

LASSITER

МЪЖЪТ ОТ БРИГАДА СЕДЕМ

КНЯГИНЯТА НА ПЛЕМЕТО АРИКАРА

Джек Слейд

ВАЛЕНТИНОВ

ДЖЕК СЛЕЙД
КНЯГИНЯТА НА ПЛЕМЕТО
АРИКАРА

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Името ѝ беше Дуна. Живееше при племето арикара. Те я приемаха като княгиня. Боговете бяха определили тя да води племето към щастливо бъдеще. Но дойдоха белите. Те искаха Дуна и земята на племето арикара. Тогава се появи Ласитър.

1.

Беше една от онези приятни топли нощи в планината, които правят индианското лято толкова прекрасно. Зад огромните била на изток се показва острият сърп на луната.

Старецът, който седеше на дъбовата пейка в гъсто обраслата с лескови храсти беседка, близо до фермерската къща, кимна доволно с глава и отпи голяма глътка от бутилката с уиски. Тя беше полупразна и старият Алекс Мосли загрижено си помисли, че непременно трябва да попълни тайните си запаси, преди да дойдат безкрайно дългите зимни нощи...

Мъжът беше доволен и щастлив, защото, макар и на стари години, беше намерил нещо като роден дом, където да се приюти. Подобен късмет имаха твърде малко хора от неговата черга. За това закъсняло щастие той трябваше да благодари на семейство Дръри, които сега спяха дълбоко оттатък в къщата. За тях това беше заслужена почивка след изнурителния ден.

Само старият Алекс не можа да заспи. Затова взе лулата си и едно шише уиски и се оттегли в старата беседка, където му беше най-удобно.

Лещакът беше толкова гъст, че човек се чувствуваше откъснат от останалия свят и можеше да размишлява несмущаван от никого, особено в спокойната топла нощ на късното лято. А най-вече в приятната компания на натъпканата с тютюн лула и бутилката уиски — неотменните атрибути за убиване на времето при безсъние.

Старецът се облегна удобно на пейката и се зае с лулата си. Скоро първите облачета дим забулиха сбръчканото му лице, обрасло с гъста бяла брада. Малките деца на семейство Дръри много обичаха да го подръпват за брадата, когато измисляше за тях какви ли не забавления и игри. Те го обичаха, а той и душата си даваше за тях. Всички го наричаха деденце. Какво щастие, че тия добри хора го бяха приютили в своя дом.

А беше в такова тежко състояние, когато го намери Едуард Дръри! Фермерът беше отишъл на лов в огромните северни гори и по една случайност беше забелязал ранения старец — по-скоро мъртъв, отколкото жив, — който сам беше успял да измъкне куршума от бедрото си с помощта на собствения си нагорещен нож, но парчето олово в дясното му рамо все още стоеше и раната беше гноясала.

Олд Алекс беше скалъпил някаква история за бандити, които го подгонили, и Едуард Дръри се беше направил, че му вярва. А може би наистина му беше повярвал...

Олд Алекс нито тогава, нито по-късно не се осмели да признае, че е избягал от най-строгото охранявания затвор в Канада. Оттогава беше минала почти година. Старецът всекидневно благодареше на съдбата, че тези добри хора го бяха приютили в дома си и се отнасяха с него като със свой.

„Деденце!“ — викаха го час по час малките, които подскачаха из двора. Във фермата растяха шест деца. Най-голямото момче беше 14-годишно, казваше се Макс и беше силен и як момък, който вече помагаше на баща си в тежкия фермерски труд.

Децата на Дръриеве бяха толкова мили, също като родителите си Едуард и Хана... Старият Алекс доволно се усмихна и посегна към бутилката с уиски. После отново засмука тръстиквата си лула. Въобще не забелязваше, че нещо става наоколо. Беше потънал в мислите си за миналото. Размишленията му бяха дълбоки и сериозни, макар много добре да знаеше, че не може да върне времето назад.

Песента на хиляди щурци го приспиваше. Пивкото уиски също. Щастливият старец се наслаждаваше на живота. Може би за последен път.

Възнамеряваше да го завърши с едно добро дело. Но не биваше да прибързва. Трябваше да бъде много предпазлив.

Едуард Дръри ще има да се чуди! Със сигурност не е виждал такъв куп пари. Даже насън...

Старият Алекс Мосли отново се усмихна на себе си. Гъстият тютюнев дим замъгли разсъдъка му, а и цял ден беше събирал сено без почивка. Нищо чудно, дето не забеляза, че някой се промъква зад гърба му.

Когато отново посегна към бутилката с уиски, зад пейката изникна огромна човешка фигура. Дълъг нож проблесна за миг на

оскъдната лунна светлина, която се процеждаше през гъстите лескови храсти.

В първия момент Алекс Мосли дори не почувства болка. Беше много странно. Усети само, че сетивата му са съвсем притъпени. Стори му се, че се носи върху облак и дори не забеляза, че бавно клюмна напред. Не чу как някой зад гърба му изсъска:

— Утрепах дядката! Готово! Почвайте вече!

— Окей, Дарк...

Само след секунди страшна стрелба събуди спящото фермерско семейство. Диви, нечовешки крясъци прорязаха нощната тишина.

Индианци!

Някои от тях ясно се различаваха на лунната светлина. Бяха затъкнали пъстри пера в дългите си черни коси и дивашки размахваха тежките си бойни копия.

Скоро откъм къщата прозвучаха първите ответни изстрели, фермерът Едуард Дръри изкрепя силно на децата си да се скрият на сигурно място. Само Макс и Доналд, двете по-големи момчета, знаеха как да си служат с пушките.

Куршумите на индианците се сипеха като градушка по стените на къщата. Тия червенокожи дяволи бяха обкръжили фермата от всички страни. Затворените в обръч хора нямаше как да се измъкнат.

Но семейството се съпротивляваше отчаяно. Ед и Хана Дръри стреляха, без да спират.

Внезапно обаче нападателите се скриха. Единствено дивите им крясъци звучаха в нощта.

— О, божичко! — простена фермерът и посочи към навеса, който тъкмо днес бяха напълнили със сено за дългата зима.

При тази гледка болка прониза сърцето му.

Ярки пламъци лижеха стените на плевнята. Миришеше на петрол. Червенокожите отлично знаеха как за минути да превърнат сеното в огромна горяща купчина.

Родителите и децата застинаха по местата си. Знаеха, че нищо не могат да сторят. Ако някой се втурнеше навън в този миг, той със сигурност щеше да се изложи на куршумите на тези проклети бандити.

Пожарът все повече се разпространяваше. Вдясно от плевнята се намираше оборът за конете. Украсените с пера ездачи се втурнаха натам и с два удара избиха напречните греди на входа. Животните

отдавна бяха изпаднали в паника и препускаха безредно из ограденото място. Изстрелите и пронизителните кръсъци на нападателите съвсем ги подплашиха. Тридесетте коня панически се втурнаха навън и за секунди се скриха в мрака.

— Не, не! — изкрещя Макс, големият син на Едуард и Хана. Той се втурна към обора, обезумял от ярост, и опря уинчестъра си на рамото, за да се прицели по-добре в злобно хилещите се индианци. После като бесен започна да стреля куршум след куршум.

— Макс! — изкрещя баща му и изтича навън, за да го върне зад стените на къщата.

Целият навес бушуваше в пламъци. Вече нищо не можеше да се спаси. Ревът на индианците заглушаваше дори пращането на огъня.

Изстрелите плющяха безмилостно.

Макс Дръри се олюля, разпери ръце и падна по лице на земята. Баща му отчаяно извика. Наведе се, сграбчи с две ръце безжизненото тяло на сина си и поиска да го отнесе обратно в къщата. Беше страшно за гледане, когато, пронизан от множество куршуми, той целият се разтресе и се стовари върху мъртвото си момче.

Още по-страшен беше писъкът на Хана Дръри.

Конският тропот бавно заглъхваше в нощта. Прозвуча тържествен гърлен глас: — Това е отмъщението на арикара! Кажете го на всички наоколо. Това беше само началото! Ние арикара вече няма да се церемоним с белите крадци на земята ни. Ще ги унищожаваме безмилостно...

Изстреляха още няколко изстрела.

Отдалеч цялата ферма изглеждаше обхваната в пламъци. Сякаш всякакъв живот беше изчезнал в доскоро мирната долина.

Хана Дръри излезе навън и безмълвно коленичи пред телата на съпруга и на големия си син. Лицето ѝ приличаше на каменна маска. Беше останала сама на света, без опора, без бъдеще. Децата уплашено се притискаха до майка си, търсейки утеха в страха си. Но болката и отчаянието на жената бяха толкова силни, че тя не беше в състояние да произнесе нито дума.

Жилавият старец пълзеше на четири крака. Изстрелите бучаха в ушите му, сърцето лудо се блъскаше в гърлото му и единственото му желание беше да се измъкне колкото се може по-далече от това ужасно място.

От време на време страхливо обръщаше глава назад и се взираше в заревото на пожара. В устата му горчеше. Изпитваше болка, пълзеше като смъртно ранено животно, което се влачи с последни сили през тревата. Продължаваше обаче да се движи напред с отчаяна упоритост. Инстинктът за самосъхранение все още беше твърде силен. Като всяко живо същество и той се бореше за живота си. Стискаше зъби и пълзеше напред. По гърба му се стичаше топла кръв, но старецът усещаше, че раната не е смъртоносна и продължаваше.

Най-много го болеше, че няма как да помогне на благодетелите си. Да беше поне въоръжен! Бързо щеше да види сметката на някой от тези негодници. Но сега можеше само да се влачи като смъртно ранено животно. Всеки срещнат би могъл да го довърши без никакви усилия.

Някъде далеч прозвуча кънтящият глас:

— Това е отмъщението на арикара...

Старецът дочу и останалите думи. После пред очите му падна мрак...

По някое време дойде на себе си и продължи да пълзи. Познаваше всяко кътче на фермата и знаеше къде може да се скрие.

Накъса ризата си на парчета и си направи примитивна превръзка. Усети с радост, че кръвта е спряла. Просна се облекчено на тревата и заспа като мъртъв.

Въпреки това го измъчваха кошмарни, трескави сънища.

Събуди се едва когато слънцето блесна в лицето му. Надигна се като замаян и се отправи навътре в гъстата гора. Страшният нощен кошмар го преследваше и през деня. Вече не се съобразяваше какво точно прави. Като че ли беше изгубил разума си.

Пред очите му непрекъснато се явяваше страшната картина: всички членове на семейството, което толкова обичаше, проснати в редица на земята. Мъртви! Отново и отново в ушите му кънтеше ужасният глас:

— Това е отмъщението на арикара...

Този вик не му даваше спокойствие. Но той поддържаше духа му жив. Никога не е бил безгрешен през дългия си живот, но този път твърдо беше решил да стори добро на обичаните от него хора. Беше скрил плячката от последния банков обир в непристъпните гори на Саскичеван. Никой освен него не познаваше мястото. Още преди

месеци беше решил да зарадва с парите благодетелите си, някой ден, когато му дойде времето.

А ето че най-неочаквано се появиха тези проклети индианци! Тези арикара...

Всъщност старият Алекс Мосли невинаги е бил бандит. Като млад се подвизаваше като трапер и обикаляше безкрайните планини на Канада.

Едва когато реши, че иска нещо повече от живота, обра една банка и направи още няколко добри удара. Отнесе пляката на сигурно място, което единствен той познаваше. Никой освен него не можеше да я открие. По обратния път обаче го хванаха. Проклетите полицаи си разбираха от работата.

Съдията обеща да намали наказанието му, ако разкрие скривалището си и върне парите. На всички молби и заплахи Алекс Мосли отговори с ледено мълчание. Затова го осъдиха на 15 години затвор.

Не след дълго обаче успя да избяга. Полицаяте бързо откриха следите му. Малко преди да премине границата, стреляха по него. Един куршум го улучи в крака, втори — в рамото. Тези хора знаеха как да стрелят. Имаха интерес да го хванат жив, защото не губеха надежда да ги отведе при скритите пари.

Затова старият Мосли мъдро реши да изчака цялата история да се забрави и тогава да изненада семейство Дръри с щедър коледен подарък. На него вече не му трябваша толкова пари. Купуваше си единствено уиски и силен тютюн. За тази цел беше зашил достатъчно сребърни долари в хастара на дрехите си.

По дяволите тия проклети пари! Те вече не го интересуваха. Сега друго имаше значение за него. Беше обикнал семейството, което с такава готовност го беше приело под покрива си. Тези хора заслужаваха много повече от парите му. Самотник от най-ранни години, истински вълк единак, старият Алекс никога досега не беше срещал подобно сърдечно отношение. Много му се искаше да направи тези хора истински щастливи. Златото щеше да помогне на децата да получат образование и да станат заможни и уважавани хора. Доставяше му голямо удоволствие да си представя как стоят на гроба му и го споменават с почит и любов. Но сега, в тези ужасни мигове, Алекс Мосли, бившият трапер и крадец, не мислеше за нищо. Беше

завладян от бясна жажда за отмъщение. Молеше се на небето да го остави жив, докато се разправи с всички нощни нападатели. Отмъщението му щеше да бъде безмилостно. Тежко на арикара!...

Умореният старец, с рана от нож в гърба, се влачеше с последни сили към далечните планини.

2.

Като подгонена сърна Дуна тичаше все по-навътре в гъстата и тъмна гора. Дъхът ѝ пресекваше. Страхът здраво беше стиснал гърлото ѝ и тя изнемогваше.

Далеч зад нея отекваха изстрели.

Индианците от племето арикара се отбраняваха отчаяно с остарелите си пушки. Притежаваха единствено еднозарядни „Спрингфийлд“ и шестзарядни „Спенсър-Райфъл“, които бяха още от времето на Гражданската война. От много време насам индианците ловуваха с тези пушки, Арикара бяха мирно племе. Отдавна се бяха приспособили към белите и не желаеха никога вече да поемат по пътеките на войната. Живееха спокойно на малки общини, оряха земята и отглеждаха коне, говеда и овце. Не бяха много заможни, но живееха от плодовете на труда си. Държаха здраво на традициите си. Именно това привлече най-силно Дуна към отдалеченото индианско племе.

За пръв път в живота си младата жена се почувствува истински щастлива. Тя реши да остане завинаги при индианците арикара.

Един ден, съвсем неочаквано, в поселището на арикара нахлуха бели и без да се бавят откриха огън.

Дуна тъкмо седеше край реката със стария вожд и лечител Олд Биър Мен. Двамата се наслаждаваха на късното обедно слънце и старият индианец ѝ разказваше за отдавна минали времена.

Внезапно се чуха изстрели. Белите нападаха без предупреждение. Те забелязаха вожда и красивата бяла жена до него и насочиха пушките си срещу тях. Двамата скочиха и побягнаха да се скрият в гората. Само след няколко крачки Олд Биър Мен беше улучен смъртоносно, както се стори на Дуна.

— Бягай! — изпъшка старецът. — Скрый се на сигурно място, Файъркет!

Дуна послуша съвета му и навлезе в гъстата иглолистна гора. Тича дълго, без почивка, без да си поеме дъх. Дали белите я

преследваха?

Стрелбата вече не беше толкова честа. Постепенно тъмната гора беше обгърната от тишина. Дуна се облегна на една ела и задиша дълбоко, опитвайки се да успокои лудото биене на сърцето си. Не биваше да се поддава на паника. Ще си почине малко и ще премисли какво да прави. На това я бяха научили арикара, когато излизаше на лов с тях.

Тези червенокожи мъже и жени излъчваха такова вътрешно спокойствие, че Дуна ги смяташе за същества от друг, по-висш свят. Тя беше възхитена от всичко, което преживя и научи през последните няколко месеца. Не искаше да се връща вкъщи, в цивилизования свят. Надяваше се да започне нов живот сред своите индиански приятели. Те толкова я уважаваха. Един път Олд Биър Мен беше казал пред всички, че тя е избрана от боговете да поведе малкото им племе към щастливо бъдеще.

Оттогава я наричаха Княгинята на арикара. Индианците напълно сериозно ѝ бяха дали това име. Те твърдо вярваха в пророчеството на стария шаман.

Когато дишането ѝ се успокои, Дуна предпазливо тръгна напред. Над гората бързо падаше мрак. Тъмносиньото небе почерня. Все още не се виждаха първите звезди. Внезапно Дуна замръзна на мястото си. Чуваха се човешки гласове. Няколко мъже тихо си подвикваха.

— Сигурно е някъде наблизо — прошепна единият. — Следата е съвсем прясна.

— Тогава да се разпръснем! — заповяда полугласно вторият.

Дуна беше обхваната от паника. Огледа се безпомощно и хукна като подплашена сърна. Чуваше зад себе си пращане на чупещи се клони и шум от тежко стъпващи ботуши по меката горска трева.

Скоро видя някакъв гъст храсталак. Без да се замисля, тя навлезе в него. Само след секунда обаче установи, че е сбъркала. Огромни тръни и шипове протягаха костеливите си ръце към нежното ѝ тяло и сякаш се готвеха да издерат очите ѝ.

Но връщане назад нямаше. Тя трябваше да продължи пътя си, дори ако той е пълен с опасности. Защото тези мъже не преследваха арикара, а нея, именно нея! Тя беше разбрала това още в първия момент.

Беше познала един от нападателите, макар и отдалечен на 500 ярда от нея. Мъжът се казваше Фред Никълс. Нямаше друг с подобна блестящоруса коса и изцяло облечен в черни дрехи. Много привлекателен момък наистина. Имаше добри маниери, но когато го нападаха, се превръщаше в чудовище.

Господи, как ли толкова бързо бяха узнали скривалището ѝ! Дуна беше повярвала, че е успяла да се спаси от неприятелите си. Смяташе, че кланът Мотола най-после е спрял да я преследва. Затова толкова по-голям беше ужасът ѝ, когато установи, че се е заблуждавала.

Дуна продължи да се бори с трънливия храсталак. Простата ѝ ленена рокля беше разкъсана на много места, кожата ѝ се покри с кървави ивици. Но тя не им обръщаше внимание. Вървеше все напред и напред.

По едно време спря и се послуша. Преследвачите вече не се чуваха. Дали пък не бяха се отказали?

Дуна тръгна отново напред. Постепенно се поуспокои, а съзнанието ѝ се проясни. Сега трябваше да бъде внимателна. Знаеше към кого да се обърне за помощ. Олд Биър Мен ѝ беше описал мястото. Той говореше като в транс, но Дуна вярваше на всяка негова дума. Индианците арикара бяха убедени в пророческата дарба на стария шаман и безпрекословно се подчиняваха на волята му. Никой не се възпротиви, когато той нарече Дуна Княгинята на арикара.

В каква странна игра се беше забъркала! Но вече и тя самата вярваше, че такава е била волята на небето. Убеждаваше себе си, че никой няма да я потърси в тези пустинни места...

Дуна разтвори клоните пред себе си и пропълзя напред. В гъстия храсталак цареше пълна тъмнина. Младата жена не различаваше нищо пред себе си и се промъкваше опипом. Крепеше я надеждата, че мъжете са се отказали от преследването. Скоро щеше да се озове на сигурно място.

По някое време през клоните проблесна лунна светлина. Дуна забеляза пред себе си просека, обградена от високи ели.

Тя предпазливо се огледа. Изчака малко, търсейки да улови нечие непредпазливо движение в мрака. Всичките ѝ сетива бяха напрегнати.

Наоколо беше тихо. Нищо не помръдваше. Затова Дуна разтвори последните клони и с въздишка на облекчение излезе на просеката. Застана наред пътеката, огряна от лунната светлина, и разгледа

дрехата си. О, Господи, роклята ѝ висеше на парцали! От дясната страна беше раздрана чак до бедрото и отдолу се белееше голото ѝ тяло.

Дуна не носеше нищо под роклята. Беше свикнала с този обичай на жените арикара, с които се разбираше отлично.

Нямаше нужда да се отказва от мъжете, докато живееше сред индианците. Младите арикара бяха симпатични на вид, здрави и мускулести. Сред индианците нямаше фалшиво чувство за срам, нито множество забрани. В това отношение те също се придържаха към нравите и обичаите на предците си.

Мъжете и жените се къпеха заедно в реката или в някое от малките езера, каквито тук имаше много. Никой не се срамуваше от голотата си. Влюбените двойки не се криеха, когато спяха заедно, макар че не бяха женени. Все пак това не се случваше твърде често. Индианците също имаха известни граници на поведението си.

Дуна и преди не се отличаваше с особено целомъдрие, затова с удоволствие се нагоди към тези нрави на арикара.

В този миг обаче тя съвсем не мислеше за това. Огледа със съжаление издраното си от тръните тяло, поклати глава и понечи да продължи пътя си.

Но когато вдигна очи, видя на няколко крачки от себе си три човешки фигури, приведени напред като готови за скок тигри. Мъжете дебнешком пристъпваха срещу нея.

Тя безпомощно се огледа. Зад нея беше непроходимият трънак, който ѝ причини толкова болка. Но нямаше как — щеше да рискува още веднъж.

Младата жена изпищя, скочи като сърна и се втурна към храсталака. Ласо разсече въздуха над нея и Дуна мярна тясната му сянка на земята. После примката профуча покрай ушите ѝ и стегна ръцете и горната част на тялото ѝ. После някой я дръпна, тя не можа да се противопостави на силния тласък, загуби равновесие и падна по гръб на тревата. Остана да лежи като замаяна.

Някъде над главата ѝ прозвуча жестокият смях на тримата бандити. Те я заобиколиха и я загледаха с неприкрито любопитство.

— Но какво си въобразяваше ти, бейби? — произнесе подигравателно Фред Никълс, един от многобройните телохранители на могъщия клан Мотола. — Нима наистина си мислеше, че ще се

изплъзнеш от лапите ни? Вярно е, че загубихме много време, докато те открием при тия проклети червенокож и... Убеди ли се най-сетне, че за клана няма нищо невъзможно, момиченце! Доста парички потрошиха по теб. Сега ще трябва да си платиш!

Никълс даде знак на мъжа до себе си, който се наведе и освободи Дуна от примката на ласото.

— Какво направихте с племето? — изсъска Дуна.

— Изпратихме част от тях във вечните ловни полета — ухили се Фред. — Тия глупаци решиха да ни се съпротивляват. Защо веднага не проумяха, че нямат шанс срещу нас?

— Тежко ви! — отговори гневно жената. — Никой няма право да избива индианците като животни.

— Ти се заблуждаваш, миличка — каза развеселено Никълс. — Законът е на наша страна, така да знаеш. Подгонихме няколко червенокожи копелета, които преди това бяха нападнали и опожарили три ферми на бели хора. При това са убили мъже и деца! Фермерите се събраха и създадоха нещо като гражданска защита. Ние случайно бяхме наблизко и им предложихме помощта си.

Дуна веднага разбра коварния им план.

— Свине такива! — извика ожесточено тя. — Проклети гадини!

Тя скочи като котка, която се готви да забие ноктите си в лицето на мъжа пред себе си. Как само го мразеше! Беше извън себе си от мъка и гняв.

Никълс обаче жестоко се изсмя и обгърна с две ръце стройното ѝ тяло така, че тя не можеше да помръдне ръцете си.

— Веднага ме пусни, Никълс! — заповяда Дуна. — Мъжът ми ще ти поиска сметка за държанието ти.

— Твоят уважаем съпруг ни даде пълна свобода на действие — произнесе подигравателно Фред. — Можем да правим с теб каквото си искаме. Той лично ни увери в това. И без това отдавна не се интересува от женските ти прелести. Иска да те върнем при него по съвсем друга причина...

— Знам. Иска само парите ми.

— Те са негови. Така пише в брачния ви договор. Вито сам ми разказа всичко. Твоето наследство е включено в общото семейно имущество.

— Той ме измами! — простена жената и отчаяно се опита да се освободи от грубата му прегръдка.

— Разбира се, че те измами — отвърна той. — Отдавна знаех, че се ожени за теб само заради парите, фирмата му едва се крепеше. Но глупавите женички никога нищо не забелязват. А сега, бейби...

Той се обърна бързо, хвана ръцете ѝ изотзад и ги изви така, че тя простена от болка. За съжаление беше безпомощна.

Двамата съучастници на русия негодник бавно се приближиха към беззащитната жена.

— Хайде, какво се мотаате! — изръмжа нетърпеливо Фред. — Да не мислите, че ще ви чакам!

Двамата извадиха ножовете си.

Когато остриетата им разкъсаха тънката ѝ ленена рокля, Дуна дори не трепна. Нямаше смисъл да се съпротивлява. Това само още повече щеше да ги ожесточи.

След секунди Дуна беше гола. Оставиха ѝ единствено плетените индиански мокасина. Тънките кожени ремъци се увиваха около почернелите ѝ от слънцето глезени. Цялото ѝ тяло беше придобило бронзов оттенък, откакто живееше сред дивата природа.

— Княгинята на арикара! — изръмжа презрително Никълс. — Надявам се, че няма да ни създаваш проблеми.

— Откъде знаеш, че ме наричат така? — изненада се Дуна.

— Сред хората ни има двама отлични скаути от племето чейени — отговори равнодушно Никълс. — А те са наточили ножовете си срещу арикара още след Литъл Биг Хорн.

— И защо?

Всъщност Дуна много добре знаеше тази история. Старият индиански вожд толкова често ѝ я беше разказвал, че тя имаше чувството, че е видяла всичко със собствените си очи. Това било по времето на големите въстания на племето сиукси и чейени, когато индианците окончателно се подчинили на волята на белия човек. По това време армията използвала услугите на множество следотърсачи от племето арикара. Оттогава арикара и чейените ожесточено враждуваха помежду си.

— Нямам време да ти обяснявам — изръмжа Никълс. Гласът му трепереше от едва сдържана похот. — Сега ще се заемем с нещо по-съществено, пиленце...

Той грубо я събори на земята наред просеката. Дуна приемаше всичко, без да се противи. Когато русият мъж се наведе над нея, тя затвори очи с отвращение. Този проклетник явно възнамеряваше да се наслади докрай на удоволствието.

В този момент обаче откъм края на гората прозвуча повелителен глас, Фред Никълс трепна и изпусна жертвата си. Гласът беше равен и същевременно излъчваше такава сила, че тримата негодници се стреснаха.

— Кой си ти? Какво искаш? — опомни се пръв Никълс.

— Оставете жената на мира и изчезвайте! — заповяда непознатият.

— Ти сам ли си?

— За три страхливи койота като вас е достатъчен един истински мъж...

— Фуклъо! — изсъска Никълс. — Я се покажи!

— Първо пусни жената, господинчо! Да не би да искаш да се скриеш зад гърба ѝ? На всичкото отгоре си и подъл!

Да, когато трябваше да спасява кожата си, Фред Никълс можеше да бъде и подъл. А думите на непознатия мъж го бяха навели на отлична идея. Триста дяволи! Ако успее да изправи Дуна пред себе си като щит, ръцете на чужденеца ще бъдат вързани.

— Добре де, ще я пусна — извика той и се престори, че изпълнява обещанието си.

Последва светкавично, непроследимо с поглед движение. След част от секундата той вече стискаше револвер в ръката си и се готвеше да опре дулото в тила на Дуна.

В същия миг голата жена се хвърли настрана. От устните на Никълс се изтръгна ругатня и едновременно с това тежкият револвер изтрещя.

След този изстрел последва още един. Мъжът беше стрелял от сянката на гората. Никълс трепна, когато куршумът прониза тялото му, и се надигна. Не беше улучен смъртоносно. Въпреки това най-разумното беше да се откаже от борбата. Само че той не го направи. Не искаше, а вероятно и не можеше да разбере.

Затова се изправи с проклетие на уста и отново насочи револвера си срещу Дуна. В този миг чужденецът направи огромен скок и се озова наред просеката.

— Ето ме, Никълс! — извика той, но русокосият не му обърна внимание. Той се целеше в Дуна, която тичаше като сърна. Никълс беше полудял от ярост и болка. Инстинктивно усещаше, че губи играта, но не искаше да изпусне последния си шанс.

Затова натисна спусъка. Изстрелът прокънтя и от дулото на пистолета излезе пламък.

Никълс със сигурност щеше да улучи Дуна, ако непознатият не беше изпразнил револвера си секунда по-рано. Улучи го отстрани и бандитът почти се преобърна. После се олюля и падна на колене.

Двамата му съучастници веднага откриха огън по мъжа, който неочаквано беше прекъснал забавлението им. Но него вече го нямаше на просеката. Този тайнствен непознат се движеше невероятно бързо. Хвърли се настрани на земята и откри огън по мъжете. В барабана на пушката му имаше четири патрона, като всичките улучиха целта.

Мъжете бяха тежко ранени. Ръцете им нямаха сила да държат тежките револвери. Те паднаха а колене и втренчиха невярващи очи в този огромен мъж, който спокойно пълнеше 44-калибровия си „Ремингтън“.

Двамата негодници се строполиха по лице в пясъка и повече не мръднаха.

Фред Никълс също лежеше прострян на земята.

Големият мъж прегледа тримата и огорчено поклати глава. После се обърна към голата жена. Тя представляваше възхитителна гледка, обляна от лунната светлина, обута единствено в меките индиански мокасини, които подчертаваха стройните ѝ глезени. Краката ѝ бяха зашеметяващо дълги. Гъвкавите гърди леко потрепваха. Мъжът я изгледа одобрително и се усмихна.

— Наоколо има ли и други главорези, подобни на тези, госпожице?

— Наричайте ме Дуна. Ако не побързаме, скоро ще изскочи още някой негодник!

— Името ми е Ласитър — представи се учтиво големият мъж. — Бях разположил лагера си наблизо. За щастие чух всичко и побързах да ви помогна. Елате с мен! Трябва бързо да се махнем оттук.

— Да, веднага!

Дуна вдигна от земята остатъците от роклята си и се опита да се увие в тях, но нищо не излезе. Тя обезкуражено вдигна рамене.

— Оставете това — каза спокойно Ласитър. — Имам някои дрехи в торбата си. Една риза ще е достатъчна. На вас ще ви стои като рокля.

Дуна непринудено тръгна към него. Не се срамуваше да се покаже пред очите на чуждия мъж съвършено гола. Може би това дори ѝ харесваше.

Ласитър се усмихна отново и двамата тръгнаха, хванати за ръце, към тъмната гора, където се намираше лагерът му.

Дуна му беше харесала още в първия миг. Питаше се какво прави тази очарователна бяла жена в такава пустинна местност. Историята ѝ обещаваше да бъде твърде интересна.

Когато стигнаха мястото, което беше избрал за нощувка, Ласитър бързо извади от торбата си чиста риза и я подаде на непознатата. Тя я нахлузи през главата си и кокетно се усмихна.

— Как изглеждам?

Карираната риза беше твърде широка и стигаше почти до коленете ѝ. Дългите ѝ крака още по-ясно се очертаваха.

— Одобрявам тази кройка — усмихна се развеселено Ласитър. — Как някой моден шивач не се е сетил за нея?

Дуна замислено го изгледа и колебливо произнесе:

— Цяло чудо е, че дойде точно навреме, Ласитър. Иначе с мен беше съвършено. Тия хора не знаят милост...

Гласът ѝ звучеше въпросително. Но това беше съвсем естествено. Появяването на Ласитър в тази пустиня беше твърде необикновено, за да бъде случайно. Затова към радостта се примесваше известна доза недоверие.

— Вече няма защо да се тревожиш — отговори уверено той. — Аз ще бъда до теб.

Дуна тъжно поклати глава.

— Не е толкова лесно, Ласитър — промълви тя.

— Много силни са хората, които ме преследват, и са твърде хитри. Те няма да изпуснат плячката си. А моите приятели ще пострадат. Затова... — Тя изгледа сивия кон на Ласитър. — Не е ли по-добре да се махнем отгук? Не бива да оставаме дълго в тази гора. Те ще подгонят и теб. Забърка се в страшна история покрай мен...

Той бързо оседла коня си и попита през рамо:

— Ще ми разкажеш ли по-подробно, Дуна? Историята ти наистина ме интересува.

— Ще ме отведеш ли обратно там, откъдето дойдох? — попита тя вместо отговор. — По-късно обещавам да ти разкажа всичко. Но сега най-важното е да узная какво е станало с арикара. Те са мои приятели!

— Става още по-интересно.

— Историята ми е необичайна — отговори Дуна. — Всъщност бях си решила да не говоря пред чужди хора за това. Но ти ми харесваш. Лицето ти е честно и добро. Сигурна съм, че чувството ми не ме лъже. Да тръгваме, Ласитър! Аз ще вървя напред. Познавам тези места.

Той усещаше нетърпението ѝ.

— Нека да вървим един до друг — предложи той. — По пътя ще ми разкажеш най-важното.

Тя пристъпи към него и обгърна с ръце врата му. В тъмнината той не можеше да различи чертите на лицето ѝ.

— Благодаря ти, Ласитър — прошепна жената. — Небето те изпрати при мен. Ако не беше дошъл, аз...

Той я привлече към себе си и нежно започна да я целува. Прегръдката им ставаше все по-страстна. Ласитър физически усещаше желанието ѝ.

Но тя изведнъж се откъсна от него. Гласът ѝ трепереше:

— Да побързаме, мили! Моля те, нека отложим нежностите за по-късно. Сега трябва да спасим един човешки живот...

Двамата бързо тръгнаха напред. Ласитър водеше сивия кон за юздата.

Дуна започна да разказва. Историята ѝ беше направо смайваща, дори за такъв опитен и препатил стар вълк като Ласитър. На места звучеше почти невероятно. Но в света всичко беше възможно. Даже фактът, че едно индианско племе беше провъзгласило бялата жена за своя княгиня.

3.

След по-малко от час двамата стигнаха до мястото, където беше извършено кървавото злодеяние. Оставиха коня на половин миля от индианското селище, за да не може никой да чуе цвиленето му, и тръгнаха предпазливо напред. След малко намериха удобно място, където от безопасно разстояние можеха да огледат малкото селце или поне това, което беше останало от него. А то не беше много. Виждаха се единствено обгорели остатъци от къщи, обори и навеси за сено.

Миризмата на изгоряло висеше във въздуха. На много места развалините все още димяха.

— Подпалвачите твърдяха, че законът е на тяхна страна — зашепна потресено Дуна. — За всичко е виновен онзи проклет бандит Вито Мотола. Но той ще си получи заслуженото. Няма да се добере до парите ми. По-скоро ще умра...

— Нима той не знае, че голяма част от наследството ти отдавна е на сигурно място в друга банка? А какво ще правиш, ако научи?

— Банкерът, който пази парите ми, беше най-добрият приятел на баща ми — обясни Дуна. — Казва се Джонатан Бендър и е човек с голям опит. Каза ми, че този Вито Мотола още от началото не му е харесал. Най-голямата грешка в живота ми беше, че се омъжих за него. Но вече нищо не може да се поправи. Сега най-важното е да помогна на приятелите си арикара. Отсега нататък всички ще се втурнат да ги гонят. Сигурно хората от това селище са се скрили при съплеменниците си в по-далечните села. Никой няма да прояви и капка милост към тях. Единственото, което им остава, е да напуснат тези земи. Ако се опитат да окажат съпротива, местните кметове ще повикат армията. Тогава с арикара ще бъде свършено...

Гласът ѝ трепереше. Тя скрито изтри очите си.

— Все старата история — съгласи се огорчено Ласитър. — Но ти и арикара няма да бъдете сами. Обещавам ти го!

— Нима смяташ, че можеш да ми помогнеш? — попита тя обнадеедено.

— Във всеки случай ще се опитам.

— Вече съм сигурна, че небето те изпраща при нас, Ласитър! Но какво можеш да направиш ти? Нямах никакъв шанс срещу мощния клан. Ще те застрелят, преди да си казал и една дума. Ако пък ги обвиниш открито, ще те нарекат жалък лъжец. И непременно ще се намерят някои, които да свидетелствуват срещу теб. Пък и хората от нападнатите ферми твърдо вярват, че грабителите са били индианци. Ония негодници са били преоблечени. Нощем и без това не можеш да различиш подробностите. Достатъчно е да излязат насреща ти няколко украсени с пера ездаци, въоръжени с лъкове и стрели...

— Ще намеря начин да се оправя — промърмори Ласитър.

— Всъщност кой си ти, човече? Какво те води по нашите места?

— Случайността — отговори мъжът и сви рамене. — Аз съм от онези, които непрекъснато скитат из страната. Преди два дни бях в Канада. Но приближава зимата и затова реших да тръгна на юг. Много ми се иска да стигна по-скоро в топлото Мексико.

— И аз съм от тези хора — каза тихо Дуна. — Обичам срещите с нови места...

— Значи няма да останеш завинаги при арикара?

— Не ми се вярва...

— Но ти си тяхната княгиня. Много ще се разочароват, ако ги напуснеш.

— Засега не смятам да ги изоставя — отговори рязко тя. — Арикара са мои приятели, а приятел в нужда се познава.

Тази жена все повече му харесваше.

Подчинявайки се на внезапен импулс, Ласитър понечи да я вземе в обятията си и да я утеши. Едновременно с това искаше да изрази и възхищението си от нея.

Но в същия миг някъде зад тях се чу странен шум. Приличаше на предсмъртно хъркане на тежко ранено животно. Идваше от гъстия храсталак край брега на реката, който се издигаше като черна грамада в тъмната нощ.

Ласитър и Дуна вторачиха очи в мрака.

— О, божичко! — проплака жената. — Това сигурно е Олд Биър Мен. Точно там се разделихме. Мислех си, че е мъртъв...

— Ще отидем да видим. Но бъди внимателна, моля те.

Дуна решително кимна с глава. Тя беше въоръжена с една от пушките на мъртвите бандити. Оръжията и мунициите бяха от жизнено значение за арикара, особено сега, когато бяха изложени на нападенията на белите хора. По начина, по който държеше уинчестъра, Ласитър разбра, че тя умее да си служи с него, и се успокои. Лицето ѝ излъчваше готовност за борба.

Двамата пропълзяха от две различни страни към храста и предпазливо навлязоха навътре. Скоро се натъкнаха на стария шаман. Той седеше облегнат на дънера на една елха и се взираше с празен поглед в мрака. Устните му се движеха непрекъснато и мърмореха непонятни слова.

— Татко! — прошепна ужасено жената и коленичи пред него. — Познаваш ли ме? Аз съм твоята дъщеря Дуна...

— Нашата княгиня? — промълви шаманът и по лицето му се изписа израз на задоволство. — Ето че пророчеството се сбъдва. Ще се бориш ли за своя народ, Дуна?

— Няма да напусна арикара — отговори твърдо Дуна и думите ѝ прозвучаха като клетва. — Но сега ще те отнесем на сигурно място.

Тежко раненият индианец леко кимна, сякаш това се разбираше от само себе си.

— Да, отведете ме при моя братовчед Ийгъл Мен — проговори с безсилен глас старецът. — Той е най-добрият лекар на арикара. Сигурен съм, че ще ме излекува. Още не ми е дошло времето да умра.

Думите му звучаха съвсем естествено. Ласитър също ги възприе така. Знаеше, че хората, които постоянно общуват с природата, имат особено отношение към живота и смъртта. Те инстинктивно усещаха кога ще дойде последният им час. Това си беше тяхна тайна, научена от деди и прадеди, но и те самите не можеха да я обяснят, ако някой ги попиташе.

— Ще можеш ли да се качиш на коня, Биър Мен? — попита го Ласитър.

Старият шаман впи поглед в него. На мъжа му се стори, че тези очи проникват право в сърцето му.

— Казвам се Ласитър — промълви тихо той. — Съжалявам, че не се представих веднага, вожде.

— Името не е толкова важно — промърмори Олд Биър Мен. — Човекът, който го носи, е по-важен.

— Трима от бандитите ме хванаха, татко — намеси се Дуна. — Те са от хората, за които много пъти съм ти разказвала.

Старецът се усмихна.

— Да, знам. Това нападение не беше срещу арикара. Но силите на злото са се съюзили срещу нас. Ние трябва да се преборим с тях. Добрите духове ще ни помогнат... Да, да... Ще се опитам да се кача на коня.

— Докарай коня, Дуна — помоли Ласитър.

Тя се обърна, но само след няколко крачки спря и се вслуша в тъмнината. Някъде далеч кънтяха изстрели. Идваха от посоката, от която те двамата бяха дошли.

— Сигнал за тревога — обади се Ласитър. — Намерили са тримата мъртъвци. Тичай по-бързо, Дуна! После ще тръгнете двамата с шамана, а аз ще задържа преследвачите.

Жената побягна като сърна.

— Тя те обича, синко — проговори Олд Биър Мен. — И ти я обичаш, но връзките между вас няма да са вечни.

— Много си мъдър, вожде.

Старецът се усмихна.

— Не знам дали това е наистина мъдрост. Просто умея да чета по лицата на хората. Сърцето ми дава отговора, не разумът. Дуна ще те обича с цялото си сърце, а ти ще я закриляш. Ти си голям воин, синко Ласитър. Но трудно ще се справиш с ония проклети кучета. Ще те гонят безмилостно...

Ласитър вдигна рамене и сдържано кимна. Настъпи мълчание.

Скоро се върна Дуна, която водеше след себе си сивия кон. С общи усилия двамата вдигнаха стария шаман на седлото. Ласитър метна на гърба си чантите, които бяха пълни с патрони за „Уинчестър“ и „Колт“. В тях имаше също и храна.

— Тръгни с нас — каза Олд Биър Мен. — Ще ти покажа удобно скривалище, откъдето ще обстрелваш преследвачите.

Дуна тръгна напред и поведе коня за юздата. Старецът се държеше учудващо добре на седлото. Ласитър ги следваше на десетина метра разстояние и непрекъснато се оглеждаше.

Но преследвачите бяха още далеч. Сигурно сега изливаха яда си, че трима от хората им са мъртви. Това деяние също щеше да бъде приписано на арикара. То беше отличен повод за подклаждане на

омраза срещу индианците. В момента пропагандата срещу тях се водеше из цялата област.

И всичко това само защото един алчен негодник на всяка цена искаше да открадне парите на жена си! Хората му бяха инсценирали индиански нападения над фермите и сега убиваха беззащитните арикара и търсеха Дуна под дърво и камък.

Нищо чудно, че жената беше нарекла Ласитър пратеник на небето. Появяването му беше тъкмо навреме.

Всъщност той обикаляше канадската граница със съвсем друга задача. Бригада Седем го беше намерила в Монтана. Касаше се за официална молба за помощ от страна на канадското правителство. Преди повече от година от затвора беше избягал особено опасен престъпник. Последните издирвания сочеха, че се е укрил някъде на територията на Дакота. Там редовно се появяваха канадски златни долари с лика на кралица Виктория от едната страна и кленовия лист от другата.

Но човекът, който си купуваше някои неща с тях, беше голям хитрец. Той обменяше парите си, като с револвер в ръка принуждаваше случайни минавачи да му дадат своите американски долари. После те нямаха интерес да го предадат на властите, тъй като мъжът винаги великодушно закръгляше обменената сума в тяхна полза.

Накрая работата все пак излезе наяве, но само защото един от нападателите се беше похвалил в пияно състояние с изгодната сделка. Но никой не можа да опише престъпника точно. Този странен тип винаги беше маскиран и увит в дълга пелерина, която напълно скриваше фигурата му, и носеше нахлупена широкопола шапка, правеща го напълно неузнаваем.

Ласитър беше научил доста неща за търсения престъпник. Истинското му име беше Жан Лафит. Беше доста възрастен. По-рано бил трапер. Едва на стари години станал крадец.

Последния път беше прибрал малко повече от 1 милион канадски долара. За съжаление се беше държал като истински новак. А може би точно тази нарочно проявена некадърност до такава степен беше изненадала пазачите, че те изобщо не бяха реагирали.

Скоро след това го хванаха. По време на следствието му обещаваха значително съкращаване на наказанието, ако признае къде е скрил парите си, но мъжът мълчеше като риба.

След като полежа няколко месеца в затвора, престъпникът избяга и почна да се наслаждава на богатството си.

Канадците искаха да го върнат зад решетките — това беше разбираемо, но още повече желяха да си върнат парите...

Ласитър не държеше особено много точно той да изпълни тази задача, но нямаше как. Никой не възразяваше срещу нарежданията на Бригада Седем. Това беше негов дълг. Но затова пък не си даваше много труд. Този престъпник с номерата си на хитра лисица му беше станал симпатичен.

Жан Лафит — макар че със сигурност беше сменил името си — не беше проявявал склонност към насилие. Когато нападнал транспорта с парите, много внимавал да не нарани човек, камо ли да убие някого.

Ласитър подозираше, че за полицията в Канада това е повече въпрос на престиж. Вестниците бяха раздули историята до огромни размери и всички единодушно критикуваха полицията. За бившия трапер и настоящ престъпник се пишеха само хубави неща. Беше се превърнал в нещо като национален герой...

Ласитър все още не беше решил как да постъпи с търсения от него човек. Трябваше непременно да открие скривалището му. Но не беше сигурен дали ще го предаде на канадските власти.

В този миг обаче Ласитър беше напълно погълнат от новата история, в която се беше намесил, без да иска. Тази индианска княгиня го възхищаваше. Сега нямаше време да се занимава с Жан Лафит и парите на канадското правителство.

Това, на което стана свидетел днес, беше ужасяващо престъпление и той възнамеряваше с всички сили да се противопостави на по-нататъшните злодеяния на могъщия клан Мотола. Не беше получил официално поръчение, но считаше за свое морално задължение да помогне на тези отчаяни индианци.

Скоро стигнаха каменната кариера, откъдето арикара вадеха материал за строеж на къщите си. Пътят водеше право през каменоломната и в горния си край дотолкова се стесняваше, че през него можеше да мине един-единствен ездач. Мястото беше идеално за защита срещу превъзхождащите сили на преследвачите. Тук дори и сам човек, стига да е добре въоръжен, можеше да се отбранява дълго време.

— Но не оставай прекалено дълго — предупреди със слаб глас шаманът. — Иначе ще им дойдат подкрепления и ще те хванат в клещи. Всъщност защо ли ти обяснявам неща, които ти и сам знаеш. Ти си опитен воин, синко.

Старецът вдигна ръка за поздрав.

Дуна пристъпи към Ласитър и впи устни в неговите.

— Чакам те, Ласитър! Пази се...

После поведе коня напред. Бяха му обяснили в каква посока да тръгне, за да намери следващото село на арикара. А те щяха да се погрижат да предупредят индианците, че той е приятел.

Ласитър намери удобно място между камъните и затвори очи. Беше решил да дремне малко преди предстоящата битка. Спеше обаче съвсем леко, готов да скочи при най-малкия шум.

Но тази нощ не му беше съдено да си почине. Не мина и час, когато се чу тропот от многобройни конски копита. Ласитър се сепна и втренчи очи в мрака. Скоро на пътя се появиха петима мъже на коне. Те се носеха в тръс и явно никак не очакваха засада. Бяха обзети от ловна треска и бързаха напред. Чувствуваха се всесилни и вярваха, че никой няма да посмее да се изпречи на пътя им. Страхливите индианци набързо бяха изоставили селото си, като бяха взели със себе си ранените и мъртвите. Това им беше съобщил един от разузнавачите чейени.

След първото нападение шефът беше дал заповед да се оттеглят. Като начало, тази наказателна експедиция беше достатъчна. Сега трябваше да информират шерифа в Кросби. Бандитите бяха набелязали няколко ферми, които да нападнат и опожарят, представяйки се за индианци. Горките фермери! Те не знаеха, че са само маша в ръцете на могъщия клан. Затова тържествено се кълняха, че ще изтрият от лицето на земята цялото племе арикара. А когато се узна, че във фермата на Дръри има двама убити, яростта им нямаше граници. Едуард и синът му трябваше да бъдат погребани с почести...

Мъжете, които нападнаха фермата на Дръри, бяха съобщили на шефа си, че са убили с нож някакъв стар скитник, който спял в беседката. Странно, но никой от фермерите не спомена за него. Пекъс Джо, индианец със смесена кръв от Тексас, който се гордееше с точното си око, се почувствува неудобно. Нали собственоръчно беше пронизал с ножа си мършавия старец! После го обхвана страх. Боеше

се, че духът на жертвата ще се върне да му отмъсти. Още повече че тялото така тайнствено беше изчезнало...

Джо беше готов да се закълне, че е видял стареца в беседката и е забил ножа си между ребрата му, за да не им създава допълнителни затруднения. Когато обаче на следващата сутрин се промъкна във фермата, от мъртвия нямаше и следа. Това беше много странно и Пекъс Джо се притесни дотолкова, че вече изпълняваше задълженията си само механично.

Въпреки това именно той откри телата на тримата си мъртви другари. Това още повече го озадачи. Беше изключително опитен в разчитането на следи и не отстъпваше по нищо на двамата чейени. Затова се опита да убеди останалите да не бързат с преследването, а да седнат и всички заедно добре да помислят.

Пекъс Джо беше твърдо убеден, че Фред Никълс и двамата му другари не са убити от арикара. Зад това дело се криеше бял човек, опитен и ловък воин. Явно индианците се бяха сдобили с мощен съюзник. Този бял мъж се беше справил с Фред Никълс и другите двама без никакви усилия.

Пекъс Джо говори дълго и разпалено. Сто пъти препоръча на бандитите да бъдат предпазливи. После тръгна напред, но пеш. Беше наполовина апач, а неговите сънародници се славеха като най-бързите и издръжливи бегачи между индианците. Пекъс Джо беше наследил в пълна степен това тяхно качество.

Ласитър не знаеше нищо от това, когато видя петимата ездачи безгрижно да препускат право срещу каменната кариера. Затова спокойно се прицели и натисна спусъка. Улучи точно там, където възнамеряваше.

Конят на първия ездач се вдигна на задните си крака и изцвили от болка. После лудо се замята насам-натам, понеже не беше улучен смъртоносно. Куршумът на Ласитър само беше одраскал болезнено кожата му. Това приличаше на силен удар с камшик.

Ездачът не можа да се задържи дълго върху обезумялото животно, което налетя върху другарите си. Настана бъркотия. Конете тревожно зацвилиха, а ездачът на раненото животно направи огромен скок встрани, за да се спаси от опасните му копита. Мъжете ругаеха като луди, разменяха си псувни и мина доста време, преди вълнението да премине.

Ласитър отново се прицели и този път шапката на един от мъжете отлетя встрани. Бандитът изпищя като заклан. Другарите му скочиха от конете си и бързо потърсиха прикритие.

— Спрете! — извика с повелителен глас Ласитър. — Нямам намерение да ви убивам. Ако проявите малко разум, ще спасите кожата си. Иначе ще ви постигне участието на Фред Никълс и другарите му...

Веднага след това той изстреля цяла серия куршуми, които изпищяха между копитата на подплашените коне и рикошираха по седлата им. Животните реагираха моментално. Настъпи пълен хаос.

Конете хукнаха да бягат като обезумели, сякаш ги гонеше цяла глутница вълци. Сигурно нямаше да спрат скоро. Петимата дълго щяха да ги гонят. Това беше и намерението на Ласитър.

— Изслушайте ме! — извика отново той. — Предайте на шефа си, че повече няма да търпя злодеянията му! Освен това му кажете веднага да престане, иначе животът му няма да струва и пукната пара. Ще му видя сметката, дори ако загради дома си с три реда охрана. Нещата се промениха!

Петимата мъже слушаха безпомощно. Бяха наясно, че непознатият лесно може да ги очисти, ако иска. Бяха точно на мушката му. Никой нямаше да успее да се спаси зад прикритието на скалите.

— Всъщност кой си ти? — извика един от тях, очевидно водачът им. — Ще ни кажеш ли поне името си?

— Дори и не мисля. Скоро сам ще дойда в града, но никой от вас, кучи синове, няма да ме познае! Тогава ще измъкна шефа ви от леговището му, защото той е виновен за всички убийства и палежи. Вие също ще пострадате, ако не си потърсите друга работа...

— Какви ги дрънкаш! — озъби се един от мъжете. — Ще съжаляваш за думите си, така да знаеш! А на твоите арикара ще им видим сметката. Те са проклети подпалвачи и убийци!

— Изчезвайте най-после, иначе може и да се ядосам! — изръмжа Ласитър, който междувременно отново беше заредил уинчестъра си. — Ще броя до три!

Зад гърба му изтрещя изстрел. Куршумът се удари наблизо в скалата и опасно рикошира на сантиметри от лицето му.

— Не мърдай, мистър! — проехтя гърлен глас. — Нямаш никакъв шанс. Пусни пушката, иначе вторият куршум ще пронизе главата ти!

Ласитър бавно се обърна. На десетина метра зад него се беше изправил висок, слаб мъж с револвер в дясната си ръка. В колана му беше затъкнат втори „Колт“. На гърба му висеше „Уинчестър“.

Откъм пътя се разнесе сподавен смях.

— Браво, Пекъс! Чиста работа!

— Вие също бяхте добри — отвърна Пекъс Джо. — Чудесно отклонихте вниманието му. Хей, амигос, та аз познавам това копеле! Ако не се лъжа, ти си Ласитър, приятелче!

Ласитър внимателно пусна уинчестъра си на земята. Нямаше смисъл да се противи.

— Ти си Пекъс Джо, нали? — попита спокойно той.

Индианецът злорадо се ухили.

— Нямаш късмет, Ласитър! — после се обърна към другарите си. — Амигос, такава плячка не съм и очаквал! Улових в мрежите си голяма акула. Бях прав, когато твърдах, че съюзникът на арикара не е кой да е!

Индианецът не изпускаше от очи жертвата си нито за секунда. А Ласитър от своя страна също беше непрекъснато нащрек. Той познаваше Пекъс Джо от Тексас и Ню Мексико и много добре знаеше какво може да се очаква от този коварен и ловък мелез.

— Още не съм решил, но много е вероятно да ти пратя един куршум в гърлото — ухили се индианецът. — Ти си в състояние да ми създадеш много ядове. От друга страна пък...

— Много повече ядове ще си създадеш, ако ме убиеш — прекъсна го спокойно Ласитър. — Първо, не знаеш с каква цел съм тук. Играе се голяма игра, за която ти нямаш никаква представа. Окей, предавам се! Да си сваля ли колана? Отведете ме при вашия шеф! Вито Мотола ще има да се чуди...

— Познаваш ли дон Вито? — слиса се Пекъс Джо.

— Разбира се!

— Сигурно жена му ти е наговорила куп глупости.

— Точно така — отговори хладнокръвно Ласитър. — Но не ми каза всичко. По поръчение на самия дон Вито трябваше да узная много повече.

Пекъс Джо беше недоверчив като лисица.

— Защо тогава уби Фред Никълс и другите две момчета?

— Това е работа между дон Вито и самия мен. Ако не бях застрелял ония тримата, никога нямаше да спечеля доверието на жената. А сега тя ми вярва, разбра ли, глупако! Правя ти предложение, Джо: ти ме пускаш да си вървя, а аз съобщавам на арикара, че съм ви разгонил с изстрели. Дон Вито непременно ще те потупа по рамото за това добро дело.

Пекъс Джо си оставаше скептично настроен.

— Много умно си го измислил, Ласитър! Но аз ти нямам доверие. Предпочитам да заложа на сигурността. Може историята ти да е вярна. Но ти се славиш с хитростта си. Затова сега ще си свалиш колана и мирно и тихо ще ни придружиш. Няма от какво да се страхуваш. Ако не си ни излъгал, ще организираме бягството ти. Тогава оная лудата ще те приеме с отворени обятия. Хайде, Ласитър, дай си пистолета и тръгвай пред мен!

Ласитър равнодушно кимна, но вътрешно беше неспокоен.

Той посегна с две ръце към колана си. Сега важното беше да се печели време. Ако отиде с тях при Вито Мотола, лошо му се пише. Но дотогава щеше да мине доста време. Все пак по-добре беше да се подчини на тия негодници, отколкото да се остави да бъде застрелян на място като куче.

Тъкмо когато докосна тежката метална тока, стана нещо съвсем неочаквано. Зад гърба на Пекъс Джо проехтя странен, почти нечовешки глас:

— Пусни пушкалото, Джо! Иначе край с теб.

Пекъс Джо светкавично се обърна и се хвърли като тигър встрани. При това изпразни револвера си по посока на гласа.

Но никой не стреля срещу него. Индианецът измъкна резервния „Колт“ от колана си и се претърколи като котка към Ласитър. Той обаче вече държеше своя „Ремингтън“. Нищо не можеше да го спре. Двойното дуло проблесна и от цевите изскочи пламък. Към изстрелите на ремингтъна се присъединиха, макар и позакъснели, изстрелите от оръжието на непознатия.

Пекъс Джо заби лице в земята и повече не се помръдна. Ласитър прибра револвера в колана, вдигна уинчестъра си и се обърна към застиналите в уплаха мъже. Отначало всички сметнаха, че мелезът се е разправил успешно с противниците си. Толкова по-силна беше

изненадата им, когато насреща им изникна огромната фигура на Ласитър.

— Не мърдайте, иначе горко ви! — проехтя силният му глас. — Пекъс Джо е мъртъв. Позволявам ви да го вземете със себе си и да се махнете оттук. Но първо ще оставите оръжията си! Не забравяйте какво ви поръчах да предадете на шефа си! Отсега нататък нека трепери за живота си...

Петимата размениха няколко думи помежду си. Явно бързо се разбраха, защото коланите и пушките скоро се озоваха на земята. Без да се погрижат за мъртвия си другар, мъжете побягнаха и скоро се скриха в мрака.

Ласитър доволно се усмихна. Първото препятствие беше преодоляно. Тия момчета бяха здравата наплашени и нямаше скоро да се изпречат на пътя му.

Той приклепна и обърна индианеца по гръб. Пекъс Джо беше мъртъв. Два куршума го бяха улучили право в гърдите. По лицето му беше изписана изненадата от внезапно появилия се зад скалите непознат.

Всъщност кой ли беше този човек? И защо не беше стрелял, когато Пекъс Джо не реагира на предупрежденията му?

Ласитър се взря в непрогледната тъмнина.

— Хей, приятелю! — извика той. — Покажи се най-после. Искам да ти благодаря за помощта.

— Идвам, идвам — обади се отново задгробният глас.

Скоро изпод сянката на грамадните скали изникна странна човешка фигура.

Но как вървеше той нещастник! Всъщност той едва се държеше изправен. На всяка крачка се олюляваше и с мъка се влачеше напред. Ласитър скочи и успя да го подкрепи, преди да се е строполил на земята. После внимателно го положи на пясъка и измъкна от торбата си бутилка уиски. Слава Богу, че със себе си носеше винаги това питие! Поднесе бутилката към сухите устни на изтощения, полумъртъв от умора мъж и го остави да пие колкото може. През това време огледа лицето му. То беше прорязано от многобройни бръчки и покрито с буйна бяла брада. Още в първия миг Ласитър беше поразен от очебийната му прилика с описанието на търсения от него престъпник.

— Ранен ли си? — попита Ласитър, защото не можа да открие следи от куршуми по тялото на мъжа. Може би старецът просто беше изтощен до смърт от глад и от дългото скитане по тези пусати места.

Старецът отново надигна бутилката с уиски, която беше хванал с две ръце, и се усмихна с благодарност.

— Казвам се Алекс Мосли — изхриптя той. — Ранен съм в гърба. Някакво копеле реши да изпробва ножа си върху мене, но, както изглежда, не успя! Въпреки това се чудя, че съм още жив...

Старецът се надигна на лакти и се обърна по корем.

— Би ли погледнал раната, приятелю? — помоли той.

Ласитър внимателно свали коженото яке и предпазливо почна да разрязва с ножа си потъналата в кръв риза, която се беше спекла и беше залепнала за раната като пластир.

— Аз се казвам Ласитър, Алекс. Как се случи това?

Той леко докосна раната и старецът болезнено простена.

— Божичко, нима съм още жив?

— Късметлия си ти, старче — промълви Ласитър. — Знаеш ли какво ще направим? Ще те отведе при приятели. Те непременно ще те излекуват. Казаха, че лекарят им е много учен. По-добре е аз да не пипам раната. Просто ще я превържа с парче от ризата, а после ще те отведе където трябва.

Ласитър разбираше от рани и реши, че е по-добре да остави така залепналата за раната риза, която образуваше нещо като превръзка. Отлепването ѝ щеше да бъде много болезнено и неминуемо щеше да предизвика кръвоизлив. Трябваша чисти бинтове, топла вода, а най-вече беше нужно време. Нищо чудно и други групи от охраната на дон Вито да кръстосват из гората.

— Как се озова тук? — попита Ласитър, докато превързваше раната. — Отдавна ли обикаляш наоколо?

— Видях те с бялата жена и стария индианец — измърмори Алекс Мосли. — Тъкмо се бях скрил в една от кариерите. Толкова ми се спеше... После съм заспал като труп. Събудиха ме изстрелите ти. Промъкнах се насам и видях оня проклет мелез. Не можех да му позволя да те убие...

— Познаваш ли го?

— Случайно чух приятния ви разговор — изръмжа старецът. — Мога ли да получа още малко уиски?

Той посегна към бутилката и я надигна. После доволно облиза устните си и кимна към Ласитър, който го наблюдаваше усмихнато.

— Мисля, че е крайно време да се махаме оттук. Хайде, амиго, помогни ми да се изправа на краката си! Нали ще ме хванеш под ръка? Далече ли е селото на арикара?

— На два-три часа оттук може би. Наблизо ли живееш, Алекс?

— Живеех във фермата на Дръри — отговори с горчивина старецът. — Нападнаха я и я подпалиха. Всички загинаха. Само аз останах жив. Бях навън в беседката и най-спокойно пиех вечерното си уиски, когато някакъв негодник се промъкна зад мен и заби ножа в гърба ми. Слава богу, че не беше точен! През цялото време си мислех, че са били червенокожи. Проклятие! Най-после разбрах истината. Много се радвам, че успях да чуя разговора ти с Пекъс Джо. Все още не всичко ми е ясно, но вече съм сигурен, че някой нарочно подклажда омраза срещу индианците.

Старецът жадно надигна бутилката с уиски. Говоренето го уморяваше.

Ласитър му помогна да се изправи. Двамата бавно потеглиха напред. Алекс използваше дългата пушка на Пекъс Джо като патерица. Беше взел и револвера му. Ласитър го подкрепяше и напрегнато размишляваше. Този старец, който се нарече Алекс Мосли, говореше с явен френски акцент като повечето канадци около Квебек. Ласитър все повече се убеждаваше, че именно той е мъжът, когото търсеше по поръчение на Бригада Седем.

А този човек му беше спасил живота...

4

В Кросби цареше вълнение. Новината за трите нападнати и подпалени ферми беше избухнала като бомба в градчето. Първоначалната изненада скоро премина в бесен гняв. Ужасът от индианците беше жив у много от хората тук.

Страхът провокира омраза и готовност за самозащита. Никой не се замисляше защо точно мирното племе арикара е тръгнало да граби и убива. Преди две нощи имаше нови нападения. Малки групи индианци кръстосваха обработените поля, палеха стопански сгради и гонеха добитъка.

Най-лошо беше засегнатата фермата на Дръри. Убити бяха фермерът Едуард и четиринадесетгодишният му син.

Фермерите организираха отряд за самоотбрана. Към него се присъединиха няколко чужденци, които бяха тръгнали към златните съкровища в Монтана.

Лесно откриха следите на откраднатите коне и говеда. Част от животните бяха намерени в земите на арикара, близо до селото на вожда Олд Биър Мен.

Разказваха, че фермерите поискали от индианците да обяснят поведението си. Но проклетите червенокожи веднага стреляли. Разбира се, истината не беше такава. Първите изстрели бяха дошли от съвсем друга посока. Стреляха двамата скаути чейени, които през цялото време се криеха зад гърба на другарите си и се стараеха да останат незабелязани. Те душеха като кучета из цялата околност и снабдяваха шефа си с всевъзможна информация. Разгневените фермери не забелязаха умело скроената измама.

Новините се разпространяваха мълниеносно. Шерифът Ърл Бенън беше свикал доброволци да защитават града. Към тях се бяха присъединили и няколко чужденци.

Бъркотията беше толкова голяма, че никой не забелязваше многото чужди хора, които се мотаеха по улиците на градчето. Наскоро в Монтана бяха открити златни залежи. Както обикновено, хиляди

златотърсачи се устремиха към новите находища. Шерифът Бенън напразно се опитваше да въдвори ред.

— Аз сам ще отида да поговоря с вождовете на арикара — говореше той. — Трябва да разбера какво се крие зад тази мръсна история. Няма смисъл да се паникьосвате и да крещите като луди, хора! Запазете спокойствие, иначе може да стане и по-лошо...

— Нали няма да отидеш съвсем сам при тези диваци, шерифе? — извика някой от множеството, което в този ранен час се беше събрало пред офиса. — Това си е чисто самоубийство! Неминуемо ще ти видят сметката...

Шерифът презрително изгледа говорещия.

— Това си е моя грижа, Бъргър — отговори той. — Сигурен съм, че арикара ще проявят уважение към значката, която нося на гърдите си.

Избухна подигравателен смях.

— Май скоро ще си търсим нов шериф — обади се отново Фил Бъргър. — Но щом не ме слушаш, Бенън...

Фил Бъргър беше известен като скандалджия и подстрекател. Никой в града не го обичаше. Днес обаче всички му ръкопляскаха.

Албърт Ласко си проби път през множеството и се качи на терасата пред офиса на шерифа. Оттам площадът се виждаше като на длан. Той вдигна ръце и ги размаха. Беше изключително едър мъж — висок два метра и тежък повече от 150 килограма. Негова беше единствената банка в околността. Освен това беше и кмет на Кросби.

Множеството веднага се укроти. Него винаги го слушаха. Целият град го уважаваше не само заради огромния му ръст или заради почетната служба, която заемаше, а защото повечето хора в града бяха финансово зависими от него и не смееха да протестират.

— Шерифът е прав, хора! — извика той. Гласът му беше силен и убедителен. — Мистър Бъргър, моля ви, мислете какво говорите! Непременно ще се убедите в думите на шерифа Бенън. Нали не сте глупак, Бъргър...

Мъжът целият почервеня.

— Не исках нашият шериф да се излага на опасност, кмете — промърмори смутено той.

— Разбирам тревогата ви — произнесе бащински кметът. — Това ви прави чест, мистър Бъргър. Но въпреки всичко шерифът е

прав. Всички ние трябва много добре да премислим действията си в този труден период. Нека не се оставяме да ни водят първичните чувства на гняв и жажда за отмъщение. Това само ще влоши положението ни. Аз, от своя страна, смятам, че предложението на шерифа е разумно. Нека мистър Бенън се срещне с вождовете на арикара.

— Убедихте ме, сър! — извика Фил Бъргър. — Аз много-много не се замислям, когато говоря.

От всички страни се чуха одобрителни викове.

Албърт Ласко махна с ръка и тълпата веднага се укроти. После се обърна към шерифа:

— Кога тръгвате, мистър Бенън?

— Веднага след закуска.

— Значи към единадесет и половина — установи Албърт Ласко и хвърли поглед на златния си джобен часовник. После протегна ръка на шерифа и окуражително стисна десницата му. — Желая ви всичко най-добро, шерифе! Ние всички се радваме, че имаме такъв човек като вас.

Той махна с ръка и множеството послушно заръкопляска. Всички знаеха, че не е добре да противостоят на волята на всесилния banker. И без това скоро щяха да имат нужда от парите му...

Шерифът кимна и се отправи с дълги крачки към ресторанта на Чели, където редовно се хранеше: Тъкмо беше заел обичайната си маса, когато откъм улицата се чу шум. След малко в салона се втурна Албърт Ласко.

— Съжалявам, шерифе — проговори задъхано той и изтри потта от челото си с ослепителнобяла носна кърпа. — Но смятам, че е важно двамата да чуем ужасната вест.

Бенън измърмори някаква ругатня, но стана и последва кмета на улицата.

Оттатък, пред офиса на шерифа, бяха спрели шест покрити с прах коня. Петима уморени мъже стояха до тях. На седлото на шестия кон беше праметнато тялото на убит човек.

Петимата един през друг разказваха за новото нападение на арикара. Хората наоколо слушаха със затаен дъх. Мъжете описаха нечуваното коварство на диваците и собствената си безпомощност. Имало още трима мъртви, но ги погребали на самото място, за да

спестят на гражданите тъжната гледка. Арикара не само скалпирали жертвите си, но и ужасно обезобразили лицата им.

Скоро градът се превърна в същинска лудница. Улиците се изпълниха с народ.

Но мъжете пазеха голямата новина за накрая.

— Червенокожите са подстрекавани от бели хора — заговори бавно Сам Пънч, водачът на петимата негодници. — Забелязахме бяла жена, която вървеше начело на младите воители...

Той направи многозначителна пауза. През множеството премина тих шепот. Кметът Ласко вдигна ръка и тълпата утихна.

— Истина ли е това, мистър Пънч? — попита недоверчиво той. — Разкажете ни по-подробно какво видяхте.

— Ами... Пленихме един арикара — отговори с добре изиграно колебание Сам Пънч. — Не беше много лесно да изтръгнем истината от устата му. Затова трябваше и ние да положим известни усилия. За съжаление...

— Няма какво да го усукваш! — изръмжа гневно един гражданин. — Тия червени кучета заслужават да бъдат избесени. Те...

Думите му заглъхнаха в буря от одобрителни викове. Хората бяха извън себе си от ярост. Кметът едва успя да въдвори ред.

— Тази бяла жена се казва Дуна — продължи Пънч предварително съчинената си реч. Говореше, без да се напруга. — Не знаем как, но е успяла да направи от мирните арикара опасни грабители и подпалвачи. Вари им някакви тайнствени питиета и ги омагьосва с какви ли не заклинания. Всички шамани са на нейна страна. Тази ужасна жена е станала нещо като царица на арикара. Наричат я княгиня и всички я слушат. Тя води мъжете в боя. Сега си има съучастник и той навярно е самият дявол. Индианците го боготворят. Това успяхме да измъкнем от пленения арикара. Името на помощника ѝ е Ласитър...

Отново се надигна врява. Хората викаха един през друг. Кметът помоли шерифа да влязат в офиса и спокойно да поговорят за променената ситуация. Ърл Бенън махна с ръка.

— По-добре е да отидем при Чели, Албърт.

Когато бяха насаме, двамата си говореха на ти и се наричаха на малко име. Но пред хората строго спазваха официалните обръщения мистър, сър или шериф.

— Окей, Ърл! Ще дойда след малко. Хапни си добре и не бързай. Сега не е време за прибързани действия. Считаю, че трябва да удвоим предпазливостта си.

— Умирам от глад! — изръмжа шерифът. — Ще те чакам, Албърт.

— Добре, до скоро. Трябва да се погрижа за госта си. Нали знаеш, че богатшите са доста капризни. А тъй като мистър Мотола възнамерява да вложи доста пари в нашия град, аз трябва колкото се може по-бързо да му обясня, че няма причина за безпокойство. Иначе ще му се разтреперят краката и ще хукне да бяга по-далеч оттук.

— Въобще не ме е грижа за това — измърмори шерифът Бенън и тръгна към ресторанта на Чели.

Албърт Ласко се отправи към великолепната си къща, където нетърпеливо го очакваше високият гост.

— Как мина? — осведоми се Вито Мотола. — Хората от града май се хванаха на въдицата. Какво точно се случи?

Албърт Ласко си наля чаша уиски.

— Няма причини за безпокойство, Вито — отговори той. — Всъщност всичко върви като по вода.

— Вървеше — поправи го Вито Мотола. Красивият и извънредно елегантен мъж идваше от Бостън. — Нали те познавам, Алберто! По лицето ти се вижда, че си разтревожен. Какво стана? Разкажи ми всичко приятелю!

— Четирима от нашите са мъртви — отговори мрачно Ласко. — Появил се е някакъв тип на име Ласитър. Нямаме понятие откъде идва и какво търси по нашите места. Възможно е с жена ти да замислят нещо. Първо застреля Фред Никълс и братята Рашър. После Пекъс Джо, един от най-добрите ни следотърсачи. Засега няма кой да го замени. Четирима за една нощ, Вито! Честно казано, това много ме тревожи. Твоята Дуна се е свързала с много опасен човек...

Лицето на Мотола се помрачи.

— Откъде знаеш всичко това? Не вярвам Пънч да ти го е разказал пред всички на улицата.

— Той дойде при мен още преди час. Подучих го какво да прави пред гражданите.

— А как е било в действителност?

— Ласитър съвсем сам е убил Никълс и двамата братя. Пекъс успял да го хване, но в последната минута всичко се обърнало. Пънч твърди, че въобще не проумява как е станало. Той и хората му нищо не могли да направят. Били твърде далеч.

— Защо скаутите чейени не са ни съобщили нищо за този тип? Сигурно е нов в тази област.

— След няколко часа ще знаем повече, Вито. Ела да излезем. Нека хората да те видят. Смятам, че това ще е от полза и за двама ни. Ще идем в ресторанта да се запознаеш с шерифа. Той е решил да се срещне с вождовете на арикара.

Вито Мотола тихо подсвирна.

— Това е чудесна възможност да настроим населението още повече срещу индианците. Как смяташ?

— И аз си мислех нещо подобно. Но първо исках да се посъветвам с теб.

— Знаеш мнението ми, Алберто. Това е прекрасна възможност. Обичат ли шерифа в града?

— Даже много...

— Тогава всичко е наред. — Вито злобно се ухили. — Аз ще си прибера жената, а ти най-после ще получиш земите на арикара.

Двамата въодушевено се потупаха по раменете.

Вито Мотола пристигна в Кросби преди ден и половина. Когато разбра, че старият му приятел Албърт Ласко е станал голям човек по тези места, той реши лично да посети земите на Дакота. Това съвпадение на благоприятни обстоятелства не биваше да се изпуска. Ето че първата цел беше постигната: населението гореше от гняв срещу индианците. Ако към това тяхно настроение се прибави и смъртта на шерифа, тя можеше да стане искрата, която ще подпали натрупания барут на омразата.

— Дано ония червени кучета се отбраняват както трябва — рече загрижено Вито. — Иначе ударът ще попадне в празно пространство.

— Когато нападнеш невинен, той се отбранява отчаяно — отговори невъзмутимо Албърт Ласко. — И често греши. Знаеш го от собствен опит, приятелю.

— Трябва да убедим шерифа да изпрати телеграма до правителството и да отпечата две обяви за търсене на престъпници. В града ви има печатница, нали?

— Тя съществува едва от няколко седмици. Собственикът е решил да издава и вестник. Търси някой с повече пари...

— Хайде, действуй! — окуражи го Вито. — Дай му всичко, каквото иска. Помогни на човека...

— Ти луд ли си? Тази мизерна печатница едва се издържа. Той не може да си плати даже лихвите.

— Тези места тепърва ще се развиват — каза уверено Вито. — Чух, че територията на Дакота скоро ще бъде обявена за самостоятелен щат, разделен на Северна и Южна Дакота. Ако искаш да запазиш мястото си в тази област, вестникът трябва да бъде зад гърба ти. Вслушай се в съвета ми, Алберто! Подкрепи печатаря! Дай му необходимите средства. Той ще ти целува ръцете и ще прави всичко, което поискаш. Нека издаде извънреден брой за въстанието на арикара. Дори и в две незначителни страници да е, пак ще ни е от полза. Няма да повярваш, но хората си падат по такива неща. Вестникът е отлично пропагандно средство. Знам това от собствен опит. Нека сега да идем при шерифа. Важно е веднага да се отпечатат обявите. На първата ще напишем името на Ласитър. На втората — следното: *„Търси се — ДУНА — пълното име неизвестно — наречена от индианците Княгинята на арикара. Възнаграждение 10000 долара. Плащане само в случай, че търсеното лице се предаде живо.“*

— Ти пак преувеличаваш, Вито! Десет хиляди са много пари!

— Нищожна част от наследството ѝ, приятелю. Смешно е да се говори за това.

— Както искаш, Вито. Ти си знаеш.

— Защо си такъв скептик, Алберто?

— Не, не съм.

— Гледаш ме, като че ли не одобряваш плана ми.

— Не знам. Хората са чувствителни, щом се отнася за жена.

— Ще се стреснат, когато прочетат във вестника, че търсената вещица е убила много хора. Има и още нещо. Ще накараш издателя да напише, че невинните индианци са станали жертва на коварните ѝ замисли. Или още по-добре: нека цитира твоего лично мнение. Така цялата вина ще се стовари върху Дуна. Ще я докараме дотам, че ще приеме с радост решението ми да я върна отново вкъщи. И, разбира се, ще ми припише цялото си имущество — Вито Мотола запали пура и вдъхна дълбоко дима. — Ти ще получиш земите — допълни той. — От

арикара надали ще остане някой. Може би не е зле нашите хора отново да се предрешат и да нападнат някоя и друга ферма...

— Смятам, че нещата се раздвижиха, Вито. Всичко ще тръгне от само себе си.

— Добре. Да тръгваме най-после.

5.

Скитникът яздеше мършаво муле. Дългите му крака се люлееха напред-назад, защото простото, саморъчно направено седло нямаше стремена. Човекът имаше вид на последен бедняк.

На широкополата му шапка се вееше голямо перо от сойка. Носеше груби самоделни ботуши без подметки и без токове, съшити от няколко парчета необработена кожа. Те сякаш бяха част от огромните му крака. Всъщност ботушите бяха изкусно изработени индиански мокасина, но дори и най-внимателният поглед не можеше да ги различи. Те бяха маскировка, както и останалото облекло на мнимия скитник.

Ласитър беше решил да се предреша по този начин, защото никой не биваше да го познае или да заподозре нещо за целта на мисията му. Такива като него имаше много. Те се скитаха от град на град и преживяваха някак си отредените им от бога дни.

Беше въоръжен със стара еднозарядна пушка „Спрингфийлд Райфъл“, която висеше на прокъсан ремък зад гърба му. На простия кожен колан беше окачен 38-калибров „Неви-Колт“, много стар модел, който се пълнеше с барут, олово и възпламенителна капсула. До револвера висяха рог с барут и торбичка с куршуми. Там беше затъкнат и дълъг ловен нож. Всичко беше изпитано до последната подробност. Индианците бяха положили усилия да го снабдят с необходимото снаряжение и бяха сторили всичко, за да улеснят опасната му мисия.

Дуна го изпрати със сълзи на очи, но не направи опит да го задържи. И тя, и всички останали много добре разбираха, че планът му е опасен, но и изключително разумен. Някой трябваше на всяка цена да се осведоми какво става в града и какво е настроението там. Освен това Ласитър възнамеряваше тайно да се свърже с шериф Ърл Бенън. Арикара смятаха, че той е справедлив човек и на него може да се разчита.

Ласитър не напредваше бързо на упоритото старо муле, но това не го тревожеше особено. Щеше да бъде доволен да стигне в града, преди да се стъмни. Така нямаше да го забележат твърде много любопитни очи. На следващия ден хората ще свикнат с физиономията му и няма да му обръщат внимание.

От време на време животното се инатеше и просто спираше. Съгласяваше се да тръгне едва когато Ласитър слизаше и тръгваше пеш покрай него. Беше много приятно да се ходи с тези меки ботуши, които съвсем приличаха на индианските мокасина. Понякога арикара използваша опита на белите хора, и то много умело. Умен народ бяха тези индианци, сръчни и добри работници. Някога племето наброявало повече от 30 хиляди души, но епидемия от едра шарка покосила голяма част от тях. Останали не повече от 2000 души, които едва успели да погребат мъртвците си. Междувременно племето се беше съвзело и полагаше основите на новия си живот. При това арикара никога не бяха враждували с белите хора и се опитваха да вземат от тях всичко най-добро.

Само някой глупак би повярвал, че точно тези индианци ще въстанат срещу белите. Дори ако ги нападнеше някой, те щяха само да се отбраняват, но никога не биха атакували когото и да било. Те по-скоро биха се обърнали към съда, отколкото да изровят томахащата на войната. Арикара бяха умен народ.

Ърл Бенън беше подходящият човек, с когото би могъл да разговаря, но нямаше да бъде лесно да се приближи до него. В града имаше и съдия — любезен стар джентълмен, когото всички наричаха чичо Джонатан. Той обаче решаваше единствено по-дребни проблеми. Когато се случваше нещо по-значително, той препращаше делото на централната власт в Бисмарк.

Ласитър беше узнал това от арикара. Индианците гледаха на него с огромно уважение. За тях той беше свръхчовек, велик воин, изпратен от небето да поведе малкия им народ към по-добро бъдеще. В него и в Дуна беше цялата им надежда. Сърцата им бяха изпълнени с дълбока вяра, че доброто непременно ще победи злото...

Олд Биър Мен не преувеличаваше, когато твърдеше, че братовчед му Ийгъл Мен е един от най-добрите индиански лекари. Междувременно Ласитър узна защо се наричат така. Всеки от индианските вождове и шамани посвещаваше цялото си същество на

някое растение или животно. При тържествени случаи той обличаше съответните одежди.

Ласитър беше възхитен от това, което видя у арикара.

Особено го впечатли начинът, по който шаманът Ийгъл Мен излекува ранения Алекс Мосли. Старецът се възстанови учудващо бързо. След ден-два щеше да стане от леглото. Това потвърди и Ийгъл Мен, който всеки път обличаше костюма си на орел, когато се навеждаше над постелята на Алекс Мосли.

Дали този мършав старец наистина се казваше Алекс Мосли?...

Ласитър беше почти сигурен, че се касае именно за Жан Лафит, търсения от канадското правителство престъпник. Описанието напълно съвпаднаше.

По едно време мулето отново спря. Ласитър погледна напред и това, което се разкри пред очите му, веднага го върна в реалността.

Беше стигнал една от онези многобройни котловини, които като огромни сиви гуцери прорязваха великолепните зелени гори. През долината, която се простираше пред Ласитър, яздеше някакъв мъж. Той очевидно отиваше към индианските селища.

Ласитър беше в сянката на големите ели и самотният ездач не можеше да го види. Затова скочи от седлото и застана плътно до муцуната на мулето си, готов да затисне с ръка ноздрите му, ако своенравният му другар реши да изреве по никое време. На тези животни не можеше да се разчита!

Внезапно на отсрещния край на долината, откъм гърба на непознатия ездач, се появиха няколко мъже на коне. Разстоянието помежду им беше около две мили. Вдясно и вляво от него изникнаха още конници — общо шест души. Те явно замисляха нещо срещу самотния ездач.

Ласитър реагира инстинктивно. Макар че нямаше и понятие от това, което се разиграваше отсреща, той не можеше да допусне пред очите му да се стигне до подобна неравна борба. Според силите си щеше да се опита да я предотврати.

Метна се на седлото и пришпори мулето, но упоритото животно точно в решителния момент отказа да се подчини. В този миг долу в падината се разнесоха първите изстрели. Непознатият мъж скочи от коня си и се хвърли встрани с бързината на змия. Така успя да избегне първите куршуми.

Шестимата ездачи препуснаха от всички страни към него, стремейки се да го обкръжат. Но човекът изчезна между гъстите храсти от жълтуга, които растяха наоколо.

Противниците му продължиха стрелбата. Явно бяха сигурни в успеха си. В тази равна местност нямаше спасение. Ниските храсти не предлагаха достатъчно прикритие.

Ласитър не знаеше що за човек е този, когото възнамеряваше да защити, но на всяка цена искаше да предотврати безмилостното убийство. Той се приведе напред, притисна устни до ухото на упоритото четириногло и изкрещя с все сила. Мулето подскочи и препусна като ухапано от стършел. Ласитър с усилие се задържа на примитивното седло, но успя да отвори чувалчето, което висеше край левия хълбок на животното. На вид торбата съдържаше провизии, но всъщност в нея бяха скрити оръжията му. Между тях — и карабината със скъсено дуло.

Именно нея измъкна Ласитър от чувала.

Междувременно ездачите, които бяха обкръжили противника си, бяха забелязали непознатия. Дивият му вик беше отекнал надалеч.

Ласитър се чудеше, че все още успява да се задържи на седлото. Мулето се носеше вихрено напред. Просто невероятно какви сили бе придобило изведнъж това упорито животно!

Той почти не забелязваше какво става около него. Усещаше само, че покрай главата му профучават куршуми. Падината кънтеше от еката на изстрелите.

Двама от бандитите пришпориха конете си право срещу него. Жребците им бяха два пъти по-големи от старото му муле. Ласитър видя насреща си блестящите дула на пушките и реши, че е настъпил последният му час. Как можа да вземе това проклето муле, а не някой първокласен кон, който се подчинява на ездача си! Тази сива гадина направо се беше побъркала!

Добър номер му бяха извъртели арикара!

Ласитър вдигна карабината си и стреля слепешката, без да се цели.

Беше същинско чудо, когато с периферното си зрение забеляза, че двамата негодници срещу него паднаха от седлата. Но при дивото препускане на мулето това беше единственото, което успя да види. Почти не му се вярваше, че сам той е успял да улучи и двамата със зле

прицелените си изстрели. Но в момента нямаше смисъл да си блъска главата над този проблем.

Мулето продължаваше да галопира напред. Ласитър очакваше всеки миг да изхвъркне от седлото.

Видя, че останалите мъже продължават да обстрелват храстите, зад които се беше прикрил непознатият ездач. Ласитър изкрещя нещо срещу тях и едновременно с това пусна няколко куршума.

Отново с голямо учудване отбеляза, че един след друг противниците му падат от седлата. Но нямаше време за мислене. Проклетото муле като обезумяло блъсна един от големите коне и Ласитър, сякаш ударен от огромен юмрук, излетя от седлото. Постара се да се свие колкото може и успешно се приземи на тревата. После светкавично се преобърна встрани. Продължи да се търкаля през трънливите храсти и се озова в близост до мястото, където се беше скрил нападнатият ездач.

От всички страни се чуваха охкания, стонове и болезнени викове. С един поглед се убеди, че не го заплашва опасност, макар че подсъзнателно продължаваше да се чуди как така успя да обезвреди всичките си противници. Нима беше възможно подобно нещо?

Той скочи на крака и хукна към храстите. Клоните им шибаха лицето му. Тръни раздираха кожата му...

Изведнъж видя пред очите си прострения на земята мъж.

Човекът лежеше по гръб с разперени ръце, улучен от множество куршуми. На ризата му блестеше шерифска значка.

Ласитър коленичи край него. Очите на шерифа бяха отворени.

— Кой... Кой сте вие, мистър?

— Казвам се Ласитър.

Тежко раненият мъж изтощено затвори очи.

— Така и предполагам — прошепна той.

— Не съм стрелял по вас, шерифе.

Шерифът Бенън се усмихна. Направи го с последните си сили.

— Знаем, Ласитър... Знаем...

Вече губеше съзнание. Смъртта неумолимо приближаваше. Ласитър познаваше злоещите й признаци.

— Ти ли си мъжът с мулето, Ласитър?

— Идвам заради арикара, шерифе. Искан да ви съобща, че...

Шерифът едва повдигна дясната си ръка.

— Няма нужда от много думи, Ласитър. Чуй какво ще ти кажа! Много мислих. Знаех, че нещо не е наред с Ласко и Мотола. Двамата са...

Гласът му постепенно затихна. Той поиска да си поеме дълбоко дъх, но върху прорязаното му от бръчки лице се появи страшният отпечатък на смъртта...

Ласко и Мотола!

Ласитър беше добре запознат с тези хора. В този миг зад храсталациите се чува гласове.

— Идваме, Ласитър...

Показаха се двама воина от племето арикара. Те се изправиха пред него, голи до кръста, с яркочервени ленти на челата.

— Дуна ни помоли да те следваме — каза Рафаел, синът на шамана Ййгъл Мен. В косата му беше втъкнато орлово перо. Скоро щеше да наследи и целия костюм на баща си. Така изискваше прастарата традиция на арикара.

Ласитър сериозно кимна.

— Благодаря ви. Какво стана с мъжете, които убиха шерифа?

— В ръцете ни са.

— Някой убит ли е?

— Сметнах, че е по-добре да останат живи.

— Много добре, Рафаел. Не бива да убиваме толкова хора.

Ласитър се вгледа в мъртвия шериф.

— Това е голямо злодеяние, Рафаел. Пак ще кажат, че вие сте отговорни за него. Както и за всички други.

— Страх ме е, че ще почне война, Ласитър.

Ласитър се изправи.

— Не, Рафаел — отговори твърдо той. — Не бива да го допуснем. Ще се опитаме да предотвратим войната с всички средства.

Синът на шамана мъжествено се опита да прикрие отчаянието си.

— Но какво бихме могли да направим ние, приятелю Ласитър? — попита тихо той. — Ще кажат, че арикара са убили шерифа. Ще ни нападнат и ние трябва да се отбраняваме. Какво да правим?

— Върнете се в селото си — отговори Ласитър. — Вземете с вас ранените бандити и запазете спокойствие. Дуна ще ви каже какво да правите, ако ви нападнат.

— А ти, Ласитър? Ти какво ще правиш?

Той посочи мъртвия шериф.

— Ще го откарам в града.

— Но там ще те убият!

— Никой не ме познава...

Той тръгна напред и воините на арикара го последваха. Бяха готови да се борят и да умрат. Затова бяха украсени с пера, а лицата им бяха изрисувани с цветовете на войната.

Ласитър добре ги разбираше. Те бяха последните синове на един умиращ народ. Преди повече от сто години се бяха заселили по тези места и не искаха да ги напуснат. Оставаше им само да умрат. Бяха взели отчаяното решение да се борят до последен дъх, до последна капка кръв за своето право.

Оставаше една-единствена възможност да им се помогне.

Ласитър рискуваше живота си.

Арикара бяха отнесли ранените бандити на една полянка и вече ги превързваха. Кой бял човек би постъпил така с индианци? Със сигурност твърде малко хора...

Ласитър позна водача на бандитите. Беше същият тип, с когото се срещнаха снощи в каменната кариера.

— Ти как се казваш?

— Сам Пънч. А ти си новият вожд на тези червенокожи кучета, нали?

Ласитър едва се въздържа да не го удари.

— Да, аз съм Ласитър — отговори твърдо той.

— Така си и мислех — изръмжа Пънч. — На всичкото отгоре и ни превързвате! Не е ли по-добре веднага да ни скалпирате?

— Много добре знаеш, че няма да го направим.

Сам Пънч поиска да се изправи, но простена от болка и се отпусна на тревата. Беше твърде изтощен от раните си, за да може да предприеме нещо. В очите му се появи страх.

— Ще ви изправим пред съда, Пънч — каза спокойно Ласитър.

— По-добре направо да ни обесите.

— Вито Мотола и Ласко ще си умрат от смях, ако го направим...

— Те ще ви смажат като въшки, Ласитър! Нямате шанс.

— Ще видим, Пънч.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще откарам мъртвия шериф в града.

— И само след пет минути ще умреш!

— Ще рискувам, Пънч — произнесе презрително Ласитър и се отвърна от него. Не можеше да понася повече циничната му усмивка.

Индианците успяха да заловят коня на шерифа. Положиха мъртвото тяло на седлото и здраво го овързаха, за да не падне.

Рафаел, синът на Ийгъл Мен, беше обяснил на сънародниците си какво възнамерява да прави Ласитър.

Американецът отново яхна упоритото муле, макар че много му се искаше да препусне към града върху великолепия кафяв жребец на шерифа. Но сега трябваше отново да се вживее в ролята си на беден скитник. Вече на седлото, той се обърна и кимна на Рафаел.

— Не забравяй думите ми, приятелю! Ще правите това, което ви нареди Княгинята. От нейните уста говори Великият Дух. Олд Биър Мен предрече истината.

— Нека Маниту те закриля, Ласитър!

— Със сигурност ще го стори — отговори уверено Ласитър.

Той потегли отново с рошавия си четириног другар и поведе коня на шерифа, вързан с дълго въже...

6.

Беше близо десет часът вечерта, когато Ласитър най-последно влезе в града. Спря мулето си пред офиса на шерифа. Не минаха и три минути, когато около него се събра голяма тълпа.

Вълнението беше неопишимо. Някои решиха, че именно Ласитър е убиецът. Всичко стана така, както го беше предвидил.

— Нима щях да го докарам в града, ако го бях убил аз? — извика Ласитър с добре изиграно отчаяние в гласа и с ясен френски акцент. — Не съм застрелял монсуар шерифа!

— Нали ви казах! — крещеше Фил Бъргър. — Надявам се, че всички си спомняте, че го предупреждавах.

— Точно така! — обади се някои от тълпата. — Проклетите арикара са жадни за кръв! Какво чакаме още? Къде са мъжете от фермите?

Думите му попаднаха на място. Хората се втурнаха да оседлават конете си.

Ласитър търпеливо стоеше край мулето си. От мястото си добре виждаше, че малко по-нагоре на улицата се събират първите ездачи. Те ставаха все повече. Ясно се различаваха типове, които със сигурност не бяха от този град.

Дано арикара не допуснат някоя грешка. Много лесно можеше да се стигне до кървави сблъсъци.

Ласитър беше наясно, че животът му виси на косъм. Но ако не рискува, всичко отиваше по дяволите. Единственият човек, който би могъл да успокои разбунената тълпа, загина. Той лежеше върху седлото на собствения си кафяв жребец.

Ласитър продължаваше да стои като идиот. Явно хората наоколо също го смятаха за такъв. От ушите му не се изплъзваха подигравателните им забележки:

— Я погледнете тоя кретен, французина!

— Сигурно се е прехвърлил тук от Канада!

— Мръсни французи!

Старите вражди бързо се събуждаха. Англичани и французи бяха спорили години наред за тези земи. Войната беше отнела живота на доста хора.

— Какво търсиш тук, французино? — изкрещя в тълпата един почти стогодишен старец. Думите му почти не се разбираха, тъй като в устата му не беше останал нито един зъб.

Ласитър смирено наведе глава. Правеше се, че не разбира мръсните подхвърляния на тълпата. Чакаше да се появят двама души. Едва когато дойдат те, щеше да започне сериозната игра.

Имаше чувството, че от доста време някой го наблюдава тайно. Но колкото и да се стараяше да улови нечий поглед изпод широкополата си шапка, не успя да открие нищо.

Но чувството му не го лъжеше.

Ласко и Мотола го наблюдаваха с далекоглед, който си подаваха един на друг. При тях имаше още един човек. Висок, слаб мъж, с контешки тънки мустачки. Той стоеше неподвижно до прозореца на горния етаж във вилата на Албърт Ласко.

— Какво ще кажеш? — попита нетърпеливо Ласко. — Оня тип изглежда наистина глупав.

— Може и да си прав — промърмори Вито Мотола. — Прилича на всички ония безделници, които се мотаят по тия места. Много ми се иска да чуя какво ще каже Роко!

Той подаде далекогледа на мустакатия мъж и Роко Скарлета го вдигна до очите си. Само след няколко секунди той се ухили презрително.

— Онзи тип изглежда направо побъркан — отбеляза той. — Няма дори и свястно оръжие. А за коня му да не говорим. Сигурно много е изпаднал. Да дойда ли с вас?

Вито Мотола махна с ръка.

— Ти по-добре не се показвай много. Човек никога не може да е сигурен. Роко Скарлета се ухили високомерно и проследи с очи шефа си и дебелия Албърт Ласко. Двамата едва излязоха от къщата, когато в стаята се втурна Уилма. Тази жена беше толкова пламенна, че човек направо можеше да се изгори, като я докосне.

— О, скъпи мой! — простена тя и го обгърна плътно с двете си ръце. — Най-послед половин час ще сме сами двамата!

Роко Скарлета изобрази на лицето си любезна усмивка, макар че в душата си я проклинаше.

Преди няколко часа беше спал с нея и преживяването беше изключително. Но междувременно тя му омръзна ужасно. Тази жена беше направо побъркана по мъже и почваше да го дразни. Всъщност с нея човек нямаше нужда дори да се напруга. Вероятно тя се пхаше в ръцете на всеки скитник, който минаваше през града.

— Внимавай, Уилма — прошепна той. — Долу става нещо. Предчувствувам, че ей сега ще започнат да стрелят.

— Кой с кого ще се стреля? — попита тя с изнервяща наивност. — Може ли Албърт да бъде застрелян?

— Всичко може да се случи.

— Ако го застрелят, ще те взема за свой съпруг, Роко — промърмори нежно тя и отново се впи в него като полип. — Тогава ще наследя всичките му богатства.

— Това ще бъде чудесно — проговори лицемерно Роко. Той вече трескаво размишляваше как би могъл да се добере до наследството на Уилма и веднага след това да се отърве от нея. За съжаление това не беше толкова просто.

Наистина Уилма беше голяма глупачка, но в определени моменти проявяваше учудваща хитрост. Това беше действително странно.

— Я разгледай оня скитник — подкани Роко, за да я отклони от намеренията ѝ. — Какво ще кажеш за него?

Той ѝ подаде далекогледа и без да ѝ обръща повече внимание, се съсредоточи в това, което ставаше пред офиса на шерифа. Ако поне за миг се беше взрял в лицето на Уилма, непременно щеше да му направи впечатление как устните ѝ се свиха в израз на екстаз.

Тя без малко щеше да подхвърли някаква забележка, но се сдържа. Ако беше произнесла гласно мисълта си, непременно щеше да изпадне в немилост пред Роко Скарлета и двамата големи шефове. Преди малко беше подслушвала на вратата и беше чула презрителните им забележки за бедния скитник. Смятаха го за новодошъл безделник, за пълен глупак и мухльо.

Уилма обаче имаше достатъчно опит с подобни хора. Тя подробно огледа лицето на мнимия скитник и неволно облиза устни с върха на езика си. Веднага разбра каква е работата. Но никой от тия глупаци не биваше да го узнае. Нека това си остане нейна тайна.

Защото в този миг Уилма осъзна, че най-после има възможност да се отърве от своя богат, тлъст, арогантен, алчен, проклет... и кой знае какъв още съпруг, който се наричаше Албърт Ласко.

Далекогледът потрепера в красивите ѝ ръце.

Ласитър продължаваше да държи главата си смирено сведена към земята, но веднага усети приближаването на двамата мъже. Те вървяха през тълпата и всеки бързо се отместваше, за да им стори място.

Албърт Ласко го блъсна с показалец по гърдите.

— Име!

— Жан Маркот!

— Къде намери този човек?

— Някъде на север, мосю.

— По-точно?

— Аз не... Пардон, монсуар, не зная точно. Минах през голям гора. После видях долина... И там, в долина, намерил монсуар шериф... Натоварил го на кон и дошъл право тук...

Ласитър умело изобрази на лицето си тъпа усмивка. После направи безпомощен жест с ръце.

Двамата мъже размениха кратък поглед, който не убягна от вниманието му. Те бяха убедени, че пред тях стои пълен идиот.

— Видя ли следи, Жан Маркот? — попита рязко Ласко.

Ласитър поклати глава.

— Някой застрелял него отдалеч. Аз никога не се меси в работа на чужди хора.

— Много правилно си постъпил, Маркот — похвали го Ласко. — Вероятно индианците са убили шерифа. Много е възможно да са били някъде наблизо. Ти не видя ли някъде следи от неподковани мустанги, приятелю?

— Нали казах, че нямаше следи — отговори Ласитър. — Аз бързо потеглил напред...

Стотина метра по-нататък, край оградените конюшни, които принадлежаха на обора за наемане на коне, междувременно се бяха събрали най-малко 40 ездачи. Голяма част от тях бяха фермери, ранчероси и прислугата им.

От чуждите „златотърсачи“, които уж случайно минаваха през града, бяха останали само четирима мъже. Част от златотърсачите

били продължили пътя си, както се говореше в града. Тази новина беше разпространена от другарите им.

Всъщност четирима мъже бяха мъртви и телата им гниеха някъде из горите. Но никой не знаеше какво е станало със Сам Пънч и петимата му другари, които бяха изпратени да премахнат шерифа. Те трябваше отдавна да са се върнали в града. Мъжете, които се трупаха край кошарите, оживено разискваха нещо. В крайна сметка трима от тях препуснаха към площада.

— Мистър Ласко — извика ранчерото Луис Къхоу, — как смятате да тръгваме ли? Най-последно ще ударим ония негодници както трябва! Беше грешка от наша страна да пуснем шерифа сам.

И той укорително изгледа Ласко, който беше изразил съгласие шерифът да разговаря с арикара, преди да бъде предприет въоръжен поход срещу тях. Албърт Ласко сериозно кимна.

— Прав сте, мистър Къхоу. Аз наистина вярвах, че ще се справим с мирни средства. Повярвайте ми, много съжалявам, че се получи така. Но никой вече не може да ни върне Ърл Бенън. За всичко е виновна онази вещица. Ако я хванем, може би арикара отново ще се укротят.

— И този нещастник Ласитър! — допълни мрачно Къхоу. — Ясно е, че тази опасна двойка работи заедно.

— Прав сте, ранчеро. Ако хванем ония двамата, ще бъде възможно да изтръгнем злото от корена му. Но не е лесно да ги пхнем зад решетките.

— Няма нужда да ги пращаме в затвора. Ще ги обесим на първия клон. Там им е мястото! — изкрещя възмутен гражданин.

Кметът Ласко вдигна ръце, за да усмири буйните викове на тълпата.

— Успокойте се съграждани! — извика гръмко той. — Разбирам вълнението и гнева ви. Въпреки това винаги трябва да спазваме законите. Особено в случая с тази жена! Непременно трябва да я хванем жива. Кой знае какво се крие зад всичко това. Може би ще направи признания, които са от голяма важност за политиката на правителството. Вече получих секретно писмо от губернатора. Властите се боят, че тези нападения са първите признаци на едно по-голямо индианско въстание. Затова запазете спокойствие и на всяка цена заловете жената жива.

— А какво да правим с Ласитър? — попита ранчерото.

— Мисля, че той върши черната работа — отговори Ласко. — Сигурно е някой професионален убиец. Не е лошо да се справите с него колкото се може по-бързо. Но само ако не иска да се предаде доброволно.

Този Ласко беше изключителен! Когато всичко отmine и се появи неизбежната следствена комисия, той ще бъде чист като новородено дете.

А тъй като едно цяло индианско племе ще бъде прогонено и почти изтрито от лицето на земята, тази комисия непременно щеше да се появи. Затова Албърт Ласко предвидливо се грижеше да запази ръцете си чисти.

— След всичко, което чух, този Ласитър няма да се предаде — отбеляза Къхоу. — Ще се бие като луд, докато окончателно не му видим сметката.

Мъжът говореше с голямо ожесточение. Иначе беше спокоен човек, който никога не вършеше нещо, преди да го обмисли добре. Но в момента беше обзет от гняв и жажда за отмъщение.

Всички хора в града изпитваха същото. Албърт Ласко почувствува задоволство, когато отново избухнаха диви крясъци. Нямахше нужда да говори повече, за да ги подтикне към нападение. Всичко ставаше от само себе си.

Междувременно Вито Мотола се обърна към къщата на кмета и махна с ръка.

Само след минута на площада излезе Роко Скарлета. Беше сменил елегантния си костюм с облекло за езда и беше препасал около тесните си хълбоци кожен колан с револвер. Приличаше на жаден за плячка тигър.

— Ако нямате нищо против, Роко Скарлета ще тръгне с вас, господа — обяви Вито Мотола.

— Всеки добър мъж ще ни бъде от полза — отговори зарадвано Луис Къхоу. — А знаем, че той се ползва с особеното ви доверие, мистър Мотола.

Междувременно всички в града знаеха кой е Роко Скарлета — дясната ръка на богаташа, който възнамеряваше да вложи част от парите си в тяхната област. Шефът на Роко беше стар приятел на техния кмет Албърт Ласко. Следователно и на неговия помощник можеше да се има пълно доверие.

— Би трябвало да се придържате към указанията му, господа — произнесе меко кметът, но думите му прозвучаха като заповед.

— Разбира се, господин кмете!

— Тогава тръгвайте! — подкани ги Албърт Ласко. — И помнете, че на всяка цена трябва да заловите Княгинята на арикара жива.

— Имайте ни доверие — отговори Роко Скарлета и веднага даде да се разбере кой ще има думата за в бъдеще. — Всичко ще бъде изпълнено в съответствие с указанията ви.

И той тръгна към наемния обор, за да си избере добър кон. Двамата мошеници Ласко и Мотола доволно се спогледаха. Делото им беше в сигурни ръце. Според тях оня негодник Ласитър нямаше никакъв шанс срещу Роко Скарлета.

Само ако знаеха, че Ласитър стои съвсем близо до тях! Но те го смятаха за безобиден скитник, който случайно е открил убития шериф...

След малко по улицата се зададе Линус Вентре — погребалният агент, седнал в каручката си, теглена от едно магаре. Зад него крачеха двамата му помощници.

— Естествено градът ще поеме разходите по погребението — обясни Албърт Ласко. — Погрижете се за всичко, мистър Вентре. Парите нямат значение.

Помощниците положиха тялото на шерифа в каручката и тръгнаха обратно. Лека-полека множеството пред офиса започна да се разотива. Ласко и Мотола тихо размениха няколко думи помежду си и се обърнаха към Ласитър:

— Как ти беше името?

— Жан Маркот.

— Канадец ли си?

— Не, сър, роден съм в Луизиана. Но много дълго живях сред хора, които говорят само френски. Първо трябва да свикна с родния си език...

И той смутено се усмихна. Двамата втренчено го изгледаха от главата до петите.

— Имаш ли някакво доказателство? — попита Ласко. — Искам да кажа документ за самоличност?

Ласитър сведе очи.

— Съжалявам, монсуар. Никакви документи.

— Това няма никакво значение, Алберто — обади се Вито Мотола. — Кой пита за документи в днешно време? Ако стане нужда, ще му намерим паспорт, нали?

— Ако приеме предложението ни... — промърмори Ласко, продължавайки да измерва с поглед Ласитър. — Все пак идеята ти не е лоша, Вито. Най-добре да го попитаме.

Вито ухилено кимна.

Ласитър напрегнато очакваше предложението им. Двамата негодници се правеха на много загадъчни. Явно бяха взели някакво решение по отношение на него. Но по-добре беше да си мълчи.

— Виж какво, Маркот — започна Ласко. — Както знаеш, на града е необходим нов шериф. Ние двамата решихме, че ти ще бъдеш подходящ за тази работа. Ще ти плащам 30 долара на месец. Никъде другаде няма да спечелиш толкова пари. Пък и това е спокойна работа. Най-важното е да изпълняваш указанията ми. Е, как ти харесва предложението ми?

Ласитър изобрази на лицето си щастлива усмивка.

— Но какво ще кажат хората, монсуар? Дали ще се съгласят един чужденец, при това скитник...

Ласко го прекъсна с величествен жест.

— Не се тревожи за това! Този град е в мои ръце. Хората уважават решенията ми. Ти не се грижи за нищо, Жан.

— Трябва да свикнеш да го наричаме мистър Маркот или шериф — ухили се Вито, който считаше, че няма нужда да скрива истинското си лице пред чуждия човек. Пък и ако новият шериф не влезеше в пътя, щяха да му пратят един куршум в главата и готово...

— Да, прав си — засмя се Албърт Ласко. — Е, мистър Маркот, ще приемете ли тази служба?

— С удоволствие, сър — усмихна се хитро Ласитър. — Вие сте много великодушен. Какво да правя сега? Къде ще оставя мулето си? Ами къде ще живея?

— Ти — извинявай! — вие ще се устроите в жилището на бившия шериф. До офиса има една стая. Тя е обзаведена с всичко, което ви е нужно. Потърсете си подходящ колан с револвер и добра пушка. Много е важно да сте добре въоръжен. Така хората ще ви уважават още повече.

— Най-добре е веднага да положи клетва — намеси се Вито. — А после ще обиколим заведенията с новия шериф. Важното е ти самият да го представиш на гражданите. А като платиш и пиенето, всичко ще бъде наред. Хайде, Маркот! Първо ще свършим служебната работа. После ще приберете мулето си в обора зад офиса и тримата ще обиколим кръчмите. Смятам, че няма да отклоните поканата ни.

— Много сте великодушни, господа — отговори Ласитър с добре изиграна благодарност. — Впрочем трябва да ви кажа, че нямам у себе си нито цент. Как стои въпросът с един малък аванс?

— Ще ви дам 20 долара, щом идем в офиса — обеща Ласко. — Но нека да не губим повече време...

След четвърт час Ласитър и двамата му покровители влязоха в първото заведение. Албърт Ласко много умело обяви решението си. Никой от присъстващите дори не си помисли да възрази.

Впрочем Маркот щеше да бъде временен шериф само до следващия официален избор, който беше насрочен след две седмици. Така дори и скептично настроените бяха задоволени. В обстановка като сегашната никой разумен мъж не проявяваше интерес към опасната длъжност на шерифа. Твърде пресен беше споменът за ужасния край на Ърл Бенън.

Много вероятно беше този глупав чужденец да бъде постигнат от същата участ.

Тримата мъже обиколиха и четирите заведения на града и навсякъде Албърт Ласко щедро плати по няколко питиета на всички присъстващи. Винаги, щом се появяваше кметът, кръчмата бързо се изпълваше с хора. Явно градските пияници отлично знаеха как да си изкарат по няколко чашки безплатно.

Ласитър също трябваше да участва в почерпката. Но във всяка кръчма той първо си хапваше добре и после пиеше. Постепенно почна да говори по-правилно, но лекият френски акцент си остана.

Той беше препасал колан с нов-новеничък 45-калибров револвер. Беше сменил парцаливата си шапка със сивия „Стетсън“ на мъртвия шериф. Слава Богу, че от една седмица не беше се бръснал. С брадясалото си лице изглеждаше няколко години по-възрастен. Движеше се леко приведен напред, за да изглежда по-нисък, отколкото беше в действителност. Новите му ботуши без токове също

допринасяха за това. Трябваше само да внимава за израза на лицето си. Никой не биваше да разбере мислите му.

Скоро отрядът на белите щеше да нахлуе в земите на арикара. Не след дълго щяха да нападнат първото индианско село. Двамата скаути чейени бяха тръгнали с отряда. Ако междувременно индианските воители не бяха им видели сметката...

Всъщност положението на арикара не беше чак толкова лошо. Само трябваше да внимават да не се поддават на провокации. Но това можеше лесно да се случи, тъй като нападенията срещу тях бяха изключително жестоки.

Селото на Олд Ийгъл Мен, където беше и Дуна, се беше подготвило за евентуална атака на белите. Индианците бяха твърдо решени да не отвърщат на предизвикателството. Но как ли щяха да реагират жителите на другите села?

Имаше твърде много непредвидими неща. Ласитър можеше само да се надява, че всичко ще завърши добре.

Беше около един и половина през нощта, когато двамата големи шефове и новият шериф най-после завършиха обиколката си. На сбогуване те се ръкуваха като стари приятели. Бяха много доволни от избора, който бяха направили. Този тип явно беше готов на всичко. Няколко пъти чистосърдечно ги беше уверил в предаността си.

— Е, до утре, шерифе! — засмя се Албърт Ласко и приятелски потупа Ласитър по рамото с огромната си ръка. — Надявам се, че умеете да боравите с тежкото си въоръжение, макар че, както казахте...

От другата страна на улицата се появиха две мъжки фигури.

— Ей, Ласко! — извика единият. — Нека веднага да го докаже!

Ласко и Мотола веднага изтрезняха. Замръзнаха по местата си като полени с леденостудена вода. Но Ласитър спокойно пристъпи напред.

— Стойте настрана, господа — каза той. — Аз ще уредя всичко.

Двамата и без това нищо не можеха да сторят. Никой от тях не беше въоръжен. Не считаха за нужно да носят оръжие в този град, който беше изцяло в тяхна власт. Затова продължаваха да стоят като вкаменени.

— Кой сте вие и какво искате? — извика Ласитър.

— Хей, Ласко! — обади се отново мъжът. — Искаме да ви докажем, че избраният от вас човек не е подходящ за шериф. Защо

дадохте значката на този случаен скитник? Много добре знаете, че аз и брат ми Анди очаквахме да получим тази длъжност, ако с шерифа се случи нещо. Забравихте ли вече, кмете?

— О, близнаците Фишър! — промърмори Ласко. — Проклети мързеливци! Защо, по дяволите, не се обадохте по-рано? Щях да ви назнача...

— Можете да се реванширате, Ласко. Ей сега ще ви докажем, че новият за нищо не го бива.

— Какво искате? — извика Ласко. — Да не би да смятате да го убиеете?

— Не се тревожете. Ще му дадем малък урок. Това ще стане много бързо.

— Да не искате да се биете с него?

— Не, желязото ще реши спора ни.

— Значи все пак ще го убиеете!

— Не се бойте, кмете. Само ще го поодраскаме малко. След няколко дни ще го качим на мулето му и ще го пуснем да си върви.

— Маркот! — прошепна Ласко. — Какво да правим?

— Оставете всичко на мен — отговори също така тихо Ласитър. — Приемам предизвикателството.

— Но те са двама, Маркот!

— Ще стрелям бързо. Имайте ми доверие!

— Остави го! — изсъска Вито Мотола. — Щом толкова иска...

Албърт Ласко пое дълбоко въздух.

— Окей, Маркот — въздъхна той. После се обърна към братята Фишър. — Почакайте, докато ние двамата се махнем оттук!

Те бързо се отдалечиха от опасната зона.

Спряха се на повече от десет метра встрани, за да бъдат сигурни, че няма да ги улучи някой заблуден куршум.

Ласитър се обърна към другата страна на улицата. Братята едва се различаваха в тясната ивица между две къщи. Улицата беше осветена единствено от луната.

— Честен дуел, нали? — попита той, без да забрави френския си акцент. — Тогава излезте на улицата. Идвате ли?

Самият той незабележимо пристъпваше назад, докато говореше. Братята Фишър се намираха твърде близо за това, което възнамеряваше да направи.

Двамата избухливи мъже, които смятаха, че шерифската значка трябва да им принадлежи, бързо излязоха от сянката на къщите.

— Готов ли си, шерифе? — извика единият.

— Хайде, започвайте!

Двамата мълниеносно измъкнаха шестзарядните револвери от кобурите. Първите им изстрели изтрещяха, докато Ласитър още се целеше. Той държеше с две ръце тежкото си оръжие, тъй като откатът му беше в състояние да събори и най-силния мъж.

Изгърмя първият изстрел. Единият от близнаците Фишър се олюля като ударен от невидим юмрук. Брат му гневно изрева и се втурна срещу Ласитър, стреляйки непрекъснато. Ласитър спокойно пусна втория 45-калибров куршум. При този голям калибър в повечето случаи беше достатъчно противникът да бъде само леко одраскан.

Дори и най-едрият мъж веднага губеше равновесие. Но вероятно Ласитър улучи доста по-точно, отколкото възнамеряваше, защото единият брат се строполи неподвижно в праха, а другият коленичи край него и разтърси раменете му.

— Не, Анди, не! Ти си жив, нали? Обади се, Анди!

Ласитър тръгна към близнаците с готова за стрелба пушка. Чарли Фишър внезапно се извърна и измъкна револвера си. Ласитър моментално го ритна с крак и оръжието отлетя настрана.

— Бъди разумен, човече! Така само ще влошиш положението си.

Чарли отново се наведе над брат си и силно го разтърси.

— Анди — проплака той, — жив ли си, Анди?

Тогава Анди отвори очи и премигна заслепен.

Шокът от удара беше твърде силен и за момент той беше загубил съзнание. Наобиколиха ги любопитни. Между тях имаше и жени, предимно проститутки от нощните заведения.

Албърт Ласко и приятелят му Вито Мотола бързо се окопитиха и поеха ръководството в сври ръце.

— Нищо не се е случило! — изръмжа Ласко. — Това беше само малка лична разправия между братята Фишър и нашия нов шериф. Двамата просто искаха да изпробват дали е годен за тази длъжност.

Но любопитните не се оставиха да ги отпратят толкова бързо. Всички искаха да узнаят от първа ръка какво се е случило.

Ласитър леко побутна братята с ботуша си.

— Хайде, кресльовци, ставайте! Само малко ви одрасках. Никой не е умрял от това.

Двамата се изправиха, все още олюлявайки се. Ласитър ги отведе в офиса, следван от Ласко и Мотола. Хората отвън постепенно се разотиваха, разбрали най-после, че няма да научат нищо повече.

— Какво да ви правя сега, слабоумници такива! — изкрещя Ласко. Братята не бяха получили тежки рани и след няколко дни щяха да бъдат напълно здрави. Но в момента представляваха жалки фигури. Седяха на столовете и гледаха тъпо пред себе си. Ласитър, разбира се, ги съжали.

— Ако желаете, ще ги пъкна в затвора, мистър Ласко — каза той. — Вие ще решите, сър.

Ласко доволно се усмихна. Точно това очакваше от новия си шериф. Този тип добре се справяше. Кметът окончателно се убеди, че е сключил добра сделка.

— Внимавайте добре — обърна се той към братята Фишър. — Великодушно отказвам да предявя обвинение срещу вас. Нека приемем, че това е личен въпрос. Но не се опитвайте да повторите опита си. Вече знаете, че с шерифа няма лесно да се справите.

— Аз не съм ви отнел службата — увери ги Ласитър. — Монсуар Ласко ме попита дали съм съгласен да поема службата. Аз самият никога не бих я поискал.

— А вие, мистър Ласко? Вие защо избрахте този чужденец, който при това е и скитник? — попита сломено Чарли Фишър.

— Защото в момента нямах по-добър подръка — отговори безсрамно Албърт Ласко. — А той доказва, че е подходящ. Значи не мога да го уволня само заради вас, така ли е?

— Може би е най-добре да назначите братята за мои помощници, сър? — попита внезапно Ласитър. — При тази обстановка в града ще имаме нужда от повече хора.

Албърт Ласко веднага се съгласи.

— Това е добра идея, по дяволите! — изръмжа той. — Е, какво? Ще станете ли помощник-шерифи?

Близнаците Фишър спонтанно кимнаха.

След пет минути вече бяха положили клетва и Ласко им заповяда да охраняват офиса.

Ласитър, или по-точно Жан Маркот, обаче беше поканен в частната му вила. Трябваше да пийнат по нещо, за да преодолеят уплахата си. Шефът му имаше нужда от компания.

Това беше моментът, в който Ласитър се запозна с Уилма Ласко. Тази среща нямаше да остане без последствия...

7.

Белите пристигнаха малко преди изгрев слънце, когато селото на вожда Ийгъл Мен беше потънало в дълбок сън.

Те не дойдоха на коне, понеже тропотът на конските копита отдавна би събудил арикара.

А шестимата млади воители, които бяха поставени на стража, вече не можеха да предупредят племето си, защото бяха мъртви. Безшумно бяха пронизани с нож от двамата опитни скаути чейени. Дватама съгледвачи се бяха промъкнали ловко съвсем близо до постовете, които седяха на известно разстояние един от друг и от време на време издаваха тих кръсък на бухал, за да се убедят, че всичко е в ред. Точно по този начин опитните чейени откриха скривалищата на младите воители. После всичко свърши ужасяващо бързо. Докато последните двама се съветваха какво да предприемат, с тях се случи същото, което и със събратята им.

Тогава чейените поведоха жадната за отмъщение тълпа на белите към индианското село.

Беше щастливо съвпадение, че точно по същото време се завърнаха младият вожд Рафаел и тримата му спътници, които бяха скрили на сигурно място своите пленници. Четиримата забелязаха промъквачите се към селото бели хора и незабавно откриха огън. Междувременно младите индианци се бяха снабдили с няколко добри пушки „Уинчестър“ и с достатъчно муниции.

Белите, разбира се, веднага отговориха на огъня. В селото на арикара избухна паника.

Дуна изпищя така страшно, че гласът ѝ за миг заглуши шума от боя. Писькът ѝ беше толкова пронизителен, че дори стрелбата спря. Точно това затишие ѝ беше необходимо.

Княгинята на арикара изскочи от малката къща, в която беше прекарала нощта. Без да се бои от смъртта, готова всеки миг да бъде надупчена от куршуми, тя застана, облечена в тънка нощница, срещу изгряващото слънце.

При тази гледка белите мъже затаиха дъх. Всички приковаха очи в жената с бяла роба, която като някакво видение се възправи срещу утринното слънце, вдигна ръце и извика:

— Престанете! Искам да говоря с шефа ви!

Белите, които набързо се бяха прикрили зад храсти и дървета, когато забелязаха, че индианците отговарят на огъня с добри оръжия, предпазливо надникнаха.

Зад Дуна хората в къщурките се раздвижиха. Стана това, което бяха уговорили предварително.

Дуна трябваше да отклони вниманието на нападателите.

Индианците безшумно се отдръпваха назад, използвайки изкопаните предишния ден ровове. По този начин щяха да се скрият на сигурно място.

Вече никой не стреляше.

Трима от белите бяха убити или ранени. Единият стенеше от болка и подканяше другарите си най-последно да се справят с червените мръсници.

— Я си затвори устата! — скастри го някакъв рязък, повелителен глас. Това със сигурност беше шефът.

И наистина, извикал беше Роко Скарлета, който веднага беше поел командването на отряда.

— Нали чувте какво нареди мистър Ласко! — продължи той. — Искате да заловим Княгинята на арикара. Щом я хванем, няма повече да се бием с индианците. Помнете това!

Дори и той с острия си поглед не забеляза, че арикара се оттегляха на сигурно място. Операцията им беше осъществена изключително прецизно.

— Къде е водачът ви, бандити? — извика Дуна. — Нека този подлец ме погледне в очите!

Едва сега Роко излезе от прикритието си. Обкованият със сребро „Уинчестър“ беше притиснат до бедрото му.

— Ето ме, индианска княгиньо — ухили се подигравателно той. — Какво мога да направя за вас?

Белите мъже продължаваха да се взират като вкаменени в красивата жена пред себе си.

Роко Скарлета се опиваше от успеха си. Този бърз триумф беше твърде неочакван за него. Другите многократно се бяха мъчили да

заловят тази вещица, а той беше успял още при първия си опит.

Разбира се, щеше да представи всичко така, че Вито отново да го сметне за най-добър от всички. Шефът му нямаше защо да знае, че той просто е имал късмет и че случайността му е помогнала. Дуна втренчи очи в него, мълчалива и изпълнена с презрение. Отдавна беше забелязала похотта в очите му. Но тя смяташе да се жертва, за да се спасят приятелите ѝ. Трябваше да задържи този негодник колкото се може по-дълго. Затова бавно направи няколко крачки насреща му. Беше съвсем гола под прозрачната бяла нощница. Пристъпваше така предизвикателно, че очите на мъжете още повече се разшириха и гърлата им пресъхнаха. Съзнанието им беше завладяно от сладострастни помисли.

След няколко крачки Дуна спря. Слънцето грееше ярко. Беше излязла от гората и застана на открито.

— Ти от хората на Мотола ли си? — попита презрително тя.

Този път се раздвижи Роко. Приблужи се и спря на две крачки от нея. Бяха на голямо разстояние от останалите и никой не чуваше разговора им.

— Аз съм Роко Скарлета — усмихна се самодоволно мъжът. — Откакто изчезнахте, аз съм дясната ръка на Вито. Той ми даде специални пълномощия. Препоръчвам ви да не говорите прекалено много, госпожо, иначе може да стане доста неприятно. Ще се видя принуден да ви предоставя на някои от мъжете зад мен...

— Изглеждате като джентълмен — отговори с ледено изражение Дуна, — но говорите и мислите като свиня.

Роко трепна неволно, като ударен с камшик през лицето. После целият пребледня от гняв.

— Ще съжалявате за това! — изсъска той, полагайки усилия да се овладее.

— Няма да се осмелите да ме докоснете.

Той се ухили злобно.

— Защо не, госпожо? Нима сериозно смятате, че Вито би ме упрекнал, ако ви сторя нещо?

— Знам, че иска само парите ми. Добре, ще ме отведете при него. Двамата ще се разберем на четири очи. Но се погрижете никой да не ме докосне! Иначе Вито никога няма да узнае къде са скрити парите ми. Вие ще бъдете виновен за това, Скарлета! Имам още едно условие.

Оставете на мира приятелите ми! Нали имате мен. Това е достатъчно. Вито постигна целта си. Или иска да изтреби до крак арикара?

— Не зная нищо за подобен план — отговори предпазливо Роко. Още не беше дошло времето да разиграе всичките си карти.

И без това с червенокожите беше свършено. В отряда на белите имаше убити и ранени. Това беше достатъчно, за да бъде изпратена истинска наказателна експедиция след няколко дни. Така проблемът щеше да се реши от само себе си.

В този миг обаче Скарлета забеляза, че хората му са се разпръснали на всички страни и са обкръжили индианското село.

— Това ще се уреди — отговори бързо той. — Няма да закачам приятелите ви.

— Не сте честен, Скарлета. Чета го в очите ви.

Той се почувствува като хванат в нарушение ученик. Никога досега не беше изпадал в толкова неловко положение.

Дуна се обърна и обвинително разпери ръце.

— Какво правят хората ви край селото, Скарлета?

— Това е само мярка за сигурност.

— Арикара няма да се бият, ако вие не стреляте — каза Дуна и отново впи очи в него.

— Ще повярвам в това едва когато всички излязат от къщите — отговори надменно мъжът. — Дайте съответната заповед, госпожо! Доколкото знам, червенокожите ви слушат като богиня...

— Първо трябва да се облека — отговори студено тя. — После ще видим какво ще правим. Елате с мен, Скарлета! И без това няма да ме оставите сама.

Дуна се усмихна подигравателно и Роко отново се почувствува неудобно. После жената тръгна пред него към малката къща, която ѝ бяха предоставили арикара. Тя беше каменна като повечето жилища на арикара. Индианците бяха научили много неща от белите и дори бяха надминали учителите си.

Като влезе вътре, Скарлета зяпна от учудване. Никога не беше си представял, че стаичката е толкова уютно обзаведена. Дуна влезе в малката си спалня. Скарлета спря на прага. Очите му светнаха, когато жената без стеснение съблече бялата си нощница. Той поглъщаше с поглед всяка подробност от великолепното ѝ тяло. Много му се искаше да се нахвърли върху нея и да я повали на леглото. Едва успя да се

овладее. И без това ще я има, когато Вито си свърши работата. А и част от огромното ѝ богатство непременно ще мине в негови ръце. Беше твърдо решен да се погрижи за това.

Дуна се обличаше спокойно, като че ли беше съвсем сама в стаята. Избра панталон „Левис“ и карирана памучна риза. После наметна на раменете си изкусно изработено яке от кожа на сърна. Накрая нахлупи на тъмната си коса нов „Стетсън“, в който беше втъкнато пъстро птиче перо.

— Липсва ни само партньорът ви — произнесе подигравателно Скарлета. — Къде се е скрил? Или междувременно е офейкал?

— За кого говорите?

— Я не се правете на глупачка! — сопна се мъжът. — Говоря за Ласитър. На съвестта му лежат убийствата на много наши хора.

Дуна тайнствено се усмихна.

— Ласитър върви по свой път. Ще ви създаде още доста грижи. Няма нужда да се напрягате толкова. И без това няма да го хванете.

— Що за човек е той? — поиска да узнае Скарлета. — Вероятно е подушил богатствата ви, госпожо! Някой вятърничав търсач на приключения, който е помислил, че ще направи голям удар, нали?

— Ако успее да се справи с Вито, доброволно ще му отстъпя част от парите си — отговори предизвикателно Дуна. Дълбоко в себе си обаче тя усещаше страх. Много добре знаеше, че Ласитър сега е в леговището на звяра.

— Скоро ще лежи неподвижен пред вас, госпожо — ухили се Скарлета. — Щом тръгна на лов, никой дивеч не може да ми се изплъзне.

— Ласитър не е диво животно, той е човек!

— За мен е дивеч, който трябва да бъде убит. Той е опасно хищно животно. Затова ще тръгна след него веднага щом ви предам в ръцете на дон Вито.

Дуна мълчаливо излезе от къщичката си.

— Хайде, хора, започвайте! — изкрещя внезапно Скарлета. — Изгорете колибите на тая индианска банда! Ако се отбраняват, дайте им да разберат!

Дуна бавно се извърна и презрително го изгледа.

— Предчувствах го, Скарлета — само промълви тя и продължи пътя си.

Той с два скока се озова до нея и я сграбчи за раменете.

— Ти ще стоиш и ще гледаш, проклета вещице! За да разбереш, че трябва да се подчиниш — после насила я обърна с лице към селото.

Мъжете от отряда мятаха горящи факли по покривите на къщите и през отворените врати. Жилищата бяха покрити с изсушена блатна тръстика, която веднага избухна в пламъци.

От вътрешността скоро изригнаха гъсти кълба дим. Мъжете безмилостно стреляха във вратите и прозорците. Ако арикара бяха все още в селото си, щеше да бъде извършено нечувано злодеяние.

Отначало всички гледаха, без да разбират.

После прозвучаха гневни крясъци. Скарлета погледна яростно Дуна.

— Ти, проклета гадино! — изсъска той. — Най-после разбрах защо през цялото време се опитваше да отклониш вниманието ми. Не само арикара, но и съучастникът ти Ласитър офейка! Но това няма да ви помогне. Нито на теб, нито на него. Аз ще...

Откъм края на гората препуснаха двама конници. Бяха двамата скаути чейени. Двамата махнаха с ръка на Скарлета и веднага се скриха.

Роко разбра. Никой не биваше да вижда индианските съгледвачи. Това беше негово нареждане. Иначе наивните фермери, които бяха гръбнакът на отряда, в края на краищата щяха да заподозрат нещо.

— Хайде, върви! — заповяда той и блъсна Дуна в гърба. Тя послушно тръгна напред. Но вътрешно беше напрегната като струна и решена да избяга при първата благоприятна възможност.

Двамата чейени ги чакаха в сянката на дърветата.

— Какво има? — попита напрегнато Скарлета. Отлично разбираше, че скаутите носят важни новини. Иначе не биха дошли при него.

— Мъжът, когото търсим, е в града — каза с ухилено лице индианецът.

— О, не!

— Намерихме следата му, шефе. Той е утрепал нашите хора, които бяха изпратени да убият шерифа.

— А после сам е отнесъл тялото в града! — произнесе задъхано Скарлета и се удари с длан по челото. — О, по дяволите, къде ми бяха очите!

Дуна усети, че сърцето ѝ спря да бие. Но само миг по-късно тя хукна да бяга, бърза и гъвкава като сърна. Но нямаше шанс да се изплъзне от чейените и техните добре обучени мустанги...

8.

Само за няколко часа Ласитър се беше изкачил доста високо в йерархията на престъпната клика, която управляваше града. Беше голяма чест фактът, че двамата негодници го бяха поканили да пие с тях в частната им вила.

Намираха се в огромен, разкошно обзаведен салон със скъпи килими и големи картини с маслени бои по стените. Най-голямата изобразяваше самия Албърт Ласко. Точно срещу Ласитър висеше портретът на съпругата му Уилма.

На него тя беше нарисувана полулегнала на зелена поляна, почти гола, обкръжена от няколко също така голи приятелки и един Херкулес с меч, който явно беше защитникът им.

Уилма се грижеше за напитките. Тя си беше избрала кресло точно срещу Ласитър и непрекъснато го наблюдаваше, макар че външно изглеждаше напълно равнодушна.

Но Ласитър веднага разбра играта ѝ.

Всички се смееха, говореха един през друг, както става обикновено при подобни забавления. Уилма непрекъснато наливаше на мъжете, макар че самата тя пиеше твърде малко. Ласитър също се въздържаше. По едно време жената му намигна съзаклятнически и хвърли бърз, многозначителен поглед към Ласко и Мотола, които се наливаха като на състезание по надпиване.

Скоро и двамата преминаха всякаква мярка. Непрекъснато тупаха по раменете новия шериф, хвалеха го, казваха му, че е най-добрият им приятел и вдигаха тостове в негова чест.

След по-малко от час стана неизбежното: двамата се отпуснаха в удобните, меко тапицирани кресла и захъркаха като мечки.

Уилма улови ръката на Ласитър и го помоли да я придружи, като цялата трепереше от възбуда. Той добре познаваше това състояние.

Тя го отведе в една от собствените си стаи, които също така бяха препълнени със скъпи мебели. В средата на спалнята имаше голямо ниско легло, достатъчно поне за три любовни двойки. Но Ласитър така

и не успя да разгледа разкошната обстановка. Едва престъпиха прага, когато Уилма стремително се хвърли на врата му. Тази жена направо не беше на себе си! На всичкото отгоре беше изключително съблазнителна... Нищо чудно, че Ласитър не се поколеба нито за секунда. Пък и беше пил доста. Всъщност дори и в напълно трезво състояние не би отблъснал тази така красива жена. Едва ли някой друг мъж на негово място би пропуснал подобен случай.

Не след дълго и двамата се озоваха прегърнати върху голямото легло. Уилма Ласко нетърпеливо простена, докато Ласитър я събличаше. Пред очите му се разкри същото великолепно тяло, което го беше възхитило, докато съзерцаваше картината в салона. На нея беше нарисувана дори мъничката бенка на лявото ѝ бедро. Явно художникът беше имал пред себе си живия модел, а не беше разчитал единствено на фантазията си. Позирането за подобна картина траеше понякога цели седмици.

— Сега аз съм твоят Херкулес — усмихна се Ласитър. — Само че нямам неговия меч...

— Твоят е много по-добър — отговори Уилма и с копнеж впи очи в мускулестата му фигура.

Ласитър не я остави да чака дълго. Гъвкавото женско тяло неимоверно го възбуждаше.

Първият любовен акт премина като истинска буря, която обхвана и двамата и сякаш ги отнесе отвъд реалността. Последва кратка почивка, по време на която Уилма тихо и нежно произнесе:

— Албърт и Вито те сметнаха за мухльо, когато те гледаха през бинокъла. Аз обаче разбрах каква е работата веднага щом те видях. Ти не си скитник.

— Какъв съм според теб?

— Жан Маркот — промълви тя, — това име въобще не ти подхожда. В моите очи ти си железен човек, мили. Може би си точно онзи Ласитър, когото ония двамата са се втурнали да преследват така настървено...

— Кой е този Ласитър? Никога не съм чувал името му.

— Сега това не е важно...

Тя се хвърли върху него, започна лудо да го целува и съвсем го зашемети с всички онези възбуждащи милувки, с които си служеха темпераментните, чувствени жени, за да опиянят мъжа, който ги

привлича. Да се любиш с подобна жена, беше огромно удоволствие и скоро Ласитър забрави всичко около себе си, напълно отдаден на страстта си.

Така мина почти час. Беше започнало да се развиделява.

— Време е да изчезвам — прошепна Ласитър и седна в леглото.

— Какво?! Я не се притеснявай толкова! Имаме време. Гарантирам ти, че Албърт ще спи като заклан чак до обяд. И Вито също.

— Защо си толкова сигурна?

— Сложих им малко приспивателно в чашите. Но те бяха толкова пияни, че нищо не забелязаха.

Уилма развеселено се усмихна. Ласитър много я харесваше, но едновременно с това не го напускаше чувството, че има насреща си една студена, хитра и пресметлива развратница.

— Жан Маркот... — тя се отпусна по гръб и унесено се вгледа в лилаво боядисания таван на спалнята. — Всъщност къде остана приятният ти френски акцент, приятелче?

— Смятам, че езикът ми най-после свикна с родния език — отвърна той. — Оттатък живях дълго между френскоговорещи канадци. Човек се нагажда към средата си, нали? Но сега всичко минало е като изтрито с кърпа, може би защото за пръв път от много време насам се отпуснах истински.

— Да, това е възможно — промълви тя. — Въпреки всичко ти нямам никакво доверие. Много ми приличаш на Ласитър.

— Ами ако наистина съм Ласитър?

— Тогава при мен си попаднал точно на място.

— Как да разбирам думите ти?

— Бих ти помогнала...

И тя напрегнато го изглежда. Чувствените ѝ устни нервно потрепваха.

— Само че аз не съм Ласитър — рече той. — Ще ми кажеш ли защо би му помогнала?

— Защото е враг на мъжа ми.

— Мразиш ли Албърт?

— Той е чудовище. Мислиш ли, че би могъл да се справиш с него?

— Нима искаш да си наемеш убиец? Избий си това от главата. Аз не се захващам с такива работи.

— Добре де, добре. Не се вълнувай толкова! Не говорех сериозно. Просто исках да видя как ще реагираш. Женско любопитство.

— Ясно.

Тя затвори очи и по лицето ѝ се изписа разочарование.

— Не си го слагай на сърцето, скъпа — промълви Ласитър. — И не се страхувай, че ще намекна на Албърт за намеренията ти. Не съм толкова глупав.

Уилма отново отвори очи и му се усмихна.

— Нито за момент не си го помислих, скъпи. Та нали и ти самият щеше да се забъркаш в голяма каша.

После отново протегна ръце към него. Ласитър и този път не успя да устои и скоро двамата отново се притиснаха в опияняваща любовна прегръдка.

Когато най-после направиха кратка почивка, слънцето вече светеше през пердетата. Уилма се измъкна от леглото и отиде до барчето, на което бяха наредени всевъзможни бутилки.

— Ох, ужасно ожаднях от толкова любов! Ти сигурно също си жаден. Искаш ли чаша шампанско?

Без да дочака отговора му, Уилма сръчно отвори една бутилка и тапата изгърмя като пистолетен изстрел. Питието плисна в двете кристални чаши. Кокетно поклащайки бедра, жената се върна до леглото и му подаде едната.

— Сигурна съм, че с течение на времето ще се опознаем много добре — промълви нежно тя. — Като шериф и доверено лице на мъжа ми ти ще идваш тук, когато си искаш. Никой няма да заподозре нищо. Ще си прекарваме великолепно! Не можеш да си представиш колко се радвам. Най-после малко разнообразие в този сив град...

Двамата се чукнаха и отпиха. Шампанското ги ободри.

— Един ден, благодарение на някоя глупава случайност, мъжът ти ще узнае всичко — промърмори Ласитър. — Тогава край с мен.

— И с мен също — усмихна се Уилма. — Той не знае милост. Впрочем аз съм четвъртата му жена. Твърди, че е обезщетил предишните три. Но аз не му вярвам. Той е готов да мине дори през трупове, за да постигне целта си.

— Такива като него не вършат черната работа сами. И той си има верни хора, нали?

— Прав си. Наел е достатъчно убийци. В момента преследват Княгинята на арикара.

— Какво е пък това? — направи се на изненадан Ласитър.

— О, аз май още нищо не съм ти разказала за тази жена! Тя е бяла, но живее при индианците арикара и се твърди, че те я почитат като своя княгиня. Този Ласитър е неин съюзник и защитник. Освен това се говори, че вече е застрелял няколко от наемниците, които я преследват. Вито на всяка цена иска да хванат индианската княгиня жива, защото, ако е мъртва, за него вече няма никаква полза.

— Вито ли? — попита с интерес Ласитър. — Но какво общо има той? Аз си мислех, че твоят Албърт гони жената...

— О, не, историята е много по-любопитна. Ще ти разкажа всичко подред...

И така Ласитър отново изслуша историята, която вече знаеше. Но все пак му беше интересно да я чуе от друга гледна точка. Всичко съвпаднаше. Нещата бяха такива, каквито ги беше описала Дуна.

— Страхотна история — промърмори той. Уилма умееше да разказва живо и увлекателно. — Впрочем разказът ти беше чудесен. Явно си много талантлива.

— Едно време бях артистка, скъпи.

За момент сянка помрачи лицето и. Но скоро след това красавицата отново се разсмя. Тя скочи от леглото и донесе бутилката с шампанско.

— Трябва да го отпразнуваме — каза през смях Уилма. — Божичко, каква нощ! Ще я помня цял живот.

Изглеждаше толкова откровена, че Ласитър усети как в сърцето му се поражда симпатия към нея. Но в същото време го дразнеше очевидният факт, че тази жена търси убиец на собствения си съпруг. Може би все пак не беше прав. Много хора говореха подобни неща, когато искаха да излеят гнева си. Уилма сигурно беше от тях.

— Ако знаех какво ме очаква в този мизерен градец, никога не бих тръгнала с него — промълви тя, потънала в мислите си. — Тук съм затворена като птица в златен кафез. Много рядко ми се удава да си създам подобно развлечение.

— Има достатъчно мъже.

— Глупости! Кой ти говори за мъже? Важно е всичко — обстановката, нежностите, разговорите. Както тази нощ. Най-после преживях нещо истинско. Нали ме разбираш, Жан?

— Да, естествено.

— Дай си чашата. И моята също...

Ласитър имаше чувството, че тя самата иска да промени мислите си. Уилма напълни чашите и двамата пиха с удоволствие. Шампанското, което шумеше в чашите, им действаше ободрително.

— Ти страшно ми харесваш, Жан. Честна дума, точно така си представям Ласитър. Желая му щастие с неговата княгиня. Дано арикара имат късмет. Ония искат да унищожат цялото племе. Това е крайната им цел.

Ласитър с болка помисли за Дуна. Дано са успели да се оттеглят навреме. Не биваше само да се оставят да ги провокират. Каквото и да стане, все тях щяха да изкарат виновни.

Но кой можеше да предполага, че толкова скоро ще ги нападнат отново?

Ласитър се тревожеше много повече, отколкото сам си признаваше.

— За какво мислиш? — гласът на Уилма го изтръгна от тревогите му.

— О, нищо особено.

— Изпий си виното! Има още много.

Уилма с усмивка напълни чашата и захвърли празната бутилка. После веднага извади нова от раклата зад бара.

— Вечер винаги пълня този сандък с лед — обясни тя. — Често пия по няколко чаши веднага след като се събудя. Това е единственото, което ми остава.

Меланхолията я обземаше отново.

Ласитър отвори бутилката. Тапата гръмна, част от пяната се изсипа върху гърдите на Уилма и той с удоволствие облиза капките. Това събуди страстта на тази буйна жена и двамата отново започнаха да се любят.

Кристалните чаши паднаха върху дебелия килим, но не се счупиха.

Двамата в леглото бяха опиянени от изгаряща страст. Времето минаваше като насън.

Навън в града вече цареше оживление, но те не забелязваха нищо.

— Имаме време до обяд — усмихна се за кой ли път Уилма. — Дотогава ония двамата ще спят като лалугери.

— Моите новоназначени помощници ще заподозрат нещо, ако се появя чак на обяд — промърмори Ласитър.

— Е, и? Те нямат право да ти задават въпроси, нито пък да ти предписват какво да правиш. Впрочем тия типове са доста тъпи. Защо ги направи свои помощници?

— Честно казано и аз не знам. Поддадох се на някакво внезапно хрумване. Може би просто ми се искаше да видя как ще реагират Албърт и Вито. Предложението беше твърде неочаквано за тях.

Уилма беше седнала върху него и притискаше стегнатите си бедра в неговите. По вида ѝ личеше, че отново е обхваната от силна възбуда. Въпреки това успяваше да мисли и за други неща.

— Смятам, че идеята ти е отлична — прошепна тя, стенойки от удоволствие.

— Какво?

Движенията ѝ ставаха все по-бързи.

— Това, което направи с близнаците Фишър. Сега те са на твоя страна. Няма да забравят, че ти ги пощади и се отнесе любезно към тях. Оо!...

Уилма отвори уста и без малко щеше да извика с всички сили. За щастие обаче тя все още се владееше. Затова бавно се отпусна върху тялото на мъжа под себе си. Той я прегърна нежно. Двамата бяха опиянени от любов.

Внезапно ги стресна страшен шум.

Вратата на спалнята отлетя и се удари в стената.

Ласитър светкавично скочи от леглото и посегна към оръжието си.

Но нахлулите в стаята мъже бяха по-бързи. Бяха много и за миг се вмъкнаха в стаята. За да избяга, Ласитър би трябвало да застреля поне шест или седем от тях. Обаче не успя дори да докосне пистолета си.

Някакъв твърд предмет се стовари върху главата му. Пред очите му се появиха звезди. Зави му се свят. Мъжете се нахвърлиха отгоре му като вълци. Нищо не можеше да се направи. Почти загубил съзнание,

Ласитър падна по корем на скъпия килим. Но нападателите веднага го обърнаха по гръб. Някъде много отдалеч се чуваше писъкът на Уилма:

— Най-после дойде, Албърт! О, господи, така ме беше страх! Този тип ме държеше в ръцете си...

Ласитър чу хълцанията ѝ. Внимателно обърна глава и като в мъгла забеляза, че тя се е притиснала в мъжа си. Цялото ѝ тяло трепереше от възбуда, но не беше забравила да наметне някаква дреха, докато мъжете блъскаха и ритяха любовника ѝ.

Ласитър лежеше на пода, гол и беззащитен. Усещаше, че по разбитото му лице се стича кръв.

Слепоочията му бучаха. Беше същинско чудо, че не бяха го убили веднага.

Насреща му бяха насочени половин дузина дула. Готовите за стрелба пушки и револвери бяха в ръцете на мъже с безизразни лица.

— Внезапно той се появи в стаята ми — хълцаше Уилма. — Изнасили ме... Нямахме как да се отбранявам, Албърт! Повярвай ми, щеше да ме убие! О, Албърт, само да знаеш как се надяхах да дойдеш и да ме освободиш от лапите му...

Всичко изглеждаше така достоверно, че Ласитър се хвана на въдицата. Помисли, че тази коварна жена му е скроила номер.

— Не реви! — изръмжа грубо Ласко. — Глупости! Това е негодникът, когото гоним през цялото това време. Ласитър! Имал е невероятното нахалство да се промъкне в града ми!

— А мен сигурно искаше да ме вземе за заложница! — проплака Уилма.

— Ще му го платя двойно и тройно! — изкрещя Ласко. — Много ли те измъчи този дявол?

— Не, не бих казала това, Албърт. Въпреки това беше ужасно. Щях да умра от страх, ако знаех, че съм затворена с това чудовище...

Тя отново зариде и се вкопчи в съпруга си, сякаш търсеше защита.

— Няма нищо — успокой я той. — Този кучи син ще си получи заслуженото!

Веднага след това Албърт Ласко се наведе над пребития от бой Ласитър. Господарят на града безмилостно впи очи в падналия човек.

— Ставай, Ласитър! Но внимавай някой от хората ми да не заподозре нещо. Облечи си един панталон, нищо повече!

Ласитър с усилия се надигна. Главата му бучеше. Повдигаше му се и в устата му горчеше.

Позволиха му да си облече панталона. После двама от мъжете извиха ръцете му на гърба и ги заключиха в белезници. След това го изведоха на улицата. Това беше същинско мъчение. Целият град се вълнуваше. Омразата към Ласитър, съучастник на Княгинята на арикара, беше като изпепеляващ пожар.

За него вече нямаше надежда.

По някое време той загуби съзнание, понеже един камък, хвърлен от тълпата, го улучи по главата. Така и не чу, че Албърт Ласко най-после заповяда на хората да спрат.

9.

Когато дойде на себе си, Ласитър разбра, че е вързан за грамаден грапав кол, издигнат в средата на площада. Бяха го поставили така, че можеше да обгърне с поглед цялата широка прашна улица, която водеше на север. Като обърна глава наляво, видя шерифския офис, чийто господар беше, макар и само за няколко часа. После хвърли поглед надясно и видя една до друга две кръчми, които болезнено му напомниха, че е ужасно жаден...

Достатъчно неприятно беше, че след цяла нощ, прекарана в пиене и любов, не можеше да сложи нито капка Вода в устата си. Но още по-страшно беше да си прикован на кола на мъчението, изложен на палещите лъчи на слънцето с голи гърди и без шапка на главата.

Най-ужасно обаче беше бушуващото множество, което се блъскаше по тротоарите и в праха на улицата. Надъханата с омраза тълпа се беше превърнала в безмилостен звяр. По безпомощния, вързан за кола мъж непрекъснато се сипеха проклетия и закани. Той беше виновен за всичко. Той беше съучастникът на зловещата индианска княгиня, която беше донесла множество беди над мирните им земи.

Трябваше да си плати за това. Но не просто като бъде обесен или застрелян. Не, първо трябваше да изтърпи всички мъчения, които можеше да измисли помътнелият им от злоба разум.

По лицата на хората явно се виждаше, че с удоволствие биха го разкъсали на парчета. Ласитър проявяваше разбиране към тях, въпреки безнадеждното си положение.

Тези хорица не бяха виновни за заблудата си. Виновни бяха единствено двамата негодници, които в момента се приближаваха към него. А те играеха ролята си превъзходно. Единият се държеше на заден план: Вито Мотола, мъжът, за когото Дуна беше имала неблагоприятното да се омъжи. Другият, Албърт Ласко, който се стремеше да завладее земите на арикара, тържествено тръгна към Ласитър и спря пред кола на мъчението.

Ласко театрално вдигна ръце. Явно му доставяше удоволствие да говори пред такова множество. Някой ден сигурно щеше да стане губернатор, после сенатор, а може би дори президент. От такъв като него всичко можеше да се очаква. Умееше майсторски да влияе на наивната тълпа и да я подчини на Волята си.

Много добре знаеше, че каквото и да стане, той трябва да излезе с чисти ръце от играта. Беше изключително хитър противник. Нищо чудно да се справи дори и с такъв опитен човек като Ласитър...

— Приятели! — извика Ласко. — Скъпи мои приятели и смели съграждани! Със съжаление виждам, че сте се отнесли към този нещастник по доста жесток начин. Знам, че това е против предписанията на закона и ще се погрижа пленникът да бъде отведен колкото се може по-бързо в някоя от малките килии на градския затвор. Но питам се какво ще стане после? Няма ли да дойдат червенокожите му приятели и да го освободят? Няма ли Всички ние внезапно да се озовем пред противник, който многократно ни превъзхожда по сила и жестокост? Питам се като ваш кмет: как да действам в това трудно положение? Дали да оставим параграфите да ни ръководят? Или да се уповавам на здравия си разум? Аз реших всички да гласуваме какво да направим! Защото се касае за нашата обща сигурност. Всеки свободно ще упражни правото си на глас...

Ласко улучи точно в центъра. Множеството изкрещя одобрително.

Негодникът използва момента, за да се приближи до Ласитър и да изсъска в разраненото му лице:

— Свършено е с теб, негоднико! Но ще почакаш още малко! Чака те голяма изненада. Да ти издам ли кого хванахме, глупако!

Ласитър целият потрепера.

— Дуна? — изстена той. — Хванали сте Дуна...

Албърт Ласко се изсмя жестоко.

— Изненадах ли те, гадино! Ще узнаеш всичко, преди да те смачкам окончателно. Първо обаче тълпата трябва да има развлечение. Тя се нуждае от това и не искам да ѝ развалям настроението.

— Какво е станало с Дуна? — изпъшка Ласитър.

— Търпение, човече! Само търпение...

Той се обърна към тълпата и лицето му веднага стана сериозно и загрижено. Никой не забеляза какъв негодник се крие зад тази маска.

Играеше безпогрешно ролята си.

Ласитър забеляза с подпухналите си очи, че към града се приближава файтон с два коня. Една жена държеше юздите. Косата ѝ беше посивяла, а лицето ѝ издаваше тъга.

Хората с уважение правеха път на файтона. На няколко метра от мястото, където беше вързан Ласитър, жената дръпна юздите. Ласко се обърна към нея и побърза да свали голямата си черна шапка.

— Госпожо Дръри — каза съчувствено той, смятах веднага да дойда при вас във фермата, но важни дела ме възпираха досега. Позволете да ви изразя най-искрени съболезнования от името на целия град. Той пристъпи към файтона и с уважение стисна ръката на Хана Дръри. Гласът му прозвуча толкова развълнувано, че всички присъстващи почтително замълчаха. Настроението на площада стана погребално. Побеснялата допреди малко тълпа сякаш забрави Ласитър. Всички гледаха Хана Дръри, изпълнени със съчувствие. Бедната изстрадала жена!

Двамата негодници Ласко и Мотола бяха като безмилостни акули, алчни за пари, без морал и чувство за чест. Те вървяха през трупове, без ни най-малко да се замислят, че също са смъртни като всички останали...

Без да иска, Ласитър се спъна в оковите си и болезнено простена, когато железата се впиха още по-дълбоко в израненото му тяло.

Хана Дръри го изгледа с тъжен, пронизващ поглед, който говореше без думи. Ласитър разбираше какво става в сърцето ѝ. Алекс Мосли му беше разказал много неща за семейство Дръри: как са го приели с необичайна сърдечност, как са се грижили да го излекуват и са го обичали. Старият мърморко не можеше да се нахвали с тези хора. Той изпитваше безкрайно уважение към тях. И сега, когато Хана погледна Ласитър право в очите, измъченият до смърт мъж разбра, че старият съвсем не е преувеличавал.

— Какво означава това, кмете? — промълви тихо жената. — Нима в нашия град вече приковават бели хора на кола на мъчението?

Албърт Ласко веднага усети откъде духа вятърът и разпери безпомощно ръце. Характерно за него беше, че в критичните ситуации винаги си служеше и с двете ръце, както в този момент, когато се видя притиснат до стената.

На всичкото отгоре беше и страхлив, този подъл койот!

— Не исках това, госпожо Дръри — промърмори лицемерно кметът. — Но от друга страна, действията на нашите съграждани са разбираеми, не намирате ли? Знаете ли кой е този човек? Казаха ли ви, че арикара са били подстрекавани от двама бели? От една ужасна жена, която невежите индианци почитат като богиня. Тя самата се е нарекла Княгиня на арикара. А този мъж — и той обвиняващо посочи Ласитър, — този престъпник е нейният съучастник. Двамата са омаяли с лъжи нещастните индианци, обещаваха им планини от злато, ако убият всички бели или ги прогонят далеч от тези земи. Тези проклети престъпници са виновни за смъртта на вашия съпруг и на вашия син, госпожо Дръри! Разбирате ли сега защо съгражданите ни са обзети от такъв страшен гняв?

Хана Дръри отново впи очи в Ласитър, сякаш търсеше истината в разраненото му, пребито лице. Изглежда, че нещо ѝ беше направило впечатление, но нямаше сили да се концентрира върху мислите си. Усещаше голямо съжаление към този човек, въпреки всички страшни обвинения, които току-що беше чула. Жената изпъна снага, като че ли искаше да се отърси от тежките си мисли, и отново се обърна към кмета. Гласът ѝ прозвуча рязко:

— Аз не мога да съдя, мистър Ласко. Но не съм в състояние да споделя този всеобщ гняв и тази... тази проклета омраза. Дойдох в града, за да се срещна с Линус Вентре. Знае ли някой къде мога да го намеря?

Скоро след това пристигна файтонът на погребалния агент. Белокосият възрастен мъж почтително свали черната си шапка.

— Госпожо?

— Искам да ви помоля да погребете мъжа ми и момчето ми, Линус — каза Хана Дръри. — Ще ги погребем във фермата. Искам да са винаги близо до мен. Ще го направите ли, Линус? Имам малко спестени пари, но не мога да ви платя много. Ще ми помогнете ли въпреки всичко? Сама няма да се справя.

Албърт Ласко не можа да се сдържи. Банкерът в него винаги беше на преден план.

— Откривам ви неограничен кредит, госпожо Дръри.

— Много любезно от ваша страна, мистър Ласко — жената се опита да се усмихне, но лицето ѝ изразяваше дълбоко отчаяние. — Но вие поемате голям риск. Не знам кога ще мога да ви се изплатя...

— ВЪобще не се тревожете за това, скъпа госпожо Дръри!

Този кучи син беше дяволски убедителен! Отлично знаеше как да подхожда към подобни хора. Макар че много му се искаше веднага да сключат сделката, той се въздържа, защото от търговска гледна точка това би било голяма грешка. Първо ще я остави да свикне с мисълта за заема и когато тя разбере, че няма друг изход, окончателно ще омекне. Тази прастара мъдрост непрекъснато намираще ново потвърждение.

— Ами ако не мога да ви плащам навреме, мистър Ласко?

— По-късно ще поговорим за това. Винаги се намира начин — отговори незабавно той.

Жената скръбно се усмихна.

— Благодаря ви, мистър Ласко.

— Но това се разбира от само себе си, Хана.

Ласитър, който чуваше всяка дума от разговора им, се почувствува още по-зле, стори му се, че ще загуби съзнание. Единствено жаждата за отмъщение му даваше сили.

Затова стисна зъби, за да не изкрещи в лицето на този негодник цялата си омраза. Нямахше смисъл да си отваря устата точно в този момент. Тази жестока игра имаше своите закони.

Хана Дръри хвърли последен съжалителен поглед към вързания за кола мъж и се обърна да си върви.

На Ласитър му се струваше, че я познава от много години. Каква смела жена! Знаеше, че е загубена между тези лешояди, но въпреки всичко запазваше достойнството си.

Като че ли нямаше никакъв начин да ѝ се помогне. Ласитър имаше чувството, че това е невъзможно.

Часовете едвам се нижеха. Част от зрителите се разотидоха. Много от тях междувременно се бяха усъмнили в доста неща, но никой не се осмеляваше да изрази гласно подозренията си. Ласитър беше преживял толкова много, но никога досега не беше се чувствувал толкова зле. Последствията от безсънната нощ си казваха думата. Рано сутринта беше пил шампанско с голямо удоволствие, но сега му се струваше, че се намира в ада.

Да му бяха дали поне глътка вода! Изпитваше жажда, но пазачите нямаха милост.

Къде ли беше Уилма? От мястото си ясно виждаше голямата вила на Ласко, в която бяха преживели незабравими часове заедно. Но

домът изглеждаше пуст.

Много повече го болеше за Дуна.

Образът ѝ непрекъснато го преследваше. Понякога му се струваше, че чува гласа ѝ, но не можеше да разбере какво му казва...

Сякаш беше минала цяла вечност, когато слънцето най-после залезе. Ласитър имаше чувството, че всеки момент ще загуби съзнание, но тъкмо тогава се случи нещо, което рязко го върна в действителността.

В края на улицата се появи цяла дузина ездачи. Нямаше как да ги преброи, но не бяха по-малко от тридесет. Пък и не те го интересуваха. Измъченият му поглед веднага откри сред тях Дуна.

Ласитър високо простена.

Значи онзи негодник имаше право. Дуна беше попаднала в ръцете им. По някаква причина е трябвало да се откаже от борбата.

Отрядът влезе тържествено в града с пленницата си.

От всички страни се стичаха хора. Настъпи страшна бъркотия.

В този миг от офиса излязоха Албърт и Вито, придружени от близнаците Фишър. На гърдите на братята блестяха шерифските значки. Двамата бяха равноправни партньори, но интересното беше, че никой в града не можеше да ги различи. Това откриваше широки възможности пред новите шерифи. Албърт и Вито надълго бяха обсъдили този въпрос.

Двамата негодници вярваха, че вече нищо не може да ги спре. Бяха на върха на славата и могъществото си.

Княгинята на арикара седеше на коня си с вързани ръце, но беше запазила гордото си държание. Тя удостои с презрителен поглед двамата шефове, които спряха пред коня ѝ.

Роко Скарлета гордо се обърна към тях:

— Е, какво ще кажете, господа? Това е добре свършена работа, нали?

— Я не се фукай, Скарлета! — извика Дуна. — Ако не се бях предала доброволно, нямаше да съм тук сега.

— Тя говори глупости! — защити се дръзко Роко. — Бихме се смело. Дадохме двама убити! Имаше и доста ранени. За съжаление арикара успяха да избягат. Но и това няма да им помогне. Скоро ще освободим земите си от тази паплач!

Събралата се тълпа одобрително зашумя.

Хората вече не се владееха. Успехите на Ласко и Мотола бяха замъглили разума им.

Дуна пое дълбоко въздух. После се опита да извиси глас и да изкрещи истината в лицето на тълпата, но не я оставиха да го стори.

Вито Мотола я смъкна от седлото. Но на хората наоколо им се стори, че въпреки че ръцете ѝ бяха вързани, страшната жена се готвеше да се нахвърли върху него в лудата си ярост. Вито Мотола беше изключително ловък. Всички помислиха, че той е бил нападнатият.

— Какво е това? — изкрещя възмутено той и я притисна до земята. — Тази жена наистина прекали! Погледнете я, граждани! Тя е като дива котка...

Зрителите въодушевено заръкопляскаха. Случилото се беше точно по вкуса на тълпата.

— Мирувай най-последно! — изсъска Вито в лицето на жена си. — Иначе само ще влошиш положението си. Ако си послушна, нищо няма да ти се случи. Разбери, ти загуби! С мен никой не може да си играе.

Дуна затвори очи. Нямахше как — трябваше да се подчини. Иначе я очакваха адски мъчения. Вито се усмихна доволен.

— Разбрахме ли се, Дуна?

— Окей, ти победи. Но имам няколко условия.

— Така ли?

— Пуснете Ласитър на свобода! Тогава ще получите от мен всичко, което искате. Ще ви дам всичките си пари.

Вито хвърли поглед към прикования на стълба мъж.

— Май го обичаш, а?

— Повече от живота си, Вито.

Той доволно се ухили.

— Това е добре. Значи ние двамата бързо ще се разберем.

— Ще се съглася с всичко. Но първо ще се погрижиш Ласитър да бъде освободен. Искам да го видя как напуска града с коня си. После ще сключим нашия договор.

Вито поклати глава.

— Първо ще подпишеш договора. Едва след това ще го освободим.

Около тях все още цареше бъркотия. Никой от насъбралите се хора не забеляза, че двамата водеха разговор.

— Добре — прошепна Дуна. — Съгласна съм. Ще преговаряме за всяко нещо поотделно. Искам Ласитър да бъде свален от този кол и да го затворите някъде заедно с мен. Ако изпълниш това условие, ще продължим да преговаряме, Вито.

Той я пусна и безмълвно кимна. После се изправи и заговори тихо с приятеля си Алберто.

— Трябва непременно да го уредиш, Алберто — изсъска Вито. — Иначе ще заподозрат нещо...

Ласко отново вдигна тлъстите си ръце. Хората наоколо разбраха, че кметът иска да каже нещо. Щом раздвижеше ръце, всички бяха длъжни да му обърнат внимание.

— Нека всички забравим това, което се случи! — извика той. — Постигнахме целта си: уловихме двамата главни виновници. Надявам се, всички ще се съгласите, че нашият пленник трябва да бъде затворен на сигурно място. Иначе ще престъпим закона, приятели. Не бива да го държим повече на този кол.

Този проклетник беше дяволски хитър! Именно той беше дал заповед да вържат Ласитър на кола на мъчението. Но, както винаги, Албърт Ласко умееше да предвиди нещата. Той отлично си разбираше от работата.

— Да, съгласни сме! — извика Луис Къхоу, когото фермерите бяха избрали за свой говорител. — Но къде ще затворите пленниците? В оня паянтов затвор зад офиса въобще не е сигурно. Не може ли да намерите по-добро място?

От всички страни избухнаха смехове. Луис Къхоу се огледа доволно на всички страни. Никога през живота си не беше произнасял такава дълга реч.

После се разгоря спор.

Най-после всички се обединиха около предложението на кмета. Под къщата му имаше мазе с каменни стени. Оттам никой не можеше да избяга.

Двамата пленници бяха отведени в подземиято.

Ласитър беше по-скоро мъртъв, отколкото жив, когато най-после го положиха върху един прост сламеник. Цялото тяло го болеше. Дуна коленичи до него и започна да налива вода в устата, му капка по капка. Беше настояла да получи всичко необходимо: вода и храна, мехлеми и одеяла, които им бяха много нужни сред тези каменни стени.

Тя се наведе и целуна мъжа по кървящите устни.

— Обичам те, Ласитър...

Той чуваше думите ѝ като в просъница.

— Ние ще умрем заедно, Ласитър, ако не ни остане друг изход.

Аз ще остана до тебе...

Измъченият до смърт мъж се вслушваше в нежния далечен глас. Беше прекрасно да чуеш подобни думи, когато си на края на силите си. Дуна беше същински ангел.

Едновременно с това го прониза мисълта, че тя има нужда от него. Сега не биваше да се отпуска, а смело да посрещне всички опасности, макар че в положение като сегашното нямаше почти никакъв шанс. Най-важното обаче беше да мобилизира всичките си вътрешни сили за борба с тези безмилостни бандити, иначе всичко беше загубено...

Дуна нежно го накара да легне.

— Не мърдай! — прошепна тя. — Не бива да се вълнуваш.

Ласитър се отпусна изтощено на сламеника. Зави му се свят. По голия му гръб личаха кървави ивици от ударите с камшик, нанесени му от разгневените хора.

Очите му се затвориха.

Той не усещаше, че Дуна се занимава с многобройните рани по лицето му. Не чуваше тихия ѝ шепот:

— Обичам те, Ласитър. Олд Биър Мен предрече правилно. Той каза, че скоро в живота ми ще се появи истински мъж. Олд Биър Мен имаше право...

Дуна коленичи, скръсти ръце на гърдите си, наведе глава и внезапно чу глас!

Беше точно така, както беше казал старият шаман.

Състоянието ѝ беше странно, но и упойващо.

Княгинята на арикара се озова в друг свят. Множество тъмни сенки ѝ нашепваше никога да не издава онова, което ще чуе сега...

Трансът продължи дълго.

Ласитър потъна в дълбок сън. Изглеждаше като мъртъв.

Ръждясала лампа хвърляше мрачна светлина в подземната килия. Помещението приличаше на гробница.

Такова беше и настроението на хората в нея. Тишина.

Сякаш никой не дишаше. Смърт.

Безшумно и много бавно Дуна разтвори ръце. Остана в тази поза поне пет минути. Беше се превърнала в същество от друг свят. По лицето ѝ беше изписан израз на дълбока вяра.

Когато тежката дървена врата се отвори с трясък, тя се усмихна.

Стана точно това, което ѝ предрекоха гласовете. Затова безропотно се остави да я отведат. Но мъжете, които я поведоха нагоре по етажите, не забелязаха особеното сияние, което се излъчваше от нея.

По странен начин с нея се извърши нещо, което само малцина избрани можеха да проумеят.

Един от двамата пазачи хвърли презрителен поглед на заспалия Ласитър и изръмжа:

— Тоя май няма да изкара дълго...

— И аз така смятам, Боб — отговори другият. Само след минути Княгинята на арикара лежеше по корем пред Вито и Алберто.

Тя явно не беше на себе си. Ласко и Мотола се спогледаха и подигравателно се ухилиха.

— Това е последният ѝ трик — промърмори Вито. — Познавам този номер. Има едно-единствено средство.

И той започна да съблича жена си. Въпреки че я мразеше, проявяваше изключително внимание. Доставяше му удоволствие да вижда алчните очи на дебелия си приятел...

10.

Линус Вентре прочете кратък текст от Библията. После влезе в къщата е Хана Дръри и децата.

Настроението беше тягостно. Никой не говореше. Всички мълчаливо седяха около голямата маса. Навън помощниците на Линус Вентре зариваха двойния гроб на фермера и сина му.

Хана Дръри ровеше в кутията, в която беше скрила малкото си спестени долари.

— Вие не ми дължите нищо — каза Линус. — Нали чухте какво каза кметът. Като дойде време за плащане, ще се обърна към него. Задръжте си парите, Хана.

Линус Вентре беше добродушен старец. Но и той, като повечето хора в града, не предполагаше какви мръсни неща се вършат зад гърба им.

Хана Дръри се зарадва, че може да запази за черни дни с мъка спестените си долари. Сега всеки цент беше важен.

— Добре е, че има хора като Албърт Ласко — промълви тя.

— Той е добър човек — отговори Линус и засърба горещото си кафе.

Хана Дръри се уплаши почти до смърт, когато пред нея внезапно застана Алекс Мосли. Всички смятаха, че е отвлечен от арикара и злодейски убит, а ето че той се появи пред нея жив и здрав...

Може би това беше призракът му? Хана Дръри страхливо се прекръсти.

— Алекс, нима наистина си ти? — прошепна тя. — Алекс...

Старецът беше бледен и се задъхваше от умора. Под отворената му риза се виждаше свежа бяла превръзка. Големият лекар на арикара Ийгъл Мен учудващо бързо беше излекувал прободната рана на гърба му и старецът беше почти оздравял.

— Толкова съжалявам, Хана — произнесе потиснато Алекс Мосли. — Ако бях буден, когато седях в беседката, може би щях да успея да направя нещо. А аз си дремех кротко с бутилката уиски до

себе си. О, Хана, ако само знаеш колко се укорявам! Ако бях буден, това нямаше да се случи.

Той замлъкна и направи безпомощен жест с ръка.

Хана сложи длани на раменете му.

— Не, Алекс, ти с нищо не би могъл да им попречиш. Сам човек не може да се справи с дивата индианска орда. Струва ми се същинско чудо, че след онази нощ ни оставиха на мира. Вече си мислех, че ще убият всички ни. В началото ми се искаше и аз да съм мъртва като Едуард. Още не мога да го проумея, Алекс! Толкова години живяхме мирно с арикара. Но влез най-последно и седни! Изглеждаш слаб и уморен. Разкажи ми всичко! Откъде идваш?

Старият Мосли изтощено се отпусна на един стол. Хана Дръри веднага му наля чаша горещо кафе и безмълвно постави до нея бутилката с уиски.

— Първо трябва да ти съобщя нещо много важно, Хана — произнесе твърдо старецът, след като изсърба кафето си и отпи голяма глътка уиски. — Тези, които ви нападнаха, не са арикара.

— Какви ги говориш? — стресна се жената. — Всички твърдят, че са били индианците. Не може толкова много хора да се лъжат.

— Въпреки това аз говоря истината — продължи той. — Отначало и аз смятах, че са били арикара. Но това не е вярно. Сега ще ти разправам всичко, което преживях...

Хана Дръри седна до него и внимателно изслуша дългия му разказ. Когато старецът най-последно свърши, тя цялата трепереше от възмущение.

— О, велики Боже! — прошепна тя. — Днес видях този Ласитър. Бяха го вързали на позорния стълб посред главната улица. Беше много неприятно, повярвай ми. Но кметът каза, че не е могъл да им се противопостави. Хората били побеснели от гняв и мъка...

Старият Мосли скочи от стола. Вече не го съдържаше на едно място.

— Аз нищичко не знаех за това! — простена той. — Явно много неща са се случили, след като напуснах арикара. Непременно исках да узная как сте вие, затова веднага тръгнах на път. Дори не се вслушах в предупреждението на стария шаман Ийгъл Мен, който не искаше да ме пусне толкова бързо. Но ме мъчеше тревогата за вас. Щях да полудея

от мъка. Значи ония негодници са разкрили Ласитър! Чула ли си още нещо?

— Да, междуременно са заловили и Княгинята на арикара. Същата тази Дуна, за която ми разказа.

— Тя със сигурност е в ръцете на Ласко — изръмжа гневно Алекс Мосли. — Вероятно я е затворил в къщата си.

— Точно така. Линус Вентре ми разказа всичко. Ласко искал двамата да бъдат охранявани много строго, за да не избягат. Арикара непременно щели да се опитат да ги освободят. Тази жена била вещица и омагьосвала всички индианци. От случая се заинтересувало щатското правителство. Проблемът трябвало да бъде основно проучен. В правителството се страхували, че и други племена ще се присъединят към въстанието на арикара. Какво ще правим сега, Алекс?

— Аз отивам в града — отговори решително той. — А ти иди с децата при съседите и им разкажи цялата истина. Най-добре е първо да поговорим с жените. Те със сигурност ще успеят да вразумят мъжете си. Може да се опитате да влезете в контакт с арикара. Просто изпратете двама-трима души. Индианците са разумни хора и са винаги готови да разговарят. Вождовете им отлично знаят, че започването на военни действия ще доведе до изтребване на цялото им племе. Ще се заемеш ли с това, Хана? Ще ми помогнеш ли? В това трудно време всички трябва да напрегнем силите си. Не бива да оставим злото да победи...

Очите на жената блеснаха.

— Ще направя всичко, което е възможно. Но, моля те, разбери ме добре, Алекс! Аз не искам отмъщение, но престъпниците трябва да бъдат съдени за всичките си злодеяния.

Навън започваше да се смрачава. Скоро се прибраха и децата. Бяха останали пет. Като видяха дядо си, те се стъписаха, но скоро го наобиколиха. Мосли взе на коленете си най-малките и ги заразително за разни неща. При това непрекъснато премигваше, защото в очите му напирала сълзи. Хана също отвърна очи. Не искаше тъгата отново да я завладее. В тези горчиви дни тя успяваше да се откъсне от скръбните си мисли, като се стараеше да се съсредоточи върху най-важните неща, които трябваше да свърши през деня, и да изгони от съзнанието си всичко останало. Пък и във фермата имаше толкова работа...

Само през нощта, самотна в леглото си, тя горчиво плачеше. Но грижливо криеше пред децата си болката, която заплашваше да я завладее изцяло.

— Джордж — обърна се тя към най-голямото си момче, което беше само на 13 години. — Моля те да впрегнеш файтона. Трябва да отидем у семейство Митчел.

— Не е ли вече доста късно, мамо?

— Да, но е много важно, момчето ми. Иди да впрегнеш конете. По-късно ще ти обясня всичко.

— Добре, мамо — отговори послушно детето. Единнайсетгодишният Доналд тръгна след него.

— Ще ти помогна, Джордж.

— Аз също трябва да тръгвам, Хана — каза старецът и пусна на земята двете момиченца. — Но преди да се разделим, трябва да ти покажа нещо, мила. Може ли да останем сами за малко?

— Почакайте ме тук, деца! — нареди кратко майката и последва стареца навън.

Алекс я отведе до мястото, където беше вързал мустанга си. Беше получил от арикара красивата петниста кобила, която биеше нервно с копита под голямата ела.

Алекс разтвори с ръце гъстия храсталак и измъкна тежка кожена торба.

— Това са златни канадски долари — каза той. — Но бъди много предпазлива, когато ги обменяш. Може би е най-добре да ги оставиш като последна резерва.

— Алекс, какво...

— Моля те, не ме питай за нищо, Хана! По-късно ще ти обясня всичко, ако бъда в състояние да го сторя, разбира се. Защото може и да не се върна. Тук има още нещо за теб: десет хиляди долара, този път американски. Можеш да правиш с тях каквото си поискаш. Харчи ги спокойно. Няма да даваш сметка никому. Внимавай само със златните монети.

— Но, Алекс, това е цяло състояние — прошепна жената. — Никога не сме имали толкова пари. Откъде...

— Моля те, не ме питай, Хана — помоли старецът. — Щастлив съм, че мога да направя едно добро дело с тези пари. — Той се обърна

към мустанга си и затегна седлото. — Поздрави децата, Хана! Трябва да побързам.

После пъргаво се метна на седлото.

— Какво смяташ да правиш, Алекс? — попита загрижено жената. — Нима искаш сам да се пребориш с онези негодяи?

— Още не знам какво ще правя — отговори той. — Все ще измисля нещо. Ще се доверя на късмета си. И искам още веднъж да ти благодаря, Хана. Времето, което прекарах сред вас, беше най-хубавото в живота ми. По-рано само съм си мечтал за подобно нещо...

Той махна с ръка.

— Сбогом, Хана...

После потегли.

Хана Дръри остана да гледа след него, докато мракът между дърветата го погълна. Струваше ѝ се, че всичко е било само сън.

Единствено парите в ръцете ѝ бяха истински.

11.

Двама мъже стояха на пост пред тежката, обкована с желязо врата на мазето, в което беше затворен Ласитър. В мрачната светлина на един фенер се появи висока фигура в дълга и широка пелерина с качулка.

Пазачите веднага насочиха револверите си към нея. Беше им заповядано постоянно да бъдат нащрек.

— Не се вълнувайте толкова — произнесе познат женски глас. — Пуснете ме да вляза.

— Не е позволено, госпожо. Мъжът ви забрани да отваряме на когото и да било.

— Аз съм тук по негово поръчение — отговори рязко Уилма Ласко. — Ето ви и писмената заповед да ме пуснете при затворника.

Тя пъкна някаква хартия под носа на пазача, но на него и това му беше достатъчно.

— Добре, госпожо Ласко — побърза да се съгласи мъжът. — Но мисля, че е по-добре, ако и ние влезем с вас.

— Не ме е страх от него — ядоса се жената. — Той и без това е полумъртъв.

— Какво искате от този човек?

— Ти пък какво си въобразяваш? — озъби се тя. — Задачата ми е много важна, но е тайна. Обаче... — гласът ѝ прозвуча примирително. — Бих ви признала истината, ако ми обещаете, че ще си остане между нас.

— Заклеваме се, госпожо Ласко!

— Е, добре — прошепна тайнствено Уилма. — Мъжът ми ме изпрати да го разпитам. Но никой не бива да чуе разговора ни. Иначе ще се случи нещастие.

Двамата пазачи нищо не разбираха, но беше опасно да задават допълнителни глупави въпроси на такава високопоставена дама. Лесно можеха да бъдат уволнени, ако не бъдат достатъчно услужливи. А подобна добре платена и лека работа се намираще много трудно.

Пазачът, който носеше отговорност, извади от колана си дългия тежък ключ, отключи вратата, дръпна резето и след секунди Уилма се озова в мрачния затвор.

Тя спря пред дървения нар, на който лежеше Ласитър, потънал в дълбок сън. Двамата пазачи неохотно се оттеглиха. Вратата глухо се захлопна. Уилма веднага коленичи до Ласитър и здраво го разтърси.

— Събуди се! — изсъска тя. — Събуди се най-после! О, проклятие, защо веднага не ми каза истината, човече! Ако знаех, че ти наистина си Ласитър, всичко това нямаше да се случи. Щях да те скрия на сигурно място. Но ти не ми се довери. Не вярваше, че съм готова да ти помогна. Ти, глупав човече, ти...

Ласитър чуваше всяка дума. През цялото време беше в съзнание. Чувствуваше прилив на нови сили.

— Така и предполагам — прошепна той. — Ти си се преструвала пред съпруга си. Добре го направи.

— Нямах друг избор. Иначе щеше да ме убие!

Тя бръкна под дълбоката си пелерина и извади револвер. Ласитър веднага посегна към него.

— Ето ти и муниции — прошепна Уилма. — За всеки случай.

Ласитър седна на нара, скри револвера под ризата си и бутна торбичките с патрони в джоба си.

— А сега какво ще правим? — попита тихо той. — Ти как мислиш?

— Ще избягаме заедно! — проговори задъхано жената. — Това е единственият ми шанс. Ако Ласко узнае, че съм идвала при теб, с мене е свършено.

— Не мога да изоставя Дуна. Къде е тя сега?

— Къде да бъде? Естествено при Албърт и Вито! Двамата ще я принудят да даде всичките си пари.

— Те ще я измъчват — проговори с невероятно самообладание Ласитър. — Но аз не мога да допусна това. Отведи ме при тях, Уилма. Ти познаваш тази голяма къща. Ще вървиш пред мен и ще отклоняваш вниманието на пазачите. Все ще ни се удаде да проникнем в стаята и да предотвратим намеренията на тези зверове. При мисълта за това, което правят...

— В състояние ли си да се биеш?

Ласитър скочи. В един ъгъл бяха захвърлени нещата му, донесени тук по настояване на Дуна. Той набързо обу ботушите си и навлече якето. По гърдите и гърба му кожата направо пареше. Но тези болки само увеличаваха решителността му.

— Навън има двама пазачи — прошепна Уилма. — Как ще се справиш с тях? Ако стреляш само веднъж, тук ще настане истински ад. Той я побутна към вратата.

— Повикай ги да влязат! Хайде, побързай! Уилма блъсна тежката врата. Веднага беше разбрала намеренията на Ласитър. Цялата трепереше от страх и вълнение.

Той се отпусна на леглото. Лежеше като мъртъв.

Двамата пазачи нахлуха в подземие то с готови за стрелба пушки.

— Я го погледнете този! Май че е свършил — извика Уилма и протегна ръка.

Двамата спряха и се ухилиха.

— Е, и какво от това? — измърмори единият. — Голяма работа! Шефът и без това искаше да се отърве от него.

— Обаче тук сбърка — изфуча Уилма. — Става въпрос за милиони долари. Проклети идиоти, нима не разбрахте? Точно по тази причина Ласко ме изпрати тук. Хайде, идете да видите как е той!

Двамата мъже колебливо се раздвижиха.

Наведоха се над Ласитър, без да разбират нищо. Умелата инсценировка на Уилма ги обърка. В тази особена ситуация никой не знаеше как да реагира.

Двамата се приведоха над тялото му. Това беше моментът, който Ласитър очакваше с нетърпение. Юмруците му светкавично се вдигнаха. Улучи първия мъж право в слепоочието с дулото на револвера. Вторият пазач тъкмо отвори уста да изкрещи, когато Уилма го удари по главата с втория револвер, който беше измъкнала изпод пелерината си. Мъжът се строполи по корем в безсъзнание.

Ласитър се изправи. Всичките му мисли бяха при Дуна. Вече никой не можеше да го спре освен смъртта.

Албърт и Вито подигравателно се взираха в пленницата си. Пълната ѝ безпомощност им доставяше огромно удоволствие. Бяха я овързали така, че не можеше да се помръдне. Но унижението беше още по-голямо, тъй като преди това бяха свалили всичките ѝ дрехи.

Двамата негодници вече се чувствуваха господари на положението.

— Аз ти мисля доброто, Дуна — произнесе коварно Вито. — Нужни са ми сигурни доказателства, че ще получи парите. После ще ги поделим честно и можеш да си вървиш по пътя. Никога вече няма да се притеснявам, кълна ти се. Можеш да се върнеш при твоите индианци и да живееш при тях, както ти се харесва. От теб искам единствено да ми кажеш в коя банка са вложени парите ти. Ще накарам да ми изплатят моята част и готово. Иначе ще почнем истинска война срещу приятелите ти арикара. Мисля, че ти е ясно кой ще спечели.

Но Дуна не се остави да я сплашат, въпреки че ситуацията изглеждаше безнадеждна.

— Можеш да ме убиеш, Вито — проговори гордо тя, — но няма да се осмелиш, защото никога няма да получиш парите ми. Значи ще бъдем квит.

— Ще убия Ласитър пред очите ти! — заплаши я той.

— Така никога няма да постигнеш целта си, Вито. Имаш единствена възможност. Пусни Ласитър на свобода! После ще получиш парите ми. Освен това вие двамата ще обещаете, че ще оставите на мира арикара. Ще подпишете и договор за това. Само при тези условия ще се разберем.

Вито тихо изруга. Обхвана го такъв гняв, че с удоволствие би убил жена си, макар че това щеше да му струва много.

Дуна видя това по лицето му. Добре го познаваше и умееше да разбере какво става в сърцето му.

Борбата беше на живот и смърт. Единият от двамата щеше да победи. Само по-силният щеше да остане жив. За всички беше тежко, но най-лошо беше за самата Дуна. Тя нямаше почти никакъв шанс. Кой би могъл да ѝ помогне в това положение?

Ласитър лежеше полумъртъв в мазето.

Арикара не можеха да се справят с белите при лошото си въоръжение, а и не трябваше да се карат с тях. Нищо чудно да дойде редовната армия. Затова най-добре беше индианците да се държат настрана. Макар че не ѝ се вярваше те да го сторят. Може би предпочитаха да загинат в бой, вместо да бъдат победени от подобни зли хора.

Вито и приятелят му Албърт Ласко се оттеглиха в един ъгъл на голямата стая и тихо заговориха. Дуна успя да чуе откъслеци от приказките им. Ако не се лъжеше, двамата съучастници оживено спореха за нещо. Ласко започваше да се тревожи, затова настояваше Вито да приеме предложението на жена си. После спокойно щели да уредят въпроса с индианските земи. Сега било важно да се покажат добри пред хората. Поне Дуна реши, че е чула нещо подобно.

Двамата съучастници още разговаряха, когато на вратата се почука. Влезе един от личните телохранители на Ласко, които бяха посветени в тайните му дела. Само някои от тях имаха достъп до тази стая.

— Какво има, Люк?

— Някой е дошъл при Нойбауер, сър. Изглежда, че е важно. Бихте ли дошли с мен?

— Кой е Нойбауер? — попита от ъгъла Вито.

— Моят счетоводител — отговори Ласко. — Щом ме вика, значи работата е много важна.

— Значи ще ме оставиш тук сам, Алберто?

Албърт Ласко се усмихна окуражаващо.

— Може би така е по-добре и за двама ни. Ти ще продължиш преговорите, а аз ще проверя какви важни новини има да ни съобщи Нойбауер.

Той му смигна и Вито отговори по същия начин.

— Колко време ще отсъстваш, Алберто.

— Най-много един час.

— Добре. И без това много ми се иска да си поговоря надълго с милата ми съпруга. Затова не бързай, Алберто! Стой там поне час! Нали разбираш?

— Ясно, приятелю!

Албърт Ласко излезе от стаята, която принадлежеше към частните му покои. Който се опиташе да проникне тук, трябваше да мине през същински лабиринт от объркани коридори и трябваше да намери няколко скрити врати. Албърт Ласко беше построил тук нещо като тайна командна централа и много се гордееше с нея. Не рискуваше нищо, ако остави стария си приятел Вито Мотола сам в стаята. Не го заплашваше никаква опасност.

— Кой е посетителят, Люк? — осведоми се Албърт Ласко, докато двамата вървяха към банката.

— Аз нищо не знам — отговори телохранителят. — Нойбауер каза само, че се касае за огромна сделка. Съжалявам, сър, но наистина не знам нищо повече.

Тази вест сякаш окрили Албърт Ласко. Очакваше го огромна сделка! Щом Норман Нойбауер твърдеше подобно нещо, значи трябваше да се очаква нещо голямо. Ласко почувствува как го обхваща радостно нетърпение.

В кантората на банката ги очакваше посетител, при вида на когото Ласко усети инстинктивно недоверие. Това беше някакъв стар трапер с износени дрехи. Нищо не показваше, че с подобен човек може да се сключи изгодна сделка.

— Какво желаете? — попита студено Ласко. — Каква е тази сделка, която сте решили да ми предложите?

Зад гърба му стояха Люк и счетоводителят Нойбауер.

— За това ще говоря с вас на четири очи — отговори спокойно старецът. — Касае се за нещо много важно, мистър Ласко. Нали вие сте Албърт Ласко, банкерът?

Кметът кимна високомерно.

— А вие кой сте?

— Наричайте ме Алекс. Това е достатъчно. Не е необходимо да знаете повече. А сега желая да поговоря с вас на четири очи. Ако не ви интересува, веднага ще си ида.

Търговският усет у Ласко постепенно се пробуди. Тук наистина го очакваше нещо голямо. А той имаше нюх към тези неща, който никога не го лъжеше. Време беше да промени първоначалното си впечатление.

— Трябва да бъда предпазлив — отговори въпреки това той. — Има много хора, които искат да отнемат живота ми. Може би вие сте един от тях...

— Така ли изглеждам? — усмихна се подигравателно Алекс Мосли. — Нима ме смятате за платен убиец?

— Кажете ми най-после какво предлагате! — отговори рязко Ласко. — Нямам намерение да си пиляя времето тук.

— Ще го чуете, когато останем сами.

Ласко размени многозначителен поглед с Люк Барнаби, един от най-опитните му телохранители.

— Нека си даде оръжията — промърмори Люк. — Тогава няма никакъв риск. Освен това аз ще бъда наблизко. Ако се опита да ви нападне, сър, веднага ще му видим сметката. Но и вие самият не сте толкова бавен. Или нямате оръжие?

Ласко отвори якето си и потупа кобура под мишницата си, в който беше скрит лек 22-милиметров револвер, обкован със сребро.

— Окей, Алекс! Ще предадете ли оръжието си?

— Нямам нищо против — отговори старецът. Той посегна да измъкне револвера си от кобура и в същия миг в лицето му се насочиха дулата на пистолетите на Ласко и телохранителя му. Двамата бяха измъкнали оръжията си с мълниеносна бързина.

— За да не ви хрумне някоя глупост, Алекс — обясни меко Албърт Ласко.

— О, господи! Нямам никакъв шанс срещу вас — въздъхна траперът. — Вие сте ужасно недоверчиви, и то спрямо един безобиден старец...

Той бързо измъкна стария си револвер и го подаде на Люк Барнаби.

— Е, доволни ли сте сега?

Барнаби погледна шефа си, който кимна.

— Добре, оставете ни сами.

Двамата мъже веднага излязоха от стаята. Албърт Ласко едва се сдържаше.

— Хайде, кажете най-после какво предлагате, Алекс! И тежко ви, ако сте ме повикали тук заради някоя глупост! Ще си платите с лихвата. Най мразя да ме правят на глупак.

Алекс Мосли измъкна от джоба на панталона си един канадски златен долар и го подаде на банкера.

— Ето, вие разбирате от тези неща. Проверете дали монетата е истинска.

Ласко колебливо посегна към златната пара и я завъртя между пръстите си. Алчността му веднага се събуди. Сега трябваше да се действа решително.

— Значи вие сте оня тип, когото търсят навсякъде — изръмжа той. — Човекът, който продава канадските си долари на смешна цена и

пропилява богатството си.

Алекс седна на първия му попаднал стол и се усмихна.

— А какво друго бих могъл да направя? — попита той. — Не исках да попаднам по следите ми. Затова избрах доста необикновен път. За съжаление така не може да продължава дълго. Не вярвам, че винаги ще ми върви. Затова дойдох тук. Мислех си, че за вас ще бъде добре да оползотворите този мъртъв капитал. Вие сте специалист...

Албърт Ласко се покашля. В гърлото му беше заседнала буца.

— Колко имате от тия пари?

— Общо четири сандъка — отговори старецът. — Единият не е съвсем пълен. Нали трябваше да се живее от нещо.

— Разбира се. Впрочем аз чух за големия обир. Говореше се, че сте успели да откраднете цял милион. И по вестниците го писаха. Арестували са ви и са ви осъдили, но скоро сте избягали от затвора. Значи вие сте легендарният Жан Лафит. Моите уважения, свършили сте голяма работа! Няма друг като вас...

— Просто имах късмет, това е всичко — отговори скромно старецът. — Но нека не го увъртаме, Ласко! Ще ми платите подходяща цена и ще получите целия товар. Интересува ли ви сделката?

— Всъщност аз би трябвало да ви предам на полицията, Алекс.

— Нима наистина ще го направите, Ласко?

— Окей, само се пошегувах. Е, добре, какво да ви предложа? Това са горещи пари и ще ми струва много време и умение да ги разпространя между хората. Следователно трябва да подкупя и някои от партньорите си. Това е обичайно при тези сделки.

Старецът кимна.

— Не съм очаквал кой знае какво, Ласко. Естествено е, че и вие искате да спечелите. Хайде, предложете сумата! Искам колкото се може по-бързо да свършим тази работа.

— Монетите са на стойност един милион долара. Сигурен ли сте в това?

— Писаха го във всички вестници.

— Но може би сте употребили повече, отколкото си мислите.

— Предполагам, че ще искате да се убедите в съществуването на парите. Ще ви отведе в скривалището си. Ако искате, ще уредим сметката на място.

„Какъв идиот!“ — помисли си Ласко. Но веднага кимна и отговори:

— Много почтено предложение. Ако сумата отговаря на моите очаквания, ще ви дам две трети от стойността. Но първо ще преброим всичко до стотинка.

— Нямам нищо против.

„Колко е глупав този стар пес!“ — подсмихна се Ласко, но по лицето му не пролича нищо.

— Къде е скривалището ти? — попита той.

— В гората на север отгук. Почти на един ден път. Но трябва да бъдем внимателни. Може би някой ме наблюдава.

— Аз ще уредя всичко. Ще вземем с нас някои от най-добрите ми хора. Съгласен ли си?

— Разбира се, сър.

— Кога ще тръгнем?

— Може и веднага, ако питате мен. По-добре е да напуснем града по тъмно. Никой не бива да ни забележи.

Албърт Ласко се озова пред най-привлекателната сделка в своя живот. Винаги си беше мечтал с един-единствен удар да сложи в джоба си цяло състояние. Но не биваше да се прибързва. Обаче старецът също не биваше да има време да размисли. Иначе кой знае какво ще му хрумне. По-добре беше веднага да се действа.

— Ще наредя да започнат приготовленията — каза Ласко. — След един час можем да тръгнем. Смятам, че е най-добре да се срещнем някъде извън града.

— Добра идея. На миля северно от града, вдясно от пътя, има букова горичка. Там ще ви чакам.

Албърт Ласко втрещено се загледа пред себе си. Обмисляше какво да каже на Вито. Той ще се почувствува изоставен и предаден и непременно ще му се разсърди. Може би беше по-добре да не му казва нищо. Нека този път опита да се справи сам! И без това Ласко вече не се чувствуваше съвсем сигурен. Тази история беше взела такива размери, че той не беше в състояние да я контролира. Нямахше да мине много време и в града щеше да се появи пълномощник на правителството със задачата да проучи подробно всичко. А той трябваше на всяка цена да се измъкне сух от водата. Затова сега ще отиде да прибере плячката, а Вито да се оправя сам с жена си...

Един милион в злато! Това беше най-важното в момента. С толкова пари можеха да се направят огромни спекулации, пред които бледнееше дори сделката със земите на арикара. Тогава ще може с развързани ръце да осъществи големите си замисли.

Беше същинско чудо, че тази златна рибка беше изплувала точно в неговата банка. Естествено този старик трябваше да бъде отстранен веднага щом им покаже скривалището си. Това нямаше да им създаде особени трудности. Старецът все едно че беше вече мъртъв.

Албърт Ласко блъсна тежката врата на кантората. Отвън стояха Люк Барнаби и счетоводителят Нойбауер.

— Норман, за няколко дни ще трябва да поемете работата изцяло в свои ръце — рече Ласко. — Ако партньорът ми Вито пита за мен, предайте му, че съм заминал по важна работа. Освен това съм на мнение, че той и сам ще се справи много добре.

Ласко беше решил да не се занимава с такива излишни неща, като например да се оправдава пред Вито. Всичко щеше да се уреди от само себе си.

— Люк, след един час тръгваме на дълъг път — обърна се той към телохраниеля си. — Събери най-добрите мъже и се пригответе. Важно е да напуснем града колкото се може по-незабелязано. Съобщи го на хората си. Ще се срещнем след час в буковата горичка на север от града.

— Всичко ще бъде наред, шефе — отговори Люк и излезе.

Норман Нойбауер продължаваше да стои на мястото си като залян с ледена вода. Изражението на лицето му издаваше недоумение.

— Свободен сте, Норман! — сръза го Албърт Ласко. — Засега не се нуждая от вас. Вървете да спите, а утре рано се заемете с работата си. Разчитам на вас. Оценете го като голяма чест, Норман!

Норман Нойбауер направи нещо подобно на поклон.

— Благодаря ви за доверието, сър!

Той се обърна и с бързи крачки се отдалечи. Не посмя да попита шефа си за повече подробности. И без това нямаше да спечели нищо, освен упреци. Най-добре беше да изчезне незабележимо.

Всъщност за него беше удобно, че големият шеф заминаваше точно в този момент. Така той спокойно щеше да се заеме с приготовленията за заплануваното си преди известно време бягство. Да, точно така, Норман Нойбауер възнамеряваше да офейка.

Незабелязано беше успял да изтегли пари от няколко сметки и възнамеряваше да започне нов живот далеч от този град. Преди Ласко да забележи липсите, неговият счетоводител щеше да бъде през девет планини в десета с цял куп пари в джоба си.

Вече доста време работеше тайно за осъществяване на голямата цел. Скоро в града щеше да избухне истинска бомба. Естествено злоупотребите му щяха да бъдат разкрити, но никога нямаше да го хванат.

В това време Албърт Ласко отново се обърна към стария Алекс.

— Най-добре е вие да тръгнете веднага, Алекс. Нали разбирате, не мога да ви оставя сам тук.

— Но това е естествено, Албърт — отговори старецът. — Първо ми върнете револвера, ако обичате.

— Люк го е окачил отпред на стената. Вече изяснихме всичко, Алекс. Старецът излезе от кантората и видя револвера си, вързан с кожен шнур и окачен от Люк на един гвоздей на стената. Алекс Мосли взе старото си оръжие и доволно се усмихна. Всичко мина много добре. Поради ненаситната си алчност Албърт Ласко веднага падна в капана.

— Какво става? — стресна се Ласко. — Нали щяхте да тръгнете, Алекс?

— Само още нещо дребно, мистър. Имам нужда от малък аванс.

— Е, добре, нямам нищо против. Колко да ви дам?

— Ами... не е лошо поне десет хиляди.

— Но това са цял куп пари, драги! Не можете да похарчите толкова пари за един час.

— Искам да усетя истински пари в джоба си — настоя упорито старецът. — Освен това трябва да имам известна сигурност. Хайде, мистър! Покажете, че сте с широко сърце и отворете касата!

— Смятам, че и аз се нуждаю от залог — отговори твърдо Ласко.

Старецът бръкна под широката си кожена жилетка и извади една торбичка.

— Ето, погледнете тук вътре, Албърт! Има злато поне за двадесет хиляди долара. Давам ви го като залог. Какво ще кажете сега?

Той затвори торбичката и я подаде на Албърт Ласко, чиито очи жадно блеснаха. Ноздрите му потрепваха от нетърпение.

— Ще го сложите в касата си — продължи Алекс. — Достатъчно ли е като залог?

— Всичко е в ред. Елате с мен!

Албърт Ласко тръгна напред към бюрото, където се намираше тежката метална каса. Алекс Мосли, т.е. Жан Лафит, имаше достатъчно време да замени торбичката с друга, която предвидливо беше напълнил с камъни.

Ласко като че ли напълно беше забравил вродената си недоверчивост. Той подреди числовата комбинация, издърпа многобройните резета и отвори тежката стоманена врата.

Извади от касата няколко пачки с доларови банкноти, преброи умело исканите десет хиляди и ги подаде на Алекс Мосли. Старецът му връчи торбичката, в която вместо златни канадски долари имаше дребни сиви камъчета, и банкерът бързо я заключи в трезора. Но когато се обърна, пред очите му се разкри неочаквана гледка.

Алекс Мосли бързо беше измъкнал тежкия си стар револвер и дулото му сочеше право в лицето на банкера.

— Най-напред хиляди благодарности за десетте хиляди — усмихна се старецът. — Ще ги взема като малко обезщетение за семейство Дръри. И без това никой вече не може да им върне бащата и най-голямото момче. Но парите ще им бъдат поне малка утеха. Внимавай. Ласко, не мърдай много, иначе ще стрелям! Нищо не ми струва да пратя на оня свят проклет бандит като теб. Но ти и без това няма да се изплъзнеш от съдбата си.

— Кой си ти? — попита дрезгаво Ласко. — Нима работиш за ония негодници арикара?

— Също като приятеля ми Ласитър — отговори старецът. — Сега ще отидем да го измъкнем от затвора. Ако ме слушаш, ще облекчиш положението си. Даже ще те оставя на спокойствие, ако ми помогнеш да освободим Княгинята на арикара. Надявам се, че ме разбра добре.

Албърт Ласко стоеше неподвижно, с увиснали рамене и треперещи устни. Капчици пот се стичаха по широкото му чело.

— И не се надявай на охраната си — добави кротко старецът. — Те сега са на път към буковата горичка. Значи няма кой да ни попречи.

Той пристъпи към Ласко и измъкна лекия револвер от кобура под мишницата му. Оръжието беше красиво на вид и лесно употребяемо.

Старият Алекс бързо замени собствения си стар армейски револвер с него.

— Аз не съм виновен за нападението над фермите — каза банкерът. — Хората на Вито извършиха това. Негова беше идеята. Искаше на всяка цена да си възвърне жената.

— А ти реши да използват удобния случай и да си присвоиш земите на арикара! — скастри го гневно Алекс Мосли. — Не се оправдавай, Ласко! Междувременно разбрахме що за мръсен театър разигравате. Тръгвай най-после! Ще отидем в твоя дом и ще ме заведеш в мазето, където си затворил Ласитър и Дуна.

— Дуна е на горния етаж — промърмори Ласко. — Вито я е затворил в една стая. Иска да я принуди да му даде парите си. Беше толкова бесен, че може и да я е убил. Когато се ядоса, е способен на всичко.

— Затова трябва да побързаме. Хайде, върви!

Той блъсна Ласко със собствения му револвер. Това леко оръжие почти не се виждаше, когато го държеше близо до тялото на противника си. Дватама изминаха един до друг кратката отсечка между банката и къщата. Оттатък от обора излизаха първите ездаци от охраната на Ласко.

— Те скоро ще се върнат и тежко ви тогава! — изръмжа Ласко. — Този залък ще ти приседне, старче.

— Ще поживеем — ще видим — отговори лаконично Мосли. — Дано само не ти хрумне глупавата мисъл да предупредиш приятелчето си. В същата тази секунда ще умреш, кълна ти се в това!

Албърт Ласко стисна устни и замълча в безсилен гняв. Но шансовете му съвсем не бяха толкова нищожни. Нека само да влязат в къщата. Там старецът със сигурност ще се улови в някой от многобройните капани...

12.

В лицето на Уилма Ласитър имаше първокласен спътник и водач. Предимството беше, че познава всяко ъгълче на тази огромна къща. Тя уверено го водеше през полутъмните коридори. Скоро стигнаха на горния етаж, където бяха Вито и заложницата му. Уилма често се спираше, вслушваше се напрегнато, отиваше сама до следващия ъгъл и щом се убедеше, че теренът е чист, му махваше с ръка да продължи.

Тъкмо бяха отминали поредната критична точка, когато Уилма се приведе напред и тихо прошепна:

— Не разбирам какво става. Някой е махнал постовете оттук. Имам чувството, че се е случило нещо сериозно.

— Дано не е нещо лошо — отговори съвсем тихо Ласитър. — Продължавай! Ще стигнем ли най-после?

Уилма надникна иззад ъгъла в следващия коридор.

— Само още няколко метра — каза тя. — Но там стоят двама мъже. Да отклоня ли вниманието им?

— Не рискуваш ли прекалено, много?

— Струва си да опитам.

И тя веднага тръгна. Токчетата ѝ затракаха по каменната настилка. Ласитър се притисна до стената, готов във всеки миг да изскочи иззад ъгъла и да се нахвърли върху двамата пазачи. След малко чу приглушения глас на Уилма.

— Трябва непременно да видя мъжа си — рече тя. — Пуснете ме да вляза. Много е важно. Въпрос на живот и смърт.

Мъжете пред вратата бяха от личната охрана на Вито Мотола.

— Имаме заповед да не пускаме никого в стаята — отговори равнодушно единият. — Впрочем мъжът ви го няма тук. Излезе още преди половин час. Вътре са само нашият шеф и жена му. Той не позволява на никого да му пречи, дори и на приятеля си Алберто. Напразно дойдохте чак дотук, госпожо. Най-добре е да си отидете.

— Мъжът ми не е тук? А къде е тогава?

— Един от хората му дойде с важна вест. Доколкото разбрах, пристигнал е важен клиент. Двамата отидоха отсреща в банката, госпожо. В никакъв случай няма да ви пусна. Мистър Мотола не иска никой да му пречи.

— Тази къща е все още моя! — изфуча Уилма. — И ще влизам в която стая пожелае. Хайде, пуснете ме! С Вито също трябва да говоря.

В този миг откъм стаята прозвуча писък. Ласитър позна гласа на Дуна и потрепера. Ясно личеше, че пленницата е в състояние на крайно отчаяние. Ласитър отдавна стискаше револвера в дланта си. Нервите му бяха напрегнати като струни. Трябваше само да изчака Уилма да се отдалечи от вратата и веднага да се хвърли срещу пазачите. Беше стигнал до целта си. Вече нямаше връщане назад. Трябваше да се пребори с тези негодници, иначе всичко беше загубено.

— Какво става там? — попита Уилма, когато писъкът в стаята утихна.

Пазачът се изсмя.

— Шефът се забавлява. Точно по тази причина не иска да му се пречи. Затова е по-добре да си отидете, госпожо.

Крайно време беше Уилма да отстъпи. Ласитър едва се сдържаше. Секундите му се струваха цяла вечност. Най-послед отново чу гласа на Уилма:

— Добре де, добре, отивам си. Но с вас пак ще си поговорим!

— Вашият мъж може да ни... — изхили се подигравателно пазачът.

Стъпките на Уилма бързо се отдалечиха. Ласитър възнамеряваше да действа веднага щом тя завие зад ъгъла. Това беше единственият изход. Борба до последен дъх. Иначе нямаше надежда.

С револвер в ръката си, той се приведе леко напред. Всеки миг щеше да се появи Уилма. Но в този момент се случи нещо неочаквано. Зад гърба му се чу познат глас:

— Ей, какво, по дяволите... Уилма изскочи иззад ъгъла.

— Роко! — изпищя тя. — Недей!

Ласитър светкавично се обърна назад и се озова лице в лице с дулото на пистолета, от което в същия миг излезе пламък. Изстрелите на двамата мъже се кръстосаха. Ласитър усети, че парчето олово профуча покрай ухото му и с крайчеца на окото си забеляза как Роко потрепера и се олюля, улучен от куршума му. Но сега нямаше време да

се занимава повече с този човек. Ласитър като вихър зави зад ъгъла и инстинктивно се хвърли на земята. Революерите на двамата пазачи изгърмяха едновременно. Той стреля от легнало положение и двамата му противници се строполиха на земята, улучени от едрокалибрениите куршуми. Ласитър моментално скочи на крака и се устреми към тях, но те вече не представляваха опасност. Единият беше коленичил и стенеше, а другият се опитваше да се подпре на стената и бавно се свличаше надолу.

Ласитър изтръгна револвера от ръцете на втория мъж и захвърли настрана празното си оръжие. С един скок удари вратата, която с трясък се отвори навътре. Заедно с изтръгнатата от пантите врата, той влетя в стаята. С един-единствен поглед успя да прецени обстановката, въпреки че всичко бе станало твърде бързо.

Дуна лежеше на килима, гола, овързана с въжета. До нея беше застанал Вито Мотола и стреляше безразборно по Ласитър, който се втурна в стаята. Явно Вито не беше очаквал подобно развитие на нещата, защото беше обхванат от паника.

Без много да се цели, Ласитър изстреля няколко куршума. Просто насочи револвера си в посоката, в която се намираще Мотола. В барабана на чуждия револвер имаше още четири патрона и един от тях улучи точно в целта.

Вито Мотола беше отхвърлен назад. Той се олюля и лицето му се разкриви от болка и омраза. Напрегна последните си сили, за да вдигне още веднъж пистолета с две ръце, но беше като парализиран и нищо повече не успя да направи.

Ласитър се втурна вътре и му изби оръжието. Вито Мотола се олюля насреца му, удари се в едно кресло и загуби равновесие. Строполи се по корем върху облегалката и простена от болка. Ласитър коленичи край Дуна и бързо преряза многобройните въжета. Жената трепереше от вълнение. По лицето и по голото ѝ тяло личаха кървави следи от удари и други издевателства. Но тя беше жива, а това беше най-важното.

На него много му се искаше да я прегърне, за да я утеши и да ѝ вдъхне кураж. Но нямаше никакво време. Уилма влезе тичешком в стаята.

— Къде се е скрил Ласко? — попита Ласитър. — Ако не го хванем веднага, тук ще настъпи страшна бъркотия.

— Твърдят, че е отишъл в банката. Повече нищо не знам.

Уилма веднага се зае с Дуна.

— Ето, вземи моята наметка!

Ласитър издърпа Вито Мотола от креслото и го блъсна грубо на пода. Ослепителнобялата му риза беше напоена с кръв. Той отвори очи и изгледа Ласитър с безкрайна злоба.

— Къде е партньорът ти, Вито? Какво търси в банката?

— Сам иди и разбери! — простена Вито и лицето му се разкриви в зловна гримаса. — Скоро ще дойде и тежко ви тогава! Няма какво толкова да се радвате...

Лицето му внезапно се обездвижи от болка, но подигравателният израз върху него не се заличи.

— Трябва да се подготвим за последния щурм — проговори сериозно Ласитър. — Как мислиш, Уилма, кое е най-подходящото място за отбрана?

— В частния кабинет на Албърт — отговори решително Уилма. — Елате с мен! Там има колкото искаш оръжия и муниции. Хайде, побързайте! Моят съпруг навярно вече събира хората си. Сигурно изстрелите оттук са чути от всички в града.

Уилма изскочи от стаята. Дуна я последва, обвита цялата в голямата черна пелерина. В нея изглеждаше като същество от друг свят, което сякаш не вървеше, а плуваше над земята.

Какво да правят с Албърт Ласко? Целият град щеше да застане зад него, ако влязат в открита борба. Този негодник умееше да настройва хората в своя полза. Цялата им омраза щеше да се насочи към страшната вещица, Княгинята на арикара, и нейния съучастник Ласитър, когото смятаха за дявол в човешка кожа. Особено след това, което беше направил — да се освободи от строго охраняваното подземие — хората със сигурност щяха да му припишат сатанински сили.

Тримата бързо стигнаха частния кабинет на Ласко. На една стена имаше стойка за оръжие с около двацет различни пушки.

Двата високи тесни прозореца гледаха към улицата. Долу се беше събрала цяла тълпа от любопитни, която непрекъснато нарастваше. Всеки искаше да узнае какво Става в дома на кмета. Кой знае какви невероятни слухове се разпространяваха сред тълпата...

— Къде ли е Албърт? — попита неспокойно Уилма. — Сигурна съм, че пак е измислил някоя хитрина.

— Нямаме друг изход, освен да чакаме — отговори Ласитър. — Как мислиш, Уилма, би ли могла да поговориш с хората отвън?

— Мога да опитам — отговори колебливо тя.

Но той ще го извърти, както на него му е удобно. Много искам да узная къде е. Вече почва да ме обхваща страх...

Албърт Ласко тъкмо вървеше пред стария Алекс Мосли през един от оскъдно осветените коридори на мазето, когато сред високите сводове отекна глух гърмеж.

Сърцето на Ласко лудо заби. Някой стреляше на горния етаж — това беше ясно. А това означаваше само нови беди.

Въпреки това физиономията му си остана все така сигурна. Той отиде до края на коридора и спря пред една врата, заключена с тежко желязно резе.

— Ласитър е тук вътре — проговори Ласко.

— Хайде, отбори Вратата! — извика нетърпеливо старецът.

Албърт Ласко бавно отмести тежкото резе. После блъсна обкованата с желязо врата, зад която уж беше затворен Ласитър. Всъщност това беше съвсем друго помещение, съоръжено за точно определени цели.

— Скоро ще видиш приятеля си — промърмори Ласко и с един скок се провря през тесния процеп на откренатата врата. Старецът изкрещя някакво предупреждение. Но вратата пред него се затвори с трясък. До ушите му достигна подигравателен смях. За секунди Мосли остана като вкаменен от изненада. После скочи към вратата, блъсна се с все сила в нея, но не успя да я отвори. От вътрешната страна беше спуснато друго резе.

Алекс Мосли се озърна безпомощно. В този миг до ушите му отново достигна далечен приглушен гърмеж като този, който беше чул преди малко. Проклятие! Трябваше на всяка цена да се измъкне от това ужасно мазе. А само преди минути се радваше, че номерът му мина толкова успешно... Но нещата бързо се бяха променили.

Старецът се обърна и хукна обратно по коридора, по който бяха дошли. Там някъде беше стълбата. Беше решил да залегне до нея и да дебне. Но по едно време светлината навсякъде изгасна. В мрака прозвуча подигравателен глас:

— Не се опитвай да се измъкнеш, Алекс! Никога няма да излезеш оттук!

Откъде ли идваше гласът? Между сводовете ехото отекваше многократно. Старецът реши да пропълзи назад по коридора, натам, където преди секунда гореше лампата. Но не стигна далеч. Усети близо до себе си човешко присъствие и в следващия миг нещо твърдо го удари по тила и той се строполи в безсъзнание на земята.

Албърт Ласко спокойно запали лампите, завърза здраво ръцете и краката на припадналия старец и го завлече в затвора, от който беше избягал Ласитър. Там намери само двамата пазачи, които побърза да освободи. Те засрамено заразказваха за случилото се. Очакваха незабавно да бъдат изхвърлени от работа и много се учудиха, че шефът се държи толкова благосклонно.

— С всекиго може да се случи — рече Ласко. — Този човек е истински дявол. Аз ще се кача горе да видя какво става. Вие ще съберете всички мъже, на които може да се разчита. Един от вас да тръгне към дъбовата горичка северно от града и да доведе Люк и останалите, които ме чакат там.

Мъжете грижливо заключиха вратата и бързо тръгнаха нагоре по стълбата.

— Има и още нещо — прошепна съзаклятнически Ласко. — Навън хората ще ви питат какво става в моя дом. Кажете им, че Ласитър и Княгинята на арикара са извършили страшно злодеяние. Кажете им, че аз се опитвам да преговарям с тях. Трябва да спечелим хората на наша страна. Нали разбирате?

— Ясно, шефе!

Двамата мъже излязоха навън. Още на прага на къщата ги наобиколиха множество хора и въпросите се посипаха един след друг. Двамата негодници си разбираха от работата. Тълпата побесня от гняв и веднага би линчувала Ласитър и Дуна, ако можеше да ги залови...

Тримата в частния кабинет на Ласко загрижено се вглеждаха в развълнуваното множество. Чуваха се проклетия и заплахи. Положението им ставаше все по-опасно.

— Питам се къде се е скрил мъжът ми — повтаряше непрекъснато Уилма. — Познавам го много добре и съм сигурна, че е измислил нещо ужасно. Той няма да се предаде доброволно. Няма да се учудя, ако хората в сляпата си ярост нападнат къщата, за да ни

заловят. Нищо няма да им попречи да ни обесят на място. А моят невинен съпруг ще наднича изотзад, докато всичко свърши. Това е специалитетът му.

Ласитър внезапно се дръпна встрани и с един скок се озова до вратата. Не беше се излъгал — там имаше някой. Но не идваше да ги нападне, както би могло да се предположи.

— Аз съм Ласко — чу се гласът му отвън. — Разбирате ли какво ви говоря и ще отворите ли вратата?

— Ще отворим — реши Ласитър. — Сам ли сте, Ласко?

— Много искате да знаете! Отворете, не бойте се! Няма да има стрелба, поне засега. Готов съм да ви дам шанс. Току-що открих мъртъвците оттагък. Вито вече е мъртъв, следователно обстановката вече се е изменила. Смятам, че сте извършили добро дело, като сте го отстранили от играта.

Ласитър даде знак на Уилма и тя откряна вратата. Беше застанала така, че никой отвън не можеше да я види, камо ли да я улучи куршум.

Но нищо подобно не се случи. Албърт Ласко отново заговори. Гласът му беше учудващо спокоен.

— Вие чувате и виждате какво става долу на улицата — рече той. — Скоро ще стане страшно. Единствено аз мога да ви гарантирам, че ще се измъкнете живи. Затова ви предлагам да сключим договор, изгоден и за двете страни.

— Знам ги аз твоите договори! — извика озлобено Уилма. — Всяка твоя дума е лъжа и измама.

— Не я слушай, Ласитър — продължи Ласко. — Впрочем приятелят ти Алекс е в ръцете ми. Този проклетник почти успя да ме хване в капан. Донесе ми цяла торба с канадски златни долари, мошеникът! Но си получи заслуженото. Сега лежи окован долу в мазето.

Ласитър и Дуна се спогледаха с отчаяние. Значи това беше решението на загадката. Верният Мосли беше тръгнал да ги спасява.

— Щом е така, трябва да преговаряме — промърмори Ласитър. — Ти какво предлагаш, Ласко?

— Много просто: ще припишем цялата вина на Вито. Него вече няма да го заболи. Вие ще свидетелствувате пред гражданите, а аз ще кажа, че ме е заблудил със сладки приказки. Останалото ще уредим

после. Сега най-важното е да възстановим спокойствието в града. Ти как мислиш, Ласитър?

Шумът навън внезапно отслабна, а след секунди и съвсем замря. Двете жени изтичаха до прозореца.

— Идват поне двеста конници! — извика въодушевено Уилма. — Част от тях са индианци. Другите са фермери от околността. Какво ли е станало?

— Това означава само едно — че фермерите и индианците са сключили мир — отговори радостно Дуна. — Виждам Олд Биър Мен и Ийгъл Мен начело на колоната заедно с водачите на фермерите. Значи те са се помирили. Истината е излязла на бял свят.

Гласът ѝ трепереше от вълнение.

Стъпките на Албърт Ласко бързо се отдалечиха по коридора. Банкерът се пръскаше от гняв. Трябваше да се спаси това, което все още не беше загубено. Вярваше в таланта си на оратор, който много пъти го беше измъквал от трудни ситуации.

Когато Ласко изтича на верандата, дългата колона от ездаци и каруци тъкмо спираше на площада. От балкона се виждаше надалеч, а и него го виждаха добре. Тук можеше в пълна мяра да разгърне способностите си.

В една от каруците бяха натоварени шестимата пленени бандити, които бяха изпратени да убият шерифа. Когато ги видя, Албърт Ласко усети, че шансовете му да се измъкне значително са намалели. В следващата кола бяха вързани Люк Барнаби и още седем мъже, които чакаха шефа си в буковата горичка.

Луис Къхоу, говорителят на фермерите, подкара жребеца Си към верандата и обвиняващо вдигна ръка срещу Ласко.

— Отвориха ни се очите, Албърт Ласко! — извика той. — Най-после узнахме каква позорна игра играете срещу всички нас. Затова ще отговаряте пред съда! И вие, и „невинният“ ви приятел Вито Мотола!

Ласко загуби самообладание. За малко щеше да се втурне да бяга накъдето му видят очите. Инстинктивно посегна към джоба на якето си, където беше пхнал отново лекия си револвер.

Извади оръжието си, макар че нямаше намерение да стреля. Искаше само да заплаши Луис Къхоу и да го принуди да се оттегли, но мъжете зад фермера не разбраха добре намеренията му. Те веднага стреляха, защото си помислиха, че водачът им е в опасност.

Албърт Ласко се строполи мъртъв на земята.

Настана пълна тишина.

Ласитър изтича надолу към мазето. Бързо освободи стареца от въжетата му и се засмя с облекчение.

В този миг зад гърба му се появи Дуна. Тя прегърна спасителя си с благодарност и любов.

— Знаех си, че ще се справим, мили. Сега най-последно ще бъдем щастливи.

Ласитър се усмихна, но раните по лицето го заболяха. Това му напомни за всички изтърпени мъчения.

— Да, заслужил съм си няколко седмици почивка — промълви той. — Но това не може да продължи завинаги, Дуна, нали знаеш...

— Въпреки това съм благодарна за всеки ден, който ще прекараме заедно — отговори убедено тя.

Когато след малко тримата излязоха навън, намериха Уилма коленичила край мъртвия си съпруг. Лицето ѝ изглеждаше тъжно, но ако човек се взреше по-внимателно, откриваше израз на удовлетворение. Най-последно беше постигнала целта си. Беше станала наследница на голямо богатство.

Старият Алекс Мосли пхна в ръцете на Ласитър лист хартия.

— Нарисувал съм мястото на едно скривалище — прошепна тихо той. — Намира се отатък границата в канадските гори. Но очаквам и от теб една услуга.

— По-точно?

— Ще разкажеш на ония, които са те пратили, че си ме погребал някъде в планините. И че, преди да умра, съм ти признал къде съм скрил един милион златни долара. Е, една част от тях липсват, но банката ще бъде доволна. Няма да харчат повече пари, за да гонят някой си Жан Лафит. Смятам, че ще се разберем, Ласитър.

Двамата стояха настрана от другите и никой не чуваше разговора им.

— Ти обаче също ще ми направиш услуга — прошепна Ласитър. — Никой не бива да узнае защо съм дошъл по тези места.

— Давам ти честната си дума — каза старецът.

Ласитър знаеше, че тази дума тежи като истинско злато...

Издание:

Джек Слейд. Княгинята на племето Арикара

Калпазанов, Габрово, 1993

Редактор: Андрей Илиев

Коректор: Мая Арсенова

Технически редактор: Стефка Димитрова

ISBN 954-8070-56-1

Jack Slade. Die Arikara — Furstin

Singer Media Corporation USA. c/o Quelle Presse — Freiburg

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.